

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Journal of Research and Development in Special Education

Faculty of Education

Srinakharinwirot University

ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม – ธันวาคม 2561

วัตถุประสงค์ของการจัดทำวารสาร:

เพื่อเป็นแหล่งเผยแพร่ผลงานทั้งบทความวิจัย และบทปริทัศน์ทางด้านการศึกษาพิเศษ ของคณาจารย์ นิสิต/นักศึกษา นักวิชาการ และบุคลากรที่ทำงานทางด้านการศึกษาพิเศษ ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านการศึกษา/ครุศาสตร์ และผู้ทรงคุณวุฒิจาก ศาสตร์ที่บูรณาการกับด้านการศึกษาพิเศษ เพื่อการนำองค์ความรู้สู่สังคมและประเทศให้ เกิดประโยชน์ต่อไป

จุดมุ่งหมายและขอบเขตของวารสาร:

เป็นการนำเสนอผลงานวิจัยและงานทางวิชาการด้านการศึกษาพิเศษ ที่เกี่ยวกับหลักสูตร และการสอน การวิจัยและประเมินผล การบริหารการพัฒนาการศึกษา เทคโนโลยีการศึกษา รวมทั้ง ผลงานอันเกิดจากการบูรณาการศาสตร์ทางการศึกษาพิเศษกับศาสตร์อื่นๆ

กำหนดการเผยแพร่:

2 ฉบับต่อปี (ฉบับที่ 1: มกราคม – มิถุนายน และ ฉบับที่ 2: กรกฎาคม – ธันวาคม)

ผู้จัดพิมพ์:

ศูนย์พัฒนาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

ที่ปรึกษา:

รองศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บรรณาธิการ:

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาวลัย หาญขจรสุข

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา มิตรานันท์

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กองบรรณาธิการ:

ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู

รองศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวินยงค์

อาจารย์ ดร.มลิวัลย์ ธรรมแสง

อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ เสรี

อาจารย์ ดร.กิงสร เกาะประเสริฐ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร วิบูลพัฒน์วงค์

อาจารย์ ดร.ลินดา เบห์

ผู้ประสานงานและฝ่ายจัดการวารสาร:

นางสาวเพาพะงา จิตต์สวาสดี

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

คณะครุศาสตร์ 295 ถนนราชสีมา

เขตดุสิต กรุงเทพฯ

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

ศูนย์การศึกษาพิเศษ

295 ถนนราชสีมา แขวงดุสิต

เขตดุสิต กรุงเทพฯ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะศึกษาศาสตร์

114 ถนนสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ

มูลนิธิอนุเคราะห์คนหูหนวก

ในพระบรมราชูปถัมภ์ 137

ถนนพระราม 5 แขวงถนนนครไชยศรี

เขตดุสิต กรุงเทพฯ

มหาวิทยาลัยมหิดล

สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็ก

และครอบครัว

999 ถนนพุทธมณฑล สาย 4

ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล

จังหวัดนครปฐม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

คณะครุศาสตร์ 96 ถนนปรีดีพนมยงค์

ตำบลประตู่ชัย อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะครุศาสตร์ 254 ถนนพญาไท

แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะศึกษาศาสตร์

114 ถนนสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์

99 หมู่ 18 ตำบลคลองหนึ่ง

อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะศึกษาศาสตร์

114 ถนนสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ

โทร/โทรสาร 02 649 5000 ต่อ 15639

เว็บไซต์ <http://ejournals.swu.ac.th/>

index.php/rise

Email: rise.journal@gmail.com

ผู้ทรงคุณวุฒิประจำวารสารเล่มนี้ :

ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม

หลักสูตรจิตวิทยา บัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

1761 ถนนพัฒนาการ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง

กรุงเทพฯ 10250

อาจารย์ ดร.มลิวัลย์ ธรรมแสง

มูลนิธิอนุเคราะห์คนหูหนวกในพระบรมราชูปถัมภ์

137 ถนนพระราม 5 แขวงถนนนครไชยศรี

เขตดุสิต กรุงเทพฯ

รองศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล อุดมพิริยะศักดิ์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

295 ถนนนครราชสีมา แขวงดุสิต เขตดุสิต

กรุงเทพฯ 10300

รองศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์

สมาคมพัฒนาศักยภาพและอัจฉริยภาพมนุษย์

วิทยาลัยพัฒนศาสตร์ ป๋วย อึ๊งภากรณ์

99 หมู่ 18 ตำบลคลองหนึ่ง คลองหลวง

จังหวัดปทุมธานี 12120

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิศา ตันติเฉลิม

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

254 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่

เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพิมพ์พงศ์ วัฒนรัตน์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กนกพร วิบูลพัฒนาวงค์

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

อาจารย์ ดร.กิงสร เกาะประเสริฐ

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

พระนครศรีอยุธยา 96 ถนนปรีดิพินมยงค์

ตำบลประตู่ชัย อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13000

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชา ภูมิสิทธิพร

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

66 วังจันทร์ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง

จังหวัดพิษณุโลก 65000

อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ เสรี

สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว

มหาวิทยาลัยมหิดล 999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4

ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล

จังหวัดนครปฐม 73170

บรรณาธิการ

วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2561 ถือเป็นวารสารฉบับที่ 12 ของศูนย์พัฒนาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีความมุ่งหมายที่จะให้วารสารนี้เป็นแหล่งเผยแพร่บทความวิจัย บทความปริทัศน์ บทความหนังสือ และบทความพิเศษ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ รวมทั้งบอกเล่าถึงความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแวดวงการศึกษาพิเศษ ซึ่งบทความวิจัยและบทความวิชาการทุกเรื่องได้ผ่านการกลั่นกรองและมีผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เพื่อให้วารสารเป็นที่ยอมรับและเกิดความเชื่อมั่นในวงวิชาการ ปัจจุบัน วารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษได้รับคัดเลือกเข้าสู่ฐานข้อมูล TCI และได้รับการจัดคุณภาพให้เป็นวารสารกลุ่มที่ 2 เนื้อหาในวารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษฉบับนี้ มีบทความที่น่าสนใจซึ่งได้รับความกรุณาจากนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญและคณาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญนำเสนอ บทความเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ ประกอบด้วยบทความวิจัยจำนวน 8 เรื่อง คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน และขอขอบพระคุณคณะกรรมการกลั่นกรองบทความ และผู้ทรงคุณวุฒิประจำวารสารที่ได้สละเวลา อันมีค่าในการพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะแก่ผู้เขียน สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณคณะกรรมการ ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์จนวารสารฉบับนี้สำเร็จอย่างดียิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธาวัลย์ หาญขจรสุข)
บรรณาธิการ

สารบัญ

การศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

โดย...กมลชนก พิมพวงค์, ดารณี ศักดิ์ศิริผล, ไพฑูรย์ โพธิสาร 9

ผลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้านของนักเรียนที่มีภาวะ
สมาธิสั้นระดับขั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

โดย...พันทิวา งามพจนวงศ์, ดารณี อุทัยรัตนกิจ, รัชชกฤต เทียมธรรม 22

การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่อง
ทางการได้ยินระดับขั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา

โดย...เปมากร หนูเหลือง, วีระพันธ์ พานิชย์ 35

การพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

โดย...ปรรัตน์ ศรีพินิจ, จรรยา ชื่นเกษม 47

การศึกษาความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่อง
ทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวมจากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอด
ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด

โดย...สุพิชชา อุดลยศักดิ์, ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์, ไพฑูรย์ โพธิสาร 54

ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยโดยใช้บทเรียน
มัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส

โดย...ชณัญภาศ ศรีวันทา, มลิวัลย์ ธรรมแสง 68

การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับ
นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ : กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

โดย...สุภัทสรสา จตุโชคุดม, สุภาพิชญ์ วิเชียรฉันทน์, อภิญญา แยกกระจ่าง 81

ผลของการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อเสริมสร้างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูใน
อนาคตที่มีต่อการศึกษาแบบเรียนรวม

โดย...ศศินันท์ ศิริธาดากุลพัฒน์ 93

การศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก
จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
A Study on Sentence Writing Ability of Student with Hearing
Impairment in Grade 2 through SIWI and Storyboard

กมลชนก พิมพ่วงค์¹ ดารณี ศักดิ์ศิริผล² ไพฑูรย์ โปธิสาร³
Kamonchanok Pimwong¹ Daranee Saksiriphol² Paitoon Pothisarn³

¹นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ (การศึกษาพิเศษ) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹Corresponding author, E-mail: Kamon.Bew.Pim@gmail.com

²รองศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์ศูนย์พัฒนาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ข้าราชการบำนาญ สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกที่มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ สามารถใช้ภาษามือ อ่านริมฝีปาก และไม่มีความพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ กรุงเทพมหานคร ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard และแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest – Posttest Design เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และสถิติทดสอบ The Signed Test for Median : One Sample และ The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน; $t = 7, P - \text{value} = .9961$) 2) ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น ($T = 0, P < .05$)

คำสำคัญ: ความสามารถเขียนประโยค / ความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก

Abstract

The purpose of this research was to study the sentence writing ability of students hearing-impaired Grade 2 through SIWI and Storyboard. The subjects consisted of 8 students with hearing loss of more than 90 dB. They actually use sign language, lip reading and do not appear any other types of disability. The students were enrolled in Grade 2 at Setsatian School for the Deaf, in the first semester of the 2018 academic year, and were chosen by purposive sampling. The instruments in this research were the SIWI and Storyboard lesson plans, and a test on sentence writing ability. The experimental procedure consisted used a One Group Pretest – Posttest Design. The samples participated for 5 weeks, for 5 days a week, 60 minutes a day, for a total 20 times. The statistics employed for analysis were Median, Inter – quartile Range, the Signed Test for Median: one sample and the Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test.

The research findings were as follows:

1. The sentence writing ability of students with hearing impairment in Grade 2 through the use of SIWI and Storyboard was at a good level. (Mdn = 10 from total score 10; $t = 7$, $P\text{-value} = .9961$)
2. The sentence writing ability of students with hearing impairment in Grade 2 through the use of SIWI and Storyboard increased significantly. ($T = 0$, $P < .05$)

Keywords: Sentence Writing Ability / Hearing Impairment

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์อย่างยิ่ง สำหรับเด็กปกติจะเกิดการเรียนรู้ทางภาษาผ่านประสบการณ์ในทุกด้านทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งประสาทสัมผัสที่สำคัญมากที่สุดที่ใช้ในการเรียนรู้คือการฟังหรือการได้ยิน เด็กจะใช้การฟังร่วมกับการรับรู้อื่นๆ จนกระทั่งสามารถเข้าใจและเชื่อมโยงภาษาพูดกับความหมายของสิ่งนั้นๆ ได้ แต่ในเด็กที่หูหนวกมาแต่กำเนิดหรือในระยะก่อนพูดได้จะมีความล่าช้าของพัฒนาการทางภาษาในทุกๆ ด้าน การไม่ได้ยินเป็นอุปสรรคขวางกั้นการเรียนรู้ทางภาษา การพูดของคนจะเป็นภาษาก็ต่อเมื่อผู้พูดเข้าใจความหมายของสิ่งที่ตนพูด ทำนองเดียวกันกับการแสดงออกทางภาษาโดยการเขียนจะทำได้ก็ต่อเมื่อคนสามารถอ่านให้เข้าใจภาษาเขียน ซึ่งที่กล่าวมานี้เป็นลำดับขั้นของพัฒนาการทางภาษา (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม, 2541: 94)

การเขียนเป็นการสื่อสารด้วยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสารและจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2556: 169) การสื่อสารด้วยการเขียนนั้นผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาสูงกว่าทักษะอื่นๆ ทั้งนี้เพราะการเขียนเป็นกิจกรรมที่ผู้เขียนจะต้องใช้ความสามารถของตนเองสื่อความหมายโดยปราศจากความช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น คู่สนทนา เป็นต้น (จิรวรรณ เพชรรัตน์ และ อัมพร ทองใบ, 2555: 288) เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนาที่ชัดเจน ผู้เขียนจะต้อง

เรียบเรียงคำหรือประโยคให้ถูกต้องตามหลักการทางภาษา หากผู้เขียนสะกดคำหรือใช้ไวยากรณ์ที่ผิดพลาด อาจส่งผลให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนได้ ทำให้การสื่อสารไม่ตรงกัน ดังนั้นทักษะในการเขียนถือเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร

การเขียนมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับทักษะการฟัง การพูดและการอ่าน ตามปกติคนที่ฟังมาก อ่านมาก และพูดดี ย่อมเขียนได้ดี (วรรณิ โสมประยูร, 2553: 146) ซึ่งตรงกันข้ามกับเด็กหูหนวกที่มีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าและแตกต่างออกไป เมื่อพิจารณาการเขียนของเด็กหูหนวกจึงพบว่ามักผิดพลาดไปจากหลักไวยากรณ์ทางภาษา เป็นวลีหรือประโยคที่ไม่สมบูรณ์ สิ่งที่ได้พบได้เสมอ ได้แก่ การใช้คำดกหล่น คือคำที่ควรจะมีกลับขาดหายไป การเอาคำอื่นมาแทนที่ การเพิ่มคำมากเกินไป และการเรียงลำดับคำผิด ความผิดพลาดเหล่านี้เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเด็กปกติจะพบว่าเด็กหูหนวกมีความผิดพลาดมากกว่า นอกจากนั้นเมื่ออายุมากขึ้น เด็กปกติจะมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาน้อยลง แต่เด็กหูหนวกยังคงมีความผิดพลาดเหล่านี้ให้เห็นได้ชัด (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม, 2541: 112) ดังนั้น เพื่อการเขียนที่มีประสิทธิภาพ เด็กหูหนวกควรได้รับการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามหลักการทางภาษา วิธีการสอนเขียนมีรูปแบบและจุดเด่นที่แตกต่างกันออกไป การเลือกวิธีการสอนเขียนมาใช้ในการเรียนการสอน จำเป็นต้องสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้มากที่สุด

วิธีการสอนเขียน Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI) เป็นกรอบแนวคิดที่ใช้สำหรับแนะแนวทางในการเขียน ใช้การอภิปรายและร่วมมือกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียนเป็นหลัก โดยครูมีหน้าที่แนะแนวทางและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่ต้องการเขียน คอยติดตามและแก้ไขประโยคของนักเรียนให้เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จากนั้นค่อยๆ ลดการช่วยเหลือจนกระทั่งนักเรียนสามารถเขียนเป็นข้อความได้ด้วยตนเอง วิธี SIWI ประกอบด้วยแนวคิดหลัก 3 ประการ ได้แก่ กลยุทธ์การเขียน การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูและนักเรียน และการตระหนักรู้ทางภาษา โดยทั้ง 3 แนวคิด จะดำเนินไปพร้อมๆ กัน สำหรับกลยุทธ์การสอนเขียนจะประกอบด้วยขั้นตอนทั้งหมด 6 ขั้นตอน เรียกว่า POSTER ได้แก่ P = Plan (การวางแผน) O = Organize (การจัดการ) S = Scribe (การเขียน) T = Translate (การแปลความ) E = Edit (การแก้ไข) R = Revise (การทบทวน) ซึ่งข้อดีของวิธี SIWI นั้นพบว่าการโต้ตอบหรือการที่สมาชิกภายในห้องร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการสอนในเชิงทฤษฎีและทำให้การเรียนการสอนภายในห้องเรียนน่าสนใจมากยิ่งขึ้น (Wolbers, 2008: 9-10)

การทำสตอรี่บอร์ด (Storyboard) เป็นการทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านสายตาและเป็นการทำให้นามธรรมกลายเป็นรูปธรรม Storyboard มีหลายรูปแบบ ถูกนำมาใช้เมื่อผู้เขียนต้องการนำเสนอความคิดออกมาให้เข้าใจง่าย ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายเพราะทำให้เห็นภาพรวมของข้อมูลชัดเจน สามารถสร้างความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน หลักการสร้าง Storyboard ไม่มีข้อกำหนดที่ตายตัว ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ใช้ แต่จำเป็นต้องมีองค์ประกอบของข้อมูลและการดำเนินเรื่องไปในทิศทางเดียวกัน ในแต่ละช่องของรูปภาพต้องมีคำหรือข้อความสั้นๆ กำกับไว้เสมอ และเมื่อนำมาเชื่อมโยงกันจะเกิดเป็นข้อความหรือเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ Storyboard มีประโยชน์ต่อการนำเสนอเนื้อหาที่ซับซ้อนหรือข้อมูลที่เป็นนามธรรมให้ออกมาเป็นรูปภาพ โดยเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาในเรื่องนั้นๆ และง่ายต่อการอ่านและเขียน (Essley, 2008)

จากเหตุผลดังกล่าว จึงได้นำวิธีการสอนเขียน Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI) มาใช้ร่วมกับการทำ Storyboard เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านความรู้ ความคิด ด้านทักษะกระบวนการ และด้านเจตคติ สร้างความสนุกสนานให้แก่ผู้เรียนจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งใช้เป็นแนวทางแก่ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยิน เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิทซ์ (Hertz) ได้ค่าเฉลี่ยของหูที่ดีกว่า ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยินหรือมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีคามพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ที่มีสมรรถภาพทางการได้ยิน เมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิทซ์ (Hertz) ได้ค่าเฉลี่ยของหูที่ดีกว่า ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักแก้ไขการได้ยิน หรือมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ ใช้ภาษามือในการสื่อสารได้ และไม่มีคามพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 8 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ความสามารถเขียนประโยค

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคจากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard เป็นระยะเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที จำนวน 20 แผน

3.2 แบบทดสอบความสามารถเขียนประโยค มีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 10 ข้อ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.60 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.22 - 0.67 และค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78

4. วิธีการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest Design ซึ่งมีวิธีการเก็บข้อมูล ดังนี้

4.1 นำแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยคไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนดำเนินการสอน (Pretest)

4.2 ดำเนินการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้น จำนวน 20 แผน ใช้ระยะเวลาในการสอน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที

4.3 เมื่อสิ้นสุดการสอน นำแบบทดสอบการเขียนประโยคฉบับเดียวกับก่อนสอนไปทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกที่เป็นกลุ่มตัวอย่างหลังสอน (Posttest)

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IQR) และสถิติทดสอบ ได้แก่ The Signed Test of Median : One Sample และ The Wicoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test (Miltion, Mcteer, & Corbet. 1997: 594 - 595)

ผลการวิจัย

1. ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 10 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน; $t = 7$, $P - Value = .9961$)

ตาราง 1 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้ของความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับดี (8 - 10)

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	ค่ามัธยฐาน ที่กำหนดไว้ระดับดี	เครื่องหมาย		t	P-value
			+	-		
1	10	8 - 10	+		7	.9961
2	6			-		
3	10		+			
4	10		+			
5	10		+			
6	10		+			
7	10		+			
8	9		+			
Mdn	10	≥ 8	7	1		H0 : M ≥ 8
IQR	1					Ha : M < 8

จากตารางที่ 1 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานของความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard แตกต่างจากเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับดี (คะแนน 8 – 10 คะแนน) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงจัดว่าความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี

2. เปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard (T = 0, p< .05)

ตาราง 2 การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน D = Y - X	ลำดับที่ของ ความต่าง	ลำดับตามเครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน	หลังสอน			+	-	
	(X)	(Y)					
1	6	10	4	3	+3	-	0*
2	3	6	3	1.5	+1.5	-	
3	5	10	5	4.5	+4.5	-	
4	3	10	7	6.5	+6.5	-	0*
5	1	10	9	8	+8	-	
6	3	10	7	6.5	+6.5	-	
7	5	10	5	4.5	+4.5	-	
8	6	9	3	1.5	+1.5	-	
รวม					+36	0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 แสดงว่า ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

สรุปผลการวิจัยได้ว่า ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี และความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard อยู่ในระดับดี

สามารถอภิปรายผลได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถเขียนประโยค หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน เป็นผลเนื่องจากการสอนแบบ SIWI นั้น เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ออกแบบมาเพื่อการสอนเขียนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน และทักษะการเรียนรู้ผ่านการมองเห็น โดยครูมีหน้าที่กระตุ้นและชี้แนะให้นักเรียนเกิดความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขียน คอยแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้องจนกระทั่งสามารถเขียนเป็นข้อความได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้การนำวิธี SIWI มาใช้ร่วมกับStoryboard ซึ่งเป็นการนำเสนอโดยใช้รูปภาพ จะทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเชื่อมโยงรูปภาพกับคำศัพท์และความหมาย รวมทั้งการเรียงประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (ฦกัทรสร จรจรณ, 2551: 45) ได้กล่าวว่า ภาพมีความสำคัญมากในการช่วยสื่อสารความหมายต่างๆ ให้บุคคลมีการรับรู้และเข้าใจตรงกัน และเป็นสิ่งที่ช่วยในการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน โดยเริ่มจากขั้นที่ 1 คือ การวางแผน (Plan) เป็นการร่วมกันอภิปรายคำศัพท์หรือข้อมูลจากรูปภาพเพื่อวางแผนหรือกำหนดแนวทางในการเขียนประโยค ในขั้นตอนนี้มีการใช้พจนานุกรมเพื่อจำแนกประเภทของคำศัพท์ ขั้นที่ 2 การจัดการ (Organize) นักเรียนนำคำศัพท์ที่จำแนกประเภทไว้มาจัดหมวดหมู่ลงใน Storyboard โดยใช้เป็นรูปภาพภาษามือ จากนั้นเปลี่ยนจากภาษามือให้เป็นภาษาเขียนโดยครูคอยให้คำแนะนำและร่วมแสดงความคิดเห็น ขั้นที่ 3 การเขียน (Scribe) ครูให้นักเรียนเขียนประโยคจากรูปภาพที่กำหนดให้ตามความเข้าใจของตนเองโดยไม่ต้องใช้ Storyboard ขั้นที่ 4 การแปลความ (Translate) ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับความหมายของประโยคที่นักเรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3 ขั้นที่ 5 การแก้ไขและทบทวน (Edit and Revise) นำรูปแบบประโยคจากStoryboard ในขั้นตอนที่ 2 มาเปรียบเทียบกับประโยคที่นักเรียนเขียนในขั้นตอนที่ 3 โดยให้นักเรียนตรวจสอบและแก้ไขประโยคที่ตนเองเขียนให้ถูกต้อง แล้วคัดลอกลงบนใบงานชิ้นใหม่เพื่อความสะอาดและสวยงาม ซึ่งการสอนโดยใช้วิธี SIWI นี้ สอดคล้องกับวอลเบอร์และคนอื่นๆ (Wolbers et al., 2015) ที่ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยวิธี SIWI (The Writing Performance of Elementary Students Receiving Strategic and Interactive Writing Instruction) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ SIWI ในการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (หูหนวกและหูตึง) ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 5 คน ผลการศึกษาพบว่า วิธีสอน SIWI สามารถพัฒนาทักษะในการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้สูงขึ้น นอกจากนี้การสอนโดยใช้สตอรี่บอร์ดยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนาสตเซียและอัลฮาฟิซ

(Anastasia, & Al-Hafizh, 2013) ซึ่งได้ทำการวิจัย เรื่องการใช้สตอรี่บอร์ดมัลติมีเดีย (กระดานมัลติมีเดีย) ในการสอน โดยให้นักเรียนเขียนอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่เห็นจากสื่อ Storyboard ซึ่งเป็นการใช้รูปภาพในการกระตุ้นและเสริมสร้างแนวคิดในการเขียน ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนอยู่ในระดับดีขึ้น

ดังนั้นการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard ตามแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 20 ครั้ง จึงส่งผลให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกมีความสามารถเขียนประโยคอยู่ในระดับที่ดีขึ้น

2. การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้นอย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ความสามารถเขียนประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกหลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น

ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากวิธี SIWI ซึ่งไม่ใช่วิธีการสอนเขียนโดยตรง แต่เป็นกรอบแนวคิดที่ใช้สำหรับแนะแนวทางในการเขียน โดยใช้การอภิปรายและการร่วมมือกันทำกิจกรรมระหว่างครูและนักเรียน มีกระบวนการที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ นอกจากนั้นการใช้ Storyboard ซึ่งเป็นสื่อที่ใช้รูปภาพในการเรียนการสอน ก่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างรูปภาพ คำศัพท์ และความหมายได้ง่าย สามารถสร้างทั้งความสนุกและทำให้เข้าใจได้ในเวลาเดียวกัน จึงเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับอารี พันธุ์มณี (2542: 192) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่มียุทธพลต่อพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก ถ้าบุคคลเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ จะทำให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลที่ไม่มีแรงจูงใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิยลักษณ์ คนใจดี (2553: 122-123) ซึ่งทำการศึกษาความสามารถเขียนประโยคและแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตรง รวมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และแบบฝึก พบว่า แรงจูงใจจากการได้ลงมือทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเองจากสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลต่อการพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในทิศทางที่ดีขึ้น คือ ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน กระตือรือร้นในการเข้าเรียนให้ตรงเวลา และมีความพยายามในการเขียนประโยคให้ถูกต้อง

ความสามารถเขียนประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard สูงขึ้น และผลการพัฒนาการเรียนรู้นักเรียนแต่ละคนสามารถกล่าวได้ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 เพศชาย มีความมั่นใจในการตอบคำถาม มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานและสามารถเขียนได้ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคลในครอบครัว ผักบางชนิด ผลไม้บางชนิด และคำกริยา เป็นต้น แต่ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำได้ สำหรับการเขียนประโยค นักเรียนมีความสามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น พ่อเดิน ครูกินข้าว เป็นต้น ทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 6 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และในระยะหลังสามารถจำแนกได้ด้วยตัวเองด้วยความเข้าใจของตนเอง สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ แต่เพราะนักเรียนใจร้อนและมั่นใจในตัวเองมากจนเกินไป

จึงทำให้บางครั้งเร่งรีบจนเขียนคำศัพท์ได้ไม่ถูกต้อง สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 2 เพศหญิง มีความมั่นใจในตัวเองมาก แต่ไม่ค่อยกระตือรือร้นในการเรียน ไม่ชอบมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัวและคำกริยาบางคำ เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง วิ่ง เป็นต้น ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำและไม่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 3 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม เข้าใจหลักไวยากรณ์ของประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน แต่ยังไม่สามารถสะกดหรือเขียนคำศัพท์บางคำได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 6 คะแนน

นักเรียนคนที่ 3 เพศชาย ตั้งใจเรียน มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานและสามารถเขียนได้ เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคลในครอบครัว คำศัพท์หมวดหมู่ผักและผลไม้บางชนิด คำศัพท์หมวดหมู่อาหาร และคำกริยา เป็นต้น แต่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในการตอบคำถาม ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ แต่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น ครูยืนที่กินไข่ เป็นต้น นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 5 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ มีความมุ่งมั่นและตั้งใจเมื่อได้รับมอบหมายงาน สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 4 เพศหญิง ตั้งใจเรียน มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากแต่ค่อนข้างเรียนช้า มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดบุคคลในครอบครัวและคำกริยาบางคำ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง วิ่ง นอน เป็นต้น ไม่มีความมั่นใจในการตอบคำถาม เมื่อถูกถามครูและเพื่อนต้องคอยชี้แนะคำตอบ ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น น้อง วิ่ง เป็นต้น นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 3 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม สามารถเขียนคำศัพท์ในหมวดหมู่ผักและอาหารได้ในระดับที่ดีขึ้น และสามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 5 เพศหญิง ตั้งใจเรียนและมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานหมวดบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง เป็นต้น ไม่มีความมั่นใจในการตอบคำถาม ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 1 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม เข้าใจคำศัพท์และสามารถเขียนคำศัพท์ในหมวดหมู่ผัก อาหาร และคำกริยาได้มากขึ้น สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 6 เพศชาย ตั้งใจเรียนและมักมีส่วนร่วมในการตอบคำถามเสมอ มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานในหมวดหมู่ ครอบครัว ผักบางชนิด อาหาร และคำกริยา มีความมั่นใจ ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ แต่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น พ่อเดิน แม่นอน ครูกินข้าว เป็นต้น นักเรียนทำคะแนนสอบก่อนเรียนได้ 3 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภทของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และในระยะหลังสามารถจำแนกได้ด้วยความเข้าใจของตนเอง สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ มีความ

มุ่งมั่นและตั้งใจเมื่อได้รับมอบหมายงาน สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 7 เพศหญิง ตั้งใจเรียนและมักมีส่วนร่วมในการตอบคำถามเสมอ มีความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัว ผัก ผลไม้ และคำกริยา มีความมั่นใจ ไม่สามารถจำแนกประเภทของ คำ แต่สามารถเขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย นักเรียนทำคะแนนสอบ ก่อนเรียนได้ 5 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภท ของคำโดยการเปิดพจนานุกรม ระยะเวลาหลังสามารถจำแนกได้ตามความเข้าใจของตนเอง สามารถเขียนคำ ศัพท์ได้ในระดับที่ดีขึ้น และเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วน ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษา ไทยได้ มีความตั้งใจเมื่อได้รับมอบหมายงาน สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 10 คะแนน

นักเรียนคนที่ 8 เพศหญิง มักมีส่วนร่วมและมีความมั่นใจในการตอบคำถาม มีความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์พื้นฐานในหมวดครอบครัว คำกริยา และผักบางชนิด ไม่สามารถจำแนกประเภทของคำ สามารถ เขียนประโยคภาษาไทย 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้เล็กน้อย เช่น พ่อเดิน แม่นั่ง เป็นต้น นอกเวลาเรียน มักทบทวนสิ่งที่เคยเรียนผ่านมาเสมอ เช่น เขียนบนกระดานในเวลาว่าง เป็นต้น สามารถทำคะแนนสอบ ก่อนเรียนได้ 6 คะแนน หลังการสอนโดยใช้วิธี SIWI ร่วมกับ Storyboard นักเรียนสามารถจำแนกประเภท ของคำโดยการเปิดพจนานุกรม และในระยะเวลาหลังสามารถจำแนกได้ด้วยความเข้าใจของตนเอง สามารถ เขียนคำศัพท์ในหมวดครอบครัว ผัก ผลไม้ อาหาร และคำกริยา ได้ในระดับที่ดีขึ้น และเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ สามารถทำคะแนนสอบหลังเรียนได้ 9 คะแนน

จากการอภิปรายข้างต้น พบว่า นักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์ เข้าใจความหมาย สามารถเขียนและสะกดได้ในบางคำ ซึ่งได้แก่ นักเรียนคนที่ 1 คนที่ 3 คนที่ 6 คนที่ 7 และคนที่ 8 จะ สามารถเขียนประโยค 2 ส่วน และประโยค 3 ส่วนได้ดี เนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานของประโยคประกอบ ด้วยคำตั้งแต่สองคำขึ้นไปมารวมกัน เมื่อนักเรียนรู้จักคำศัพท์ ความหมาย รวมทั้งชนิดของคำ การนำ คำศัพท์มาจัดวางลงตามตำแหน่งของประธาน กริยา หรือ ประธาน กริยา กรรม บน Storyboard จึงง่าย ขึ้น สร้างความเข้าใจในหลักไวยากรณ์จนกระทั่งสามารถเขียนประโยคได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัย ของอดิเทพ เมฆเมืองทอง (2551 : 52) ซึ่งศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยินระดับช่วงชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์ พบว่า ความสามารถในการเขียนประโยคของ นักเรียนสูงขึ้น เนื่องจากการใช้ชนิดของคำซึ่งเป็นคำนามและคำกริยา คำเหล่านี้สามารถแสดงให้เห็นเป็น รูปภาพหรือกริยาท่าทาง นักเรียนจึงมีความเข้าใจและสามารถใช้คำนามและคำกริยามาเขียนเป็นประโยค ได้ และการใช้วงล้อคำศัพท์มาเป็นสื่อในการสอนเขียนประโยคให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ ได้ยิน จะทำให้นักเรียนเข้าใจรูปแบบการเขียนประโยคตามหลักภาษา และเมื่อเข้าใจรูปแบบการเขียน ประโยคแล้วนักเรียนก็จะสามารถเขียนประโยคได้ดีขึ้น

สำหรับการเขียนประโยคของนักเรียนคนที่ 4 และ 5 ถึงแม้จะมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคำศัพท์ น้อย แต่มีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการเรียน รับผิดชอบงานที่ครูมอบหมายได้ดีเสมอ จึงมีความ สามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และเขียนประโยคสูงขึ้น และอยู่ในระดับที่ดีกว่านักเรียนคนที่ 2 ซึ่งขาดความ กระตือรือร้นในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของลัดดา หวังภษิต (2546: 41) ซึ่งได้ศึกษาการพัฒนา ความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) โดยใช้วิธีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของ

นักเรียนหลังจากได้รับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ พบว่า ในจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ยังมีบางคนที่มีคะแนนการเขียนเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนเหล่านั้นไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน มักมีข้ออ้างเพื่อปฏิเสธการทำงาน เมื่อประเมินหลังการเรียนจึงไม่สามารถเขียนได้ นอกจากนี้ในขั้นตอนการจำแนกชนิดของคำโดยใช้พจนานุกรม นักเรียนจะให้ความสนใจและกระตือรือร้นในการเปิดพจนานุกรมมาก ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานที่ได้ค้นหาคำต่างๆ และจะตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างมากเมื่อตนเองค้นหาคำที่ต้องการพบ เสมือนเป็นแรงจูงใจในการเรียนจากตัวนักเรียนเอง ซึ่งสอดคล้องกับสุรางค์ ไคว์ตระกูล (2553: 169) ที่กล่าวถึงแรงจูงใจภายใน ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มาจากภายในตัวบุคคล เกิดขึ้นเองและมีอิทธิพลต่อการแสดงออกของบุคคลนั้นๆ โดยไม่หวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก

ข้อเสนอแนะ

1. การสอนในแต่ละครั้ง ผู้สอนควรทบทวนคำศัพท์หรือความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ประโยค เพื่อเพิ่มการจดจำและความเข้าใจในการเขียน และนอกจากการใช้รูปภาพ ผู้สอนควรใช้กิจกรรมอื่นๆ หรือถามตอบเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันเพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาในการนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการกระตุ้นการตอบคำถามและดึงดูดความสนใจของนักเรียน รวมถึงผู้สอนควรให้การเสริมแรง เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจและมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
2. ควรนำการสอนโดยใช้วิธี SIMI ร่วมกับ Storyboard ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นอื่นๆ หรือในรายวิชาอื่น เช่น วิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2556). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. พิมพ์ครั้งที่ 1. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จิรวัดณ์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ณภัทรสร จรจรรย์. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นียลักษณ์ คนใจดี. (2553). *การศึกษาความสามารถเขียนประโยคและแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตรงร่วมกับสื่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) และแบบฝึก*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลัดดา หวังภษิต. (2546). *การพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) โดยใช้วิธีการสอน*

- เขียนแบบเน้นกระบวนการ. ปริญญาโท ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วรรณ โสมประยูร. (2553). *การสอนภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการ.
- ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม. (2541). *พัฒนาการทางภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2553). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อติเทพ เมฆเมืองทอง. (2551). *การศึกษาความสามารถการเขียนประโยค ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นเรียนที่ 1 โดยใช้วงล้อคำศัพท์*. ปริญญาโท ศศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารี พันธุ์มณี. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นอ้อ.
- Anastasia, Idoia, & Al-Hafizh, Muhammad. (2013). *Using Multimedia Storyboard in Teaching Writing A Descriptive Text*. Retrieved December 22, 2016 from <http://ejournal.unp.ac.id/index.php/jelt/article/view/1735/1487>
- Essley, Roger, Rief, Linda, & Rocci, Amy. (2008). *What are Storyboards? : Visual Tools for Differentiating Reading & Writing Instruction*. Retrieved December 21, 2016 from <http://www.scholastic.com/teachers/articles/teaching-content/what-are-storyboards/>
- Milton, S. J. N., Paul M., & Corbet, James J. (1997). *Introduction to Statistics*. New York: McGraw-Hill.
- Wolbers, Kimberly. (2008). *Strategic and Interactive Writing Instruction (SIWI) : Apprenticing Deaf Students in the Construction of English Text*. Retrieved March 2, 2016 from http://trace.tennessee.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1007&context=utk_theopubs
- Wolbers, Kimberly A., Dostal, Hannah M., Graham, Steve, Cihak, David, Kilpatrick, Jennifer, R., & Saulsbury. (2015). *The Writing Performance of Elementary Students Receiving Strategic and Interactive Writing Instruction*. Retrieved March 2, 2016 from <https://academic.oup.com/jdsde/article/20/4/385/2392063>

ผลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้าน
ของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับขั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

The Effects of Homework Organization Intervention on Homework
Completion of Secondary Students with Attention
Deficit Hyperactivity Disorder in Srinakharinwirot University
Prasarnmit Demonstration School (Secondary)

พันทิวา งามพจนวงศ์¹ ดารณี อุทัยรัตนกิจ² ธัชทฤต เทียมธรรม³

Pantiwa Ngampojjanawong¹ Daranee Utairatanakit² Thattharit Thiamtham³

¹นิสิตปริญญาโทหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

¹Corresponding author; e-mail address: puppa.pun@gmail.com

²รองศาสตราจารย์ ดร., ผู้ทรงคุณวุฒิพิเศษหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

³อาจารย์ ดร., อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยและประเมินผล วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้านของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับขั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษาเป็นนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-2 จำนวน 3 คนที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนกิจกรรมการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน สมุดบันทึกการบ้าน และแบบบันทึกพฤติกรรมการจัดระบบการบ้าน เก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยตามรูปแบบการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวแบบ ABA วิเคราะห์ข้อมูลด้วยความถี่ และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนทั้ง 3 คน มีพฤติกรรมทำการบ้านครบถ้วนและส่งการบ้านตรงเวลาเพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ หลังจากได้รับการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน และเมื่อถอดถอนการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน นักเรียนทุกคนคงมีพฤติกรรมส่งการบ้านเพิ่มสูงขึ้นและคงที่ และ 2) ครูผู้สอนทุกคน มีความคิดเห็นสอดคล้องตรงกันว่านักเรียนส่งการบ้านตรงเวลาและส่งครบถ้วนเพิ่มขึ้น มีความพยายาม มีความรับผิดชอบ และมีความกระตือรือร้นต่อการทำการบ้าน

คำสำคัญ: การจัดระบบการบ้าน / ความสำเร็จในการทำการบ้าน / นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น

Abstract

The aim of this research was to study the effects of homework organization intervention on homework completion of secondary students with attention deficit hyperactivity disorder (ADHD). The subjects were three ADHD students who studied in second semester, academic year 2016 at Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Secondary). The research instruments were the Activity Plan for homework organization intervention, homework planners and behavior recording form. The data were collected in ABA pattern and analyzed by frequency and content analysis.

The findings were as follow: 1) the three students, behaviors of completing homework on time was gradually increased and steady after the homework organization intervention, and all students, behaviors of completing homework on time was still increased and steady after the removal or the intervention. 2) Every single teacher has the same opinions that students submit all homework on time. They have more effort, responsibility and eagerness to do homework.

Keywords: Homework organization/Homework completion/Students with attention deficit hyperactivity disorder

บทนำ

รัฐบาลให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาให้กับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษมากขึ้น ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศเป็นปีการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษ เปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทุกคนสามารถเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้ ดังนั้นทางโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ได้สอดรับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดตั้งโครงการศูนย์ศักยวิโรฒขึ้น ทางโรงเรียนมีนโยบายให้นักเรียนเข้าไปเรียนร่วมเต็มเวลาร่วมกับนักเรียนทั่วไปในห้องเรียนปกติ โดยมีครูการศึกษาพิเศษเป็นครูผู้ช่วยสอนร่วมในห้องเรียน เพื่อสังเกตพฤติกรรม ขณะทำกิจกรรมและช่วยเหลือนักเรียน เปิดรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 5 ประเภท คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียน นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นักเรียนออทิสซึม และนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น จากประสบการณ์การเป็นครูการศึกษาพิเศษและสอนนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ในปีการศึกษา 2558 ที่ผ่านมานักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นทุกคน มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ คือ เกรดเฉลี่ย 1 – 2 เท่านั้น (จากการสำรวจผลการเรียนของนักเรียนจากแฟ้มบันทึกผลการเรียนปีการศึกษา 2558 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร) อันเป็นผลจากการที่นักเรียนไม่ส่งการบ้าน หรือส่งการบ้านไม่ตรงเวลา ทำให้ไม่มีคะแนนเก็บระหว่างภาคเรียน ซึ่งในปีการศึกษา 2558 พฤติกรรมนี้ยังคงเกิดขึ้นและยังคงอยู่ อาจส่งผลให้มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำเช่นเดิม รวมถึงมีแนว

โน้มนำการประสบผลสำเร็จทางการเรียนต่ำเช่นกัน ปัญหาดังกล่าว เป็นปัญหาทางพฤติกรรมที่ควรได้รับความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน เพื่อให้นักเรียนไม่เสียโอกาสทางการศึกษาต่อไป

โรคสมาธิสั้น เป็นโรคที่ทางการแพทย์รับรองว่าเกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมองส่วนหน้าเกี่ยวกับความสามารถคิดบริหารจัดการตน (executive function) อาการเบื้องต้นที่สังเกตได้ คือ สมาธิเรียนรู้ได้ช้า สมาธิสั้น ซนอยู่ไม่นิ่ง หุนหันพลันแล่น หรือขาดความสามารถในการควบคุมตนเอง (ศิริไชย หงส์สงวนศรี, 2553) ความซุกซนของโรคสมาธิสั้นของเด็กวัยเรียนในประเทศไทยเท่ากับร้อยละ 5.1 – 8.1 และโรคนี้ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมและการเรียนของนักเรียนมากที่สุด (ชาญวิทย์ พรนภดล, 2558) ดังนั้น การลุกเดินออกจากที่นั่งบ่อยๆ ซนเพื่อนคุย พุดโพล่งเสียงดัง ลืมส่งการบ้าน ลืมของหรืออุปกรณ์การเรียน ขาดระบบการวางแผนในการทำงาน และทำงานไม่เป็นระเบียบ จึงมักได้รับการตำหนิจากครูผู้สอน ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนเท่าไม่เท่าที่ควร ซึ่งพฤติกรรมนี้เกิดจากความบกพร่องในการทำงานของสมอง ทำให้นักเรียนกลุ่มนี้ปฏิบัติกิจกรรมในรูปแบบเดิมติดต่อกันได้ไม่นาน ขาดสมาธิ ความสนใจ ความตั้งใจ ความรับผิดชอบการทำกิจกรรมที่มีรายละเอียดปลีกย่อย จึงมักมีปัญหาในการทำกิจกรรมตามลำพังโดยเฉพาะการบ้าน เป็นสิ่งที่นักเรียนต้องจดจำและรับผิดชอบ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวส่งผลไปสู่การเรียน ประกอบกับระบบการเรียนการสอนมุ่งเน้นการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนทั่วไป ทำให้นักเรียนสมาธิสั้นอาจไม่สามารถตอบสนองต่อสิ่งที่เรียน หรือเนื้อหาที่ครูกำลังสอน ตลอดจนสิ่งที่ได้รับมอบหมาย

อีกทั้งมีผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น (Attention Deficit Hyperactivity Disorder: ADHD) มีปัญหาเกี่ยวกับความบกพร่องในการทำงานของทักษะสมองในการบริหารจัดการตน (Executive Functions) ทำให้คนที่มีอาการนี้ไม่สามารถจัดการกับสมองตนเองให้จดจ่อตั้งใจกับสิ่งที่ต้องทำได้ (Brown, 2013) ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถคิดบริหารจัดการตน (Executive Functions) ในทักษะที่เกี่ยวข้องกับการจัดระบบการบ้าน (Organizing Homework) พบว่า มีความเกี่ยวข้องกันกับทักษะการจัดระบบ (Organization) ทักษะการจัดการเวลา (Time Management) และทักษะการวางแผน (Planning) (Warren, 2015) ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของการหาวิธีแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเรื่องการไม่ส่งการบ้าน หรือส่งการบ้านไม่ตรงเวลา จึงพัฒนาโปรแกรมเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อฝึกนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ให้มีความสามารถในการจัดระบบการบ้านของตนเอง ทำให้นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นมีระบบการจัดการการบ้านส่งผลให้นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นส่งการบ้านได้ตรงเวลา ได้คะแนนเก็บระหว่างภาคเรียน และมีระดับผลการเรียนสูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้านของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา คือ นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 คน และ นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน โครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ที่ได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่นว่ามีภาวะสมาธิสั้น และผู้ปกครองลงนามยินยอมให้นักเรียนเข้าร่วมโครงการวิจัย จำนวน 3 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ 1) ตัวแปรปฏิบัติการ คือ การให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านและ 2) ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จในการทำบ้าน
3. ระยะเวลาที่ศึกษา คือ วันที่ 9 มกราคม – 24 กุมภาพันธ์ 2560

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติการ คือ แผนกิจกรรมการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 4 แผน แผนละ 60 นาทีประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมที่ 1 เรื่อง การจัดเอกสารใส่แฟ้ม 2) แผนการจัดกิจกรรมที่ 2 เรื่อง วิธีการจัดตารางสอน และการจัดกระเป๋านักเรียน 3) แผนการจัดกิจกรรมที่ 3 เรื่อง การใช้สมุดบันทึกการบ้านและ 4) แผนการจัดกิจกรรมที่ 4 เรื่อง การใช้สมุดบันทึกการบ้าน การจัดลำดับงาน และการจัดการเวลาในการทำงานจัดทำแผนกิจกรรมฉบับสมบูรณ์สำหรับการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นต่อไป
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1) สมุดบันทึกการบ้าน เพื่อให้นักเรียนฝึกทักษะการจัดระบบการบ้าน 2) แบบบันทึกพฤติกรรมการจัดระบบการบ้าน เพื่อบันทึกพฤติกรรมการฝึกทักษะการจัดระบบการบ้านของนักเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

1. ขั้นตอนการปฏิบัติการ

1.1 ขอบหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อเชิญผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษาพิเศษ ด้านจิตวิทยาการศึกษา และด้านวัดและประเมินผลการศึกษารวม 3 คน ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เพื่อทำการสังเกต บันทึกพฤติกรรม และดำเนินการวิจัย

1.2 ขออนุญาตผู้ปกครองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำการสังเกต บันทึกพฤติกรรม และดำเนินการวิจัย โดยให้ผู้ปกครองลงนามยินยอมให้นักเรียนเข้าร่วมโครงการวิจัย

1.3 ประชุมผู้ปกครอง เพื่อชี้แจง และขอความร่วมมือในกระบวนการปฏิบัติการ

1.4 ประชุมอาจารย์ประจำวิชา เพื่อชี้แจง และขอความร่วมมือในกระบวนการปฏิบัติการ

2. ขั้นตอนการปฏิบัติการ

ได้ดำเนินการปฏิบัติการตามขั้นตอนของการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบต่อพฤติกรรม

การส่งการบ้านตรงเวลาของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ใช้ระยะเวลาดำเนินการ 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน โดยแบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 3 ระยะ ดังนี้

2.1 **ระยะที่ 1 ระยะเสัฐาน** เป็นระยะที่ทำการสังเกต สอบถาม และบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย ก่อนปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน จากนั้นสรุปผลการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานพฤติกรรมการทำส่งบ้านของกลุ่มเป้าหมายเป็นรายบุคคลและจัดทำแผนภาพแสดงพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายที่คงที่ ที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและควรได้รับความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน ในสัปดาห์ที่ 1 ทุกวันระหว่างวันที่ 9 – 13 มกราคม 2560 เวลา 16.00 – 17.30 น.

2.2 **ระยะที่ 2 ระยะปฏิบัติการ** เป็นระยะการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านที่สร้างขึ้น รวม 4 สัปดาห์ แบ่งการดำเนินการเป็น 2 ระยะ คือ 1) ระยะการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติตามแผนกิจกรรมและ 2) ระยะปฏิบัติการจัดระบบการบ้าน

2.2.1 ระยะการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติการจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้านของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นตามแผนการจัดกิจกรรมระยะนี้ไม่ได้ทำการบันทึกพฤติกรรมการจัดระบบการบ้าน ดำเนินการในสัปดาห์ที่ 2 ทุกวันระหว่างวันที่ 16 – 20 มกราคม 2560 เวลา 16.00 – 17.00 น. ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงให้กลุ่มเป้าหมายทราบว่า การให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านที่ใช้ในการปฏิบัติการประกอบด้วย 3 ทักษะ ดังนี้ 1) ทักษะการจัดระบบ (Organization) หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการแสดงพฤติกรรม 1.1) มีแฟ้มสำหรับใส่ใบงาน การบ้าน แบ่งเป็นรายวิชา และจัดใบงานได้ถูกต้อง 1.2) มีแฟ้มสำหรับงานค้าง งานเสร็จ งานส่ง และจัดใบงานได้ถูกต้อง 1.3) มีหนังสือและสมุดครบตามตารางสอน 1.4) มีสมุดจดการบ้าน 1.5) จดรายละเอียดการบ้านครบถ้วน และ 6) ได้รับลายมือชื่อของอาจารย์ครบทุกวิชา ในแต่ละวันที่ได้รับปฏิบัติการ 2) ทักษะการวางแผน (Planning) คือ ความสามารถของนักเรียนในการแสดงพฤติกรรม ในการจัดลำดับงานที่จะทำก่อนและหลังได้เหมาะสม 3) การจัดการเวลา (Time Management) คือ ความสามารถของนักเรียนในการแสดงพฤติกรรม 3.1) กำหนดเวลาการจัดการการบ้านได้เหมาะสม และ 3.2) ทำการบ้านเสร็จตามวัน เวลาที่กำหนด

2. ชี้แจงให้กลุ่มเป้าหมายทราบว่า การจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้านประกอบด้วย 9 พฤติกรรม ดังนี้ 1) มีแฟ้มสำหรับใส่ใบงาน การบ้าน แบ่งเป็นรายวิชา และจัดใบงานได้ถูกต้อง 2) มีแฟ้มสำหรับงานค้าง งานเสร็จ งานส่ง และจัดใบงานได้ถูกต้อง 3) มีหนังสือและสมุดครบตามตารางสอน 4) มีสมุดบันทึกการบ้าน 5) บันทึกรายละเอียดการบ้านครบถ้วน 6) ได้รับลายมือชื่อของครูผู้สอนครบทุกวิชา 7) สามารถจัดลำดับงาน ที่จะทำก่อน-หลังได้เหมาะสม 8) กำหนดเวลาการทำการบ้านได้เหมาะสม 9) ทำการบ้านเสร็จตาม วัน เวลาที่กำหนด

3. ผู้วิจัยดำเนินการตามแผนปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านที่สร้างขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในการจัดระบบการบ้าน แบ่งเป็น 4 แผน แผนละ 60 นาที

2.2.2 ระยะเวลาปฏิบัติการจัดระบบการบ้านในสัปดาห์ที่ 3 – 5 ทุกวันระหว่างวันที่ 23 มกราคม – 10 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 16.00 – 17.30 น.

1. ผู้ให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน โดยการให้คำแนะนำ กระตุ้นเตือน ช่วยเหลือ และบันทึกพฤติกรรมทุกวัน

2. ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการปฏิบัติการ ได้แก่ กระตุ้นให้นักเรียนจัดตารางสอน ตรวจสอบการบ้าน ช่วยเหลือเมื่อนักเรียนนำกลับไปทำที่บ้านทุกวัน และเขียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการทำการบ้านของนักเรียน

3. ครูประจำวิชาให้ความร่วมมือในการปฏิบัติการ ได้แก่ กระตุ้นให้นักเรียนบันทึกการบ้าน การตรวจสอบความถูกต้องในการบันทึกการบ้าน ลงลายมือชื่อ และเขียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการส่งการบ้านตรงเวลาของนักเรียน

3. ระยะเวลาที่ 3 ระยะเวลาทดลองการกำกับดูแล เป็นการบันทึกพฤติกรรมนักเรียนหลังปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน ในสัปดาห์ที่ 6 – 7 ทุกวันระหว่างวันที่ 13 – 24 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 16.00 – 17.30 น. ดังนี้

3.1 บันทึกพฤติกรรมนักเรียนหลังเสร็จสิ้นการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านทุกวัน โดยนักเรียนไม่ได้รับคำแนะนำ กระตุ้นเตือน และช่วยเหลือใดๆจากผู้วิจัย

3.2 ผู้ปกครองช่วยเหลือนักเรียนในการนำการบ้านกลับไปทำที่บ้าน

3.3 ครูประจำวิชา ลงลายมือชื่อ เมื่อนักเรียนนำสมุดบันทึกการบ้านไปให้ตรวจ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ความถี่ของการแสดงพฤติกรรมการจัดระบบการบ้าน จำแนกเป็นรายทักษะนำเสนอเป็นแผนภาพประกอบความเรียง

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้าน นำเสนอเป็นแผนภาพประกอบความเรียง

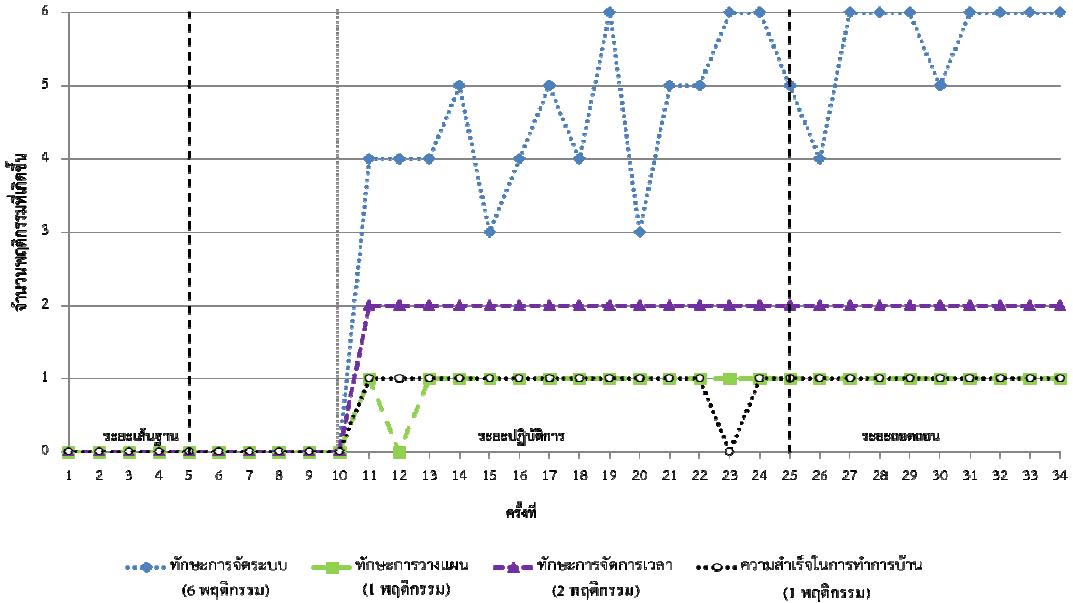
3. วิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านของครูผู้สอน ผู้ปกครอง และนักเรียน ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้านของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เป็นรายกรณีศึกษา 3 กรณี ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 เด็กชายเอ็ม

เด็กชายเอ็ม อายุ 12 ปี 3 เดือน ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้านของเด็กชายเอ็ม นำเสนอตามแผนภาพที่ 1 และรายละเอียดดังนี้

ภาพ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้านของเด็กชายเอ็ม

จากภาพที่ 1 แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการพฤติกรรมการจัดระบบการบ้าน กับความสำเร็จในการทำการบ้าน ในระยะปฏิบัติการและระยะถอดถอนการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน ซึ่งประกอบด้วย 3 ทักษะ ได้แก่ 1) ทักษะการจัดระบบ 2) ทักษะการวางแผน 3) ทักษะการจัดการเวลา พบว่า เด็กชายเอ็มมีความสำเร็จในการทำการบ้านเพิ่มสูงขึ้นและคงที่ ถึงแม้ว่าทักษะการจัดระบบ เด็กชายเอ็มไม่ได้รับลายมือชื่อของครูผู้สอน บันทึกรายละเอียดการบ้านไม่ครบถ้วน และมีหนังสือสมุดไม่ครบตามตารางสอน เด็กชายเอ็มยังคงส่งการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลา เนื่องจากเด็กชายเอ็มสามารถแก้ไขปัญหาได้โดยการสอบถามรายละเอียดจากเพื่อนหลังเลิกเรียน และขอความช่วยเหลือจากครูศูนย์ศึกษาวិโรฒ ในกรณีที่เด็กชายเอ็มไม่นำหนังสือมาเรียน เด็กชายเอ็มจะขอยืมหนังสือที่ศูนย์ศึกษาวิโรฒไปเรียน และเมื่อเด็กชายเอ็มไม่นำสมุดมา เด็กชายเอ็มจะจดเนื้อหาที่เรียนลงในกระดาษสมุด และนำไปติดลงสมุดในวิชาที่ไม่นำมา ในครั้งที่ 18 เด็กชายเอ็มไม่นำสมุดวิชาสังคมมา เด็กชายเอ็มจึงจดเนื้อหาที่เรียนลงในกระดาษสมุด แต่เด็กชายเอ็มทำกระดาษหาย ประกอบกับบันทึกรายละเอียดของการบ้านไม่ครบถ้วน จึงทำให้ไม่มีงานส่งในครั้งที่ 23 ส่วนการได้รับลายมือชื่อจากครูผู้สอนไม่ครบทุกวิชานั้น เกิดจากสัมพันธ์ภาพระหว่างครูผู้สอนและเด็กชายเอ็ม

ระยะเส้นฐาน ก่อนปฏิบัติการจัดระบบการบ้าน พบว่าเด็กชายเอ็ม ทำการบ้านไม่ครบถ้วนและส่งการบ้านไม่ตรงเวลา และขาดทักษะ 3 ด้าน คือ 1) ทักษะการจัดระบบ ได้แก่ มีแฟ้มสำหรับ ใส่ใบงานแต่ไม่แยกเป็นรายวิชารายวิชา และใบงานทำแล้วและยังไม่ทำอยู่ร่วมกัน หนังสือและสมุดไม่ครบตามตารางสอน ไม่มีสมุดบันทึกการบ้านและไม่บันทึกการบ้าน 2) ทักษะการวางแผน ได้แก่ จัดลำดับการทำงานก่อน และหลังไม่เหมาะสม 3) ทักษะการจัดการเวลา ได้แก่ กำหนดเวลาการทำงานไม่เหมาะสม และทำการบ้านไม่เสร็จตามวัน เวลา ที่กำหนด

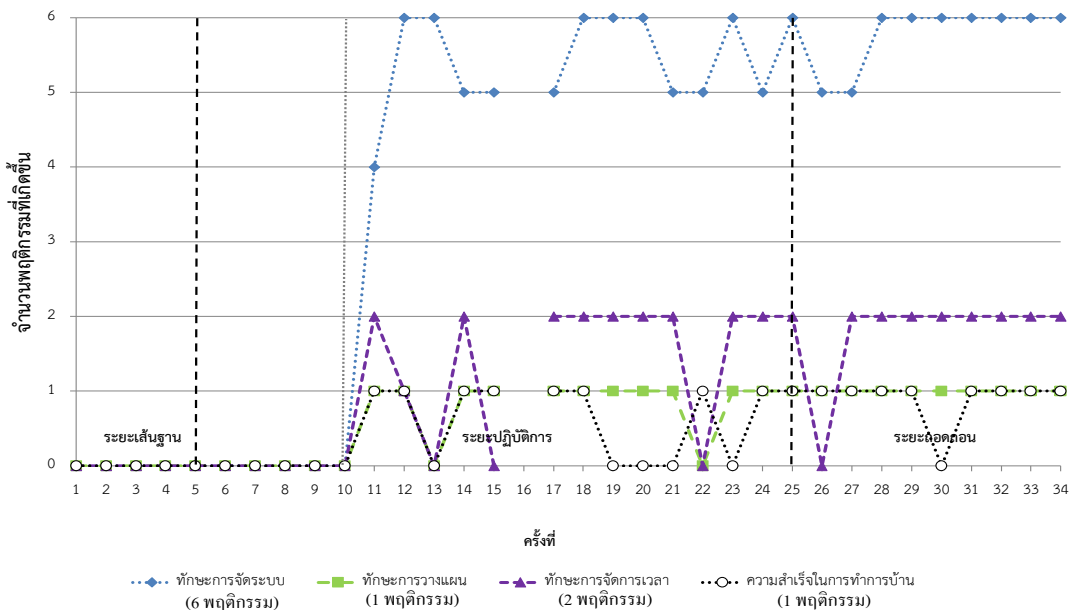
ระยะปฏิบัติการ เป็นระยะการปฏิบัติการจัดระบบการบ้าน พบว่าเด็กชายเอ็ม มีพฤติกรรมทำการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลาเพิ่มสูงขึ้นและคงที่ และเด็กชายเอ็มมีทักษะการวางแผน และทักษะการจัดการเวลาเพิ่มสูงขึ้นและคงที่ ส่วนทักษะการจัดระบบเพิ่มสูงขึ้นแต่ยังไม่คงที่

ระยะถอดถอนการกำกับดูแล เป็นระยะการถอดถอนการกำกับดูแลของผู้วิจัย อาจารย์ประจำวิชา และผู้ปกครอง พบว่า เด็กชายเอ็ม มีพฤติกรรมทำการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลาคงที่ เด็กชายเอ็มมีทักษะการวางแผน และทักษะการจัดการเวลาคงที่ ส่วนทักษะการจัดระบบเพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ แสดงว่าเด็กชายเอ็มมีความสำเร็จในการทำการบ้านคงอยู่หลังจากการถอดถอนการกำกับดูแลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของอาจารย์ประจำวิชา ผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีต่อ การปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน พบว่า เด็กชายเอ็มมีความสำเร็จในการส่งการบ้านตรงเวลาเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างมาก ด้วยการส่งการบ้านครบถ้วน ส่งการบ้านตรงเวลา และมีพฤติกรรมทางบวกด้านการเรียนที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน คือ มีความสนใจ และใส่ใจงานที่ได้รับมอบหมาย มีความพยายาม ความรับผิดชอบ ความเอาใจใส่ กระตือรือร้นต่อการทำการบ้าน สามารถติดตามการบ้านได้ด้วยตนเอง และส่งการบ้านได้ด้วยตนเอง

กรณีศึกษาที่ 2 เด็กหญิงที

เด็กหญิงที อายุ 12 ปี 7 เดือน ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้านเด็กหญิงที นำเสนอตามแผนภาพที่ 2 และรายละเอียดดังนี้

ภาพ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้านของเด็กหญิงที

จากภาพที่ 2 แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้าน ในระยะปฏิบัติการและระยะถอดถอนการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน ซึ่งประกอบด้วย 3 ทักษะ ได้แก่ 1) ทักษะการจัดระบบ 2) ทักษะการวางแผน 3) ทักษะการจัดการเวลา พบว่า เด็กหญิงที่มีความสำเร็จในการทำการบ้านเพิ่มสูงขึ้นแต่ยังไม่คงที่ในระยะปฏิบัติการ เนื่องจากเด็กหญิงที่ขาดทักษะการจัดระบบ ได้แก่ การไม่ได้รับลายมือชื่อของครูผู้สอน และบันทึกรายละเอียดการบ้านไม่ครบถ้วน ทักษะการวางแผน ได้แก่ การจัดลำดับงานที่จะทำก่อน และหลังไม่เหมาะสม และทักษะการจัดการเวลา ได้แก่ การกำหนดเวลาในการทำการบ้านไม่เหมาะสม และการทำการบ้านเสร็จตามวัน เวลาที่กำหนด ซึ่งเป็นผลให้เกิดความไม่คงที่ของความสำเร็จในการทำการบ้าน เด็กหญิงที่ทำการบ้านไม่ครบ และส่งการบ้านไม่ตรงเวลาในครั้งที่ 13 เกิดจากการจัดลำดับงานที่จะทำก่อน และหลังไม่เหมาะสม กำหนดเวลาในการทำการบ้านไม่เหมาะสม และทำการบ้านไม่เสร็จตามวัน เวลาที่กำหนด ในครั้งที่ 15 เด็กหญิงที่บันทึกรายละเอียดการบ้านไม่ครบถ้วน กำหนดเวลาทำการบ้านไม่เหมาะสม และทำการบ้านไม่เสร็จตามวัน เวลาที่กำหนด จึงทำให้ไม่ได้ส่งการบ้านในครั้งที่ 20 ในครั้งที่ 16 เด็กหญิงที่ไม่มาโรงเรียนทำให้ไม่ทราบว่ามีกรบ้านอะไรบ้าง จึงทำให้ไม่ได้ส่งการบ้านในครั้งที่ 21 ในครั้งที่ 19 เด็กหญิงที่ลืมนำการบ้านไปส่งซึ่งอาจเกิดจากภาวะสมาธิสั้นในระยะถอดถอนการกำกับดูแล ความสำเร็จในการทำการบ้านเริ่มคงที่ เนื่องจากในทักษะการจัดระบบ พฤติกรรมที่ยังไม่คงที่มีเพียงการได้รับลายมือชื่อของครูผู้สอน ส่วนทักษะการวางแผน และทักษะการจัดการเวลาสามารถทำได้เพิ่มสูงขึ้นและคงที่

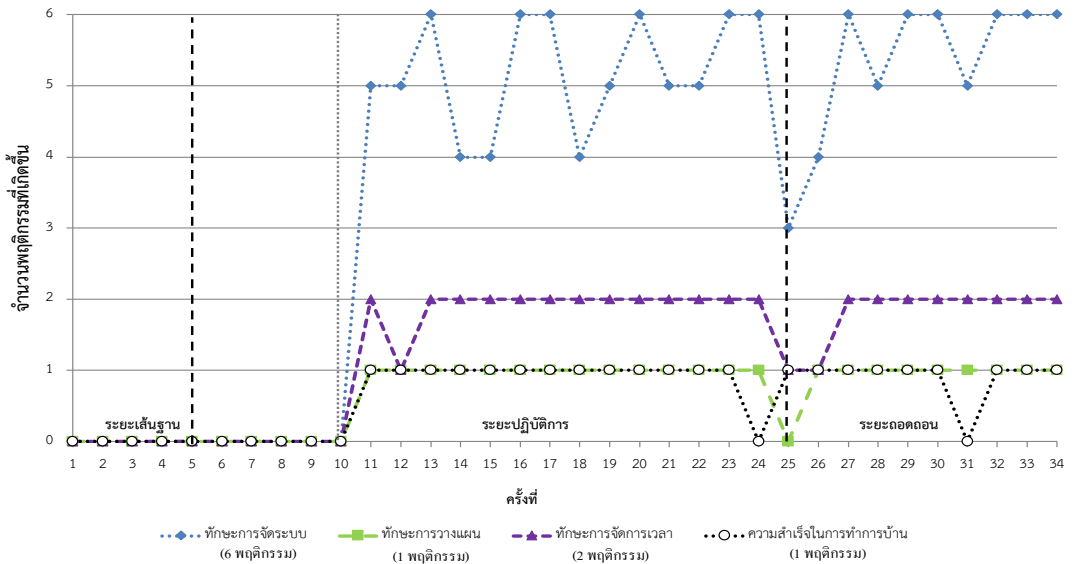
ระยะเสันฐาน ก่อนปฏิบัติการจัดระบบการบ้าน พบว่าเด็กหญิงที่ ทำการบ้านไม่ครบถ้วนและส่งการบ้านไม่ตรงเวลา และขาดทักษะ 3 ด้าน คือ 1) ทักษะการจัดระบบ ได้แก่ มีแฟ้มสำหรับใส่ใบงาน แต่ไม่แยกเป็นรายวิชารายวิชา และใบงานทำแล้วและยังไม่ทำอยู่รวมกัน หนังสือและสมุดไม่ครบตามตารางสอน ไม่มีสมุดบันทึกการบ้านและไม่บันทึกการบ้าน 2) ทักษะการวางแผน ได้แก่ จัดลำดับการทำงานก่อน และหลังไม่เหมาะสม 3) ทักษะการจัดการเวลา ได้แก่ กำหนดเวลาการทำการบ้านไม่เหมาะสม และทำการบ้านไม่เสร็จตามวัน เวลาที่กำหนด

ระยะปฏิบัติการ เป็นระยะการปฏิบัติการจัดระบบการบ้าน พบว่า เด็กหญิงที่มีพฤติกรรมทำการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลาเพิ่มสูงขึ้นแต่ยังไม่คงที่ และเด็กหญิงที่มีทักษะการจัดระบบ ทักษะการวางแผน และทักษะการจัดการเวลาเพิ่มสูงขึ้นแต่ยังไม่คงที่

ระยะถอดถอนการกำกับดูแล เป็นระยะการถอดถอนการกำกับดูแลของผู้วิจัย อาจารย์ประจำวิชา และผู้ปกครอง พบว่า เด็กหญิงที่มีพฤติกรรมทำการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลาเพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ เด็กหญิงที่มีทักษะการวางแผน เพิ่มสูงขึ้นและคงที่ ส่วนทักษะการจัดระบบ และทักษะการจัดการเวลา เพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ แสดงว่าเด็กหญิงที่มีความสำเร็จในการทำการบ้านคงอยู่หลังจากการถอดถอนการกำกับดูแลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของอาจารย์ประจำวิชา ผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีต่อการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน พบว่า เด็กหญิงที่มีพฤติกรรมการส่งการบ้านเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างมาก ส่งการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลา มีพฤติกรรมทางบวกด้านการเรียนที่ดีขึ้นอย่างมาก คือ มีความพยายาม ความรับผิดชอบ ความเอาใจใส่ กระตือรือร้นต่อการทำการบ้าน และสามารถติดตามการบ้านได้ด้วยตนเอง

กรณีศึกษาที่ 3 เด็กชายเค

เด็กชายเค อายุ 12 ปี 9 เดือน ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้านของเด็กชายเค นำเสนอตามภาพ 3 และรายละเอียดดังนี้

ภาพ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้านกับความสำเร็จในการทำการบ้านของเด็กชายเค

จากภาพ 3 แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการจัดระบบการบ้าน กับความสำเร็จในการทำการบ้าน ในระยะปฏิบัติการ และระยะถอดถอนการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน ซึ่งประกอบด้วย 3 ทักษะ ได้แก่ 1) ทักษะการจัดระบบ 2) ทักษะการวางแผน 3) ทักษะการจัดการเวลา พบว่า เด็กชายเคมีความสำเร็จในการทำการบ้านเพิ่มสูงขึ้น และเริ่มคงที่ ถึงแม้ว่าในทักษะการจัดระบบ เด็กชายเคบันทึกรายละเอียดการบ้านไม่ครบถ้วน และไม่ได้รับลายมือชื่อของครูผู้สอน แต่การขาดพฤติกรรมดังกล่าวยังคงส่งผลให้เด็กชายเคส่งการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลา เนื่องจากเด็กชายเคนั่งทำการบ้านร่วมกับกลุ่มเพื่อน ทำให้ทราบรายละเอียดของการบ้านเพิ่มขึ้นจนครบถ้วน เกิดจากเด็กชายเคบันทึกรายละเอียดการบ้านไม่ทัน เนื่องจากทำงานช้า และเหม่อลอย ทำให้ไม่ได้รับลายมือชื่อของครูผู้สอน เด็กชายเคไม่ได้ส่งการบ้านในครั้งที่ 25 เนื่องจากไม่ได้นำสมุดบันทึกการบ้านมาจึงส่งผลให้ไม่แสดงพฤติกรรมบันทึกรายละเอียดการบ้านครบถ้วน ได้รับลายมือชื่อของครูผู้สอน จัดลำดับงานที่จะทำก่อน-หลัง และกำหนดเวลาในการทำการบ้านได้เหมาะสม เด็กชายเคไม่ได้ส่งการบ้านในครั้งที่ 24 และ 31 เนื่องจากลืมนำไปส่ง ซึ่งอาจเกิดจากภาวะสมาธิสั้นของเด็กชายเค

ระยะเส้นฐาน ก่อนปฏิบัติการจัดระบบการบ้าน พบว่า เด็กชายเค ทำการบ้านไม่ครบถ้วนและส่งการบ้านไม่ตรงเวลา และขาดทักษะ 3 ด้าน คือ 1) ทักษะการจัดระบบ ได้แก่ มีเพิ่มสำหรับใส่ใบงาน แต่ไม่แยกเป็นรายวิชารายวิชา และใบงานทำแล้วและยังไม่ทำอยู่ร่วมกัน หนังสือและสมุดไม่ครบตามตาราง

สอน ไม่มีสมุดบันทึกการบ้านและไม่บันทึกการบ้าน 2) ทักษะการวางแผน ได้แก่ จัดลำดับการทำงานก่อนและหลังไม่เหมาะสม 3) ทักษะการจัดการเวลา ได้แก่ กำหนดเวลาการทำงานไม่เหมาะสม และทำการบ้านไม่เสร็จตามวัน เวลา ที่กำหนด

ระยะปฏิบัติการ เป็นระยะการปฏิบัติการจัดระบบการบ้าน พบว่า เด็กชายเค มีพฤติกรรมทำการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลาเพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ และเด็กชายเคมีทักษะการจัดระบบเพิ่มสูงขึ้นแต่ยังไม่คงที่ ทักษะการวางแผน และทักษะการจัดการเวลาเพิ่มสูงขึ้น และเริ่มคงที่

ระยะถอดถอนการกำกับดูแล เป็นระยะการถอดถอนการกำกับดูแลของผู้วิจัย อาจารย์ประจำวิชาและผู้ปกครอง พบว่า เด็กชายเค มีพฤติกรรมทำการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลาเพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ เด็กชายเคมีทักษะการวางแผนและทักษะการจัดการเวลาเพิ่มสูงขึ้นและคงที่ ส่วนทักษะการจัดระบบ เพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ แสดงว่าเด็กชายเค มีความสำเร็จในการ ทำการบ้านคงอยู่หลังจากการถอดถอนการกำกับดูแลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอน ผู้ปกครอง และนักเรียน ที่มีต่อการปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน พบว่า เด็กชายเคมีพฤติกรรมการส่งการบ้านเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างมาก ด้วยการส่งการบ้านครบถ้วน ส่งงานการบ้านตรงเวลา และมีพฤติกรรมทางบวกด้านการเรียนที่ดีขึ้นอย่างมาก คือ มีความพยายาม ความรับผิดชอบ ความเอาใจใส่ ความกระตือรือร้นต่อการทำการบ้าน ส่งการบ้านครบถ้วน และมีคะแนนเก็บระหว่างภาคเรียนเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลให้มีผลการเรียนดีขึ้น

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนมีความสำเร็จในการทำการบ้านเพิ่มสูงขึ้น
2. ความสำเร็จในการทำการบ้านของนักเรียนยังคงอยู่หลังถอดถอนการกำกับดูแลของผู้วิจัย อาจารย์ประจำวิชา และผู้ปกครอง
3. นักเรียนมีพฤติกรรมในทักษะการจัดระบบ การวางแผน และการจัดการเวลาเพิ่มสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านต่อความสำเร็จในการทำการบ้านของนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 3 คน พบว่า นักเรียนทั้ง 3 คน มีความสำเร็จในการทำการบ้านเพิ่มสูงขึ้นจากหลังจากการฝึกทักษะ 3 ด้าน ดังนี้ 1) ทักษะการจัดระบบ โดยกำหนดให้นักเรียนทั้ง 3 คน มีแฟ้มสำหรับใส่ใบงาน การบ้าน แฟ้มสำหรับ งานค้าง งานเสร็จ งานส่ง มีหนังสือ และสมุดครบตามตารางสอน มีสมุดจดการบ้าน 2) ทักษะการวางแผน ให้นักเรียนทั้ง 3 คน ฝึกจัดลำดับการทำงานก่อน และหลังให้เหมาะสม 3) ทักษะการจัดการเวลา โดนให้นักเรียนทั้ง 3 คนฝึกกำหนดเวลาการทำงาน ทำการบ้านเสร็จตามวัน เวลา ที่กำหนด และทำการบ้านครบถ้วน และส่งการบ้านตรงเวลา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Langberg et al. (2012); Warren, & Schiffman (2015) ที่กล่าวว่า การปฏิบัติการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านสามารถปรับปรุงแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการทำการบ้าน และการส่งการบ้านได้ แต่จากข้อมูลในระยะปฏิบัติการ (สัปดาห์ที่ 3-5) ของการทดลอง พบว่านักเรียนทั้ง 3 คน ทำการบ้าน

ไม่ครบถ้วน และส่งการบ้าน ไม่ตรงเวลาในบางครั้ง ซึ่งเกิดจากอาการขาดสมาธิของนักเรียน เช่น นักเรียนขาดความรอบคอบการทำการบ้าน ลืมนำสมุดจดการบ้านมาทำให้นักเรียนไม่สามารถจดการบ้านได้ หรือนำหนังสือ สมุด มาเรียนไม่ครบ ซึ่งสอดคล้องกับชาญวิทย์ พรนภดล (2558) ที่กล่าวว่า อาการของบุคคลที่มีภาวะสมาธิสั้น ลักษณะอาการขาดสมาธิ จึงทำให้มักหลงลืมทำสิ่งที่ต้องทำ และจากสาเหตุอื่นๆ เช่น นักเรียนนำการบ้านไปส่งอาจารย์แต่ไม่พบอาจารย์ นักเรียนจึงไม่ส่งการบ้าน เพราะกลัวการบ้านหาย ทำให้ส่งการบ้านได้ไม่ตรงเวลาที่กำหนด

2. ผลจากการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน นักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นจำนวน 3 คน พบว่า นักเรียนทั้ง 3 คน มีความตั้งใจในการทำกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ มีความสำเร็จในการทำการบ้านเพิ่มขึ้นจากเส้นฐาน และพฤติกรรมที่ดีที่สุดคือ มีแฟ้มสำหรับใส่ใบงาน การบ้าน แบ่งเป็นรายวิชา มีแฟ้มสำหรับ งานค้าง งานเสร็จ งานส่ง และจัดใบงานได้ถูกต้อง รองลงมา คือ มีสมุดจดการบ้าน มีหนังสือสมุดครบตามตารางสอน จดรายละเอียดการบ้านครบถ้วน จัดลำดับงานที่จะทำก่อน และหลังได้เหมาะสม กำหนดเวลาในการทำการบ้านได้เหมาะสม และทำการบ้านเสร็จตามวัน เวลาที่กำหนด และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในระยะปฏิบัติการ และระยะถอดถอนการกำกับดูแล พฤติกรรมมีแฟ้มสำหรับใส่ใบงาน การบ้าน แบ่งเป็นรายวิชา มีแฟ้มสำหรับ งานค้าง งานเสร็จ งานส่ง และจัดใบงานได้ถูกต้องยังคงที่ พฤติกรรมการบ้านที่กสมุดจดการบ้าน มีหนังสือสมุดครบตามตารางสอน จดรายละเอียดการบ้านครบถ้วน และได้รับลายมือชื่อของอาจารย์ครบทุกวิชาเพิ่มสูงขึ้นและเริ่มคงที่ จากกราฟพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คน มีพฤติกรรมในทักษะทั้ง 3 ทักษะคงทนต่อเนื่อง ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากประสิทธิภาพของการให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คนได้มีการจูงใจตนเองโดยการตั้งเป้าหมายพฤติกรรมตนเอง ทำให้เกิดความพยายามจะทำตนเองให้บรรลุถึงเป้าหมาย พฤติกรรมที่ตนเองตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ Anita (1995) ได้ให้ความหมายของการจูงใจว่า การจูงใจเป็นภาวะภายในของบุคคลที่ถูกกระตุ้นให้กระทำพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง และต่อเนื่งการที่กลุ่มเป้าหมายทั้ง 3 คน สามารถบรรลุเป้าหมายพฤติกรรมได้นั้นยังส่งผลต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะมีแนวโน้มสูงขึ้น เพราะมั่นใจว่าตนเองจะต้องบรรลุเป้าหมายได้ ทำให้ส่งผลให้มีความตั้งใจเพิ่มมากขึ้น สืบเนื่องจากการตั้งเป้าหมายที่ทำหาย และจากการที่กลุ่มตัวอย่างได้มีการฝึกทักษะการจัดการวางแผน และการจัดการเวลาด้วยตัวเอง ทำให้ทราบว่าตนกำลังทำอะไรอยู่และควรทำอะไรต่อไป เพื่อนำไปสู่พฤติกรรมเป้าหมาย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้านเพื่อพัฒนาความสำเร็จในการทำการบ้านสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษนั้น จะต้องได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย เช่น พ่อแม่ ครูการศึกษาพิเศษ ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา

1.2 การให้ความช่วยเหลือด้านการจัดระบบการบ้าน จะสามารถพัฒนาความสามารถนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นในการทำการบ้านให้มีความสำเร็จได้นั้น ควรสอนให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายด้วยตนเองร่วมด้วย

บรรณานุกรม

- ชาญวิทย์ พรนภดล. (2558). โรคสมาธิสั้น ใน นันทวัช สิทธิรักษ์, และคณะ (บรรณาธิการ). *จิตเวชศิริราช DSM-5, 579-591*. กรุงเทพฯ: ประยูรสาส์นไทย.
- ศิริไชย หงษ์สงวนศรี. (2553). ความผิดปกติทางจิตเด็กและวัยรุ่น. ใน มาโนช หล่อตระกูล และ ปราโมทย์ สุคนิษฐ์ (บรรณาธิการ), *จิตเวชศาสตร์ รามาธิบดี* (หน้า 433-439). พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร, ภาควิชาจิตเวชศาสตร์คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- Brown, Thomas E. (2013). *A new Understanding of ADHD in Children and Adults*. New York, Routledge.
- Langberg, Joshua M., Epstein, Jeffery N., Becker, Stephen P., Gario-Herrera, Erin, & Vaughn, Aaron J. (2012). Evaluation of the Homework, Organization, and Planning Skills (HOPS) Intervention for Middle School Students with Attention Deficit Hyperactivity Disorder as Implemented by School Mental Health Providers. *School Psychology Review*, 41, 3: 342–364.
- Warren, E., & Schiffman, M. (2015). *Planning, Time Management and Organization for Success: Quick and Easy Approaches to Mastering Executive Functioning Skills for Students*. Retrieved August 12, 2015 from <https://goodsensorylearning.com/products/planning-time-management-and-organization-for-success-download>.
- Woolfolk, Anita E. (1995). *Motivation and Personality*. 2nd edition. Boston: Allyn and Bacon.

การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่อง
ทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา
The Development of Instructional Video Program on Restaurant
Service for Senior High School Hearing Impaired
Students in School for the Deaf

เปมากร นนูลเอียง¹ วีระพันธ์ พาณิช²
Pemakorn Nulueang¹ Weerapun Panich²

¹นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา, สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹Corresponding author; e-mail address: chaba_cat@hotmail.com

²อาจารย์ ดร., สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนา “บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E1/E2 = 90/90$ 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษาประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชั้นปีที่ 4 - 6 ที่ออกฝึกปฏิบัติงานบริการตั้งแต่เดือนมิถุนายน ปี พ.ศ. 2561 จำนวน 12 คนโดยผู้วิจัยศึกษากับกลุ่มประชากรทั้งหมดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษาและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหาร มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E1/E2 = 90.63/90.28$ 2) ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) การเรียนจากบทเรียน วีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารเท่ากับ 0.654 หมายความว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนวีดิทัศน์ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องงานบริการร้านอาหารเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: บทเรียนวีดิทัศน์/งานบริการร้านอาหาร/ผู้บกพร่องทางการได้ยิน

Abstract

The purpose of this research were to 1) develop of instructional video program on restaurant service for senior high school hearing impaired student in school for the deaf to meet $E1/E2 = 90/90$ efficiency and 2) to test Effectiveness Index on learning with the video program on restaurant service. The population consisted of 12 students in senior high school hearing impaired at Nonthaburi Deaf School. The research instruments were a video program on restaurant service, pre-test and post-test.

The results found that 1) The efficiency of the developed video program on restaurant service for senior high school hearing impaired student in school for the deaf was 90.63/ 90.28 which meet the criteria set, and 2) The efficiency index of video program instruction was 0.654. Which means study of progress indevelope of instructional video program after the use of instructional video program, the learners had more advanced learning.

Keywords: Video Program/ Restaurant services/ Hearing impaired Students.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การบริการ เป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่จะนำมาซึ่งความสำเร็จของธุรกิจ ที่จะทำให้ผู้รับบริการพึงพอใจ และกลับมาใช้บริการอีก ในปัจจุบันหน่วยงาน หรือองค์กรต่างๆ มุ่งแข่งขันเพื่อแย่งชิงลูกค้า หากกลยุทธ์ต่างๆ มาให้บริการ การให้บริการจึงเป็นหัวใจของการดำเนินงานในทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริการ หัวใจของการบริการ (Service-Mind) หมายถึง มีจิตบริการ หรือการบริการด้วยใจ (พัฒนาอรรถ วัฒนะเศรษฐ์, 2552) ที่ปลูกฝังให้พนักงานมีใจรักงานบริการ พนักงานบริการเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ธุรกิจงานบริการประสบผลสำเร็จ พนักงานบริการเป็นผู้สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับบริษัทฯ ช่วยประชาสัมพันธ์ให้กับองค์กร เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความเติบโต พนักงานเหล่านี้เป็นบุคคลที่ผู้รับบริการได้พบตั้งแต่แรก การสร้างความประทับใจขึ้นอยู่กับผู้ให้บริการที่ทุกคนมีจิตบริการเป็นคุณสมบัติ และหากผู้ให้บริการทุกคนมีจิตบริการเป็นคุณสมบัติย่อมก่อให้เกิดการทำงานด้วยความเต็มใจ มีความสุข ทำให้การบริการมีประสิทธิภาพ องค์กรต่างๆ จึงให้ความสำคัญในการพัฒนาพนักงานทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะ รวมทั้งทัศนคติที่ดีเพื่อให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (พรภัทธา แดงอ่อน, 2550)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ซึ่งมีบทบัญญัติกำหนดมาตรการสำคัญเกี่ยวกับการส่งเสริมอาชีพและคุ้มครองการมีงานทำของคนพิการ เพื่อให้คนพิการได้มีโอกาสใช้ความสามารถ มีรายได้พึ่งพาตนเองได้ และลดภาระของครอบครัวและสังคมที่ต้องให้การอุปการะเลี้ยงดู รวมทั้งเป็นการส่งเสริมให้คนพิการเป็นพลังสำคัญในการเสริมสร้างทางเศรษฐกิจของครอบครัวและประเทศต่อไป จึงกำหนดวิธีการเพื่อให้คนพิการได้มีการประกอบอาชีพไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 มีผลใช้บังคับในวันที่ 28 กันยายน 2550 กฎหมายฉบับนี้ส่งผลกระทบต่อเจ้าของสถานประกอบการทั่วไปและหน่วยงานของรัฐ จะต้องรับคนพิการเข้าทำงาน ทั้งนี้ตามจำนวนที่กำหนดโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ตามมาตรา 33 ในการนั้นคือ นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการทั่วไปที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 100 คนขึ้นไปให้รับคนพิการที่สามารถทำงานได้ไม่ว่าจะอยู่ตำแหน่งใดในอัตราส่วนลูกจ้าง 100 คนต่อคนพิการ 1 คน เศษของลูกจ้าง 100 คน หากเกิน 50 คน จะต้องรับคนพิการเพิ่มอีก 1 คน หลายองค์กรต่างเล็งเห็นถึงความสำคัญของกลุ่มคนผู้พิการ จึงเกิดนโยบายเพื่อช่วยเหลือสังคม ร่วมมือกับโรงเรียนโสตศึกษาต่างๆ ในประเทศไทย รับนักเรียน นักศึกษาที่มีความพิการ มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้ามาฝึกอาชีพ เพื่อช่วยเหลือกลุ่มคน

เหล่านี้ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างภาคภูมิใจ นอกจากนี้กลุ่มผู้พิการยังจะได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการปฏิบัติงานจริง ได้ฝึกความอดทน ความมีระเบียบวินัย ให้มีความรับผิดชอบและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี และเพื่อเป็นการขยายโอกาสทางสังคมให้การศึกษาวิชาชีพแก่เยาวชน ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในงานอาชีพ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี และมีคุณภาพชีวิตเช่นคนปกติทั่วไป

โรงเรียนโสตศึกษา สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เป็นโรงเรียนสอนผู้พิการที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้เป็นคนเก่ง คนดี และสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้ โรงเรียนได้ทำความร่วมมือกับสถานประกอบการประเภทธุรกิจบริการต่างๆ ส่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เข้ารับการฝึกปฏิบัติงานวิชาชีพด้านการบริการมาอย่างต่อเนื่อง โดยสถานประกอบการจะเป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับงานบริการแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้ารับการฝึกปฏิบัติงานบริการต่างๆ

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้าฝึกอาชีพงานบริการนั้นจะมีข้อจำกัดในเรื่องของการใช้ภาษาสำหรับการสื่อสารเนื่องจากสูญเสียการได้ยิน ทำให้มีอุปสรรคทั้งในด้านการฟัง การพูด และการเขียนระหว่างพี่เลี้ยง หรือผู้สอนงานบริการเป็นไปได้อย่างยากลำบาก จึงทำให้กลุ่มคนเหล่านี้เรียนรู้งานได้ช้ากว่าคนปกติส่งผลถึงความสุขในการทำงานบริการและประสิทธิภาพของงานเพราะมีพัฒนาการทางภาษาน้อยกว่าคนปกติ ซึ่งสอดคล้องกับ (สัมพันธ์ จันทร์ดี, 2554) ที่ได้กล่าวว่ามีผู้บกพร่องทางการได้ยินนั้นมีความสามารถและการรับรู้อย่างจำกัด ดังนั้นการพัฒนาความรู้ ความสามารถให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงานด้านการบริการสำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพื่อเป็นการเพิ่มทักษะการทำงานและเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนก้าวเข้าสู่โลกแห่งการทำงานจริง จากข้อกำหนดเรื่องสิทธิเสรีภาพของชนชาวไทยตามที่กล่าวไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 23 และในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 หมวด 1 ความมุ่งหมายและหลักการ มาตรา 6 ได้บัญญัติไว้ว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ผู้บกพร่องทางการได้ยินมีการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ไม่เท่าเทียมกันต่างจากคนปกติทั่วไป ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาสังคม การสร้างโอกาสการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องให้ทุกกลุ่มทุกวัยได้มีทางเลือก และสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้และความรู้ที่หลากหลายทั้งที่เป็นวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและความรู้ใหม่ (ผคม ลิ้มปิพิพัฒน์, 2554 : 1) การนำสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษามาใช้ในการเรียนรู้ให้ประสบการณ์แทนผู้สอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการให้ข้อมูลช่วยให้เรียนรู้ได้ถูกต้องรวดเร็วใช้เวลาสั้นลงและทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากขึ้น เข้าใจเรื่องราวตรงกัน เช่น สื่อวีดิทัศน์ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (computer assisted instruction) ซีดีรอม (CD ROM) อินเทอร์เน็ต (Internet) หรือในรูปแบบเว็บเพจ (web page) โดยเฉพาะการใช้สื่อที่มีทั้งภาพเคลื่อนไหวและเสียงประกอบในการนำเสนอเนื้อหาบทเรียน สามารถสร้างความสนใจให้เกิดการเรียนรู้ได้มาก ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาบทเรียนทั้งนำเสนอประสบการณ์สู่ผู้เรียนได้ดี สะดวกในการใช้งานสามารถนำเสนอได้หลายครั้ง เนื้อหามีความคงที่

สื่อวีดิทัศน์เป็นเทคโนโลยีที่มีความเหมาะสมสำหรับกระตุ้นให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินเกิดการเรียนรู้ได้ดีตามหลักการของเอ็ดการ์ เดล (Edgar Dale) ที่กล่าวว่า “มนุษย์เรียนรู้ได้ดีขึ้นหากการเรียนรู้เกิดจากประสบการณ์รูปธรรม และการเรียนรู้นั้นจะน้อยลงหากการเรียนรู้เกิดจากประสบการณ์นามธรรม” สามารถทำให้เกิดการจูงใจและทำให้เข้าใจถึงความคิดรวบยอดได้ดีในการสอนผู้เรียนจำนวนมาก (เสาวลักษณ์ โอษฐเจริญชัย, 2553 : 3 อ้างอิงจาก Botticelli, Janda, Botticelli, Matthews, & Roff, 2005) สื่อวีดิทัศน์มีการผสมผสานกันในหลายรูปแบบทั้งกราฟิก ภาพนิ่งภาพเคลื่อนไหวเพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ซึ่งองค์ประกอบของมัลติมีเดียดังกล่าวจะเอื้อต่อวิธีการเรียนรู้ของผู้บกพร่องทางการได้ยิน กล่าวคือมีทั้งตัวหนังสือรูปภาพทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวรวมถึงภาพจากวีดิทัศน์ซึ่งเป็นภาพการแสดงท่าภาษามือในเนื้อหาต่างๆมีส่วนช่วยให้คนหูหนวกเข้าใจเรื่องราวในเนื้อหาวิชาที่สอนได้ดีกว่าการใช้สื่อที่เป็นตัวหนังสือหรือภาพเพียงอย่างเดียว (นิภาธร สารระพันธ์, 2558 : 2) ดังนั้น จึงเหมาะสมสำหรับการเรียนรู้แก่ผู้บกพร่องทางการได้ยิน

จากการศึกษาข้อมูลของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนโรงเรียนโสตศึกษา พบปัญหาต่างๆ สามารถสรุปได้ดังนี้

พบว่าปัจจุบันยังขาดสื่อสำหรับให้ความรู้เกี่ยวกับงานบริการที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สื่อส่วนใหญ่เป็น Power Point ที่นักเรียนเรียนพร้อมกันทั้งห้อง นักเรียนไม่สามารถกลับไปศึกษาทบทวนด้วยตัวเองได้ในการเรียนการสอนจะต้องอธิบายพร้อมกันหลายครั้ง แต่แต่ละครั้งก็จะอธิบายต่างกันทำให้ผู้เรียนสับสน และใช้เวลาในการสอนนาน เพราะจะต้องอธิบายด้วยภาษามือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้าฝึกอาชีพงานบริการในสถานประกอบการนั้นมีช่องทางรับรู้ที่จำกัด ทำให้เรียนรู้งานได้ช้ากว่าคนปกติส่งผลถึงความสุขในการทำงานและประสิทธิภาพของทำงาน

การนำเทคโนโลยีสารสนเทศทั่วไปเข้ามาช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถและศักยภาพของผู้พิการด้านต่างๆ เป็นสิ่งที่เต็มไปด้วยปัญหาและอุปสรรคเนื่องจากผู้พิการมีการเรียนรู้และการตอบสนองที่ช้ากว่าคนทั่วไปอย่างไรก็ตามผู้พิการยังคงต้องการผู้สนใจและให้การสนับสนุนทางการศึกษาแก่เด็กเหล่านั้น (มาลี เทพเมือง, 2551) เพราะอุปสรรคที่สำคัญในการรับรู้ของผู้บกพร่องทางการได้ยินคือ ความพิการของประสาทหูจึงต้องอาศัยการรับรู้ทางสายตาแทน สื่อวีดิทัศน์ที่ผลิตขึ้นเฉพาะจึงตอบสนองความต้องการของผู้บกพร่องทางการได้ยินอย่างชัดเจน เพื่อเป็นเครื่องมือช่วยเสริมประสิทธิภาพในการสื่อสาร การสอนงานเบื้องต้น ช่วยให้นักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน สามารถเตรียมตัวก่อนที่จะเข้ามาฝึกปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง และสามารถเปิดดูซ้ำได้ด้วยตนเอง จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะพัฒนา “บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา เพื่อพัฒนาสื่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน และผู้ที่เกี่ยวข้อง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E1/E2 = 90/90$

2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของบทเรียนของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นรูปแบบการวิจัยและพัฒนา
2. ลักษณะของบทเรียนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับงานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนโสตศึกษา ประกอบด้วยภาพเคลื่อนไหวภาพนิ่ง ภาษามือไทยพร้อมคำบรรยายภาษาไทย
3. ขอบเขตเนื้อหาของวีดิทัศน์ประกอบด้วย 3 ตอนดังนี้
 - ตอนที่ 1 ความหมายและความสำคัญของงานบริการ
 - ตอนที่ 2 จิตบริการ (Service Mind) กับงานบริการ
 - ตอนที่ 3 ความรู้พื้นฐานเรื่อง 5 ส.
4. ข้อมูลที่จัดทำขึ้นเก็บในรูปแบบของ DVD Video
5. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ไม่คำนึงถึงประเภทของความพิการระดับการได้ยิน ให้กลุ่มตัวอย่างมีการคละกันของเพศทั้ง 2 อยู่รวมกัน (เพศชายและ เพศหญิง) กลุ่มตัวอย่างมีอายุอยู่ในช่วงอายุเดียวกัน ซึ่งเป็นช่วงกลุ่มวัยรุ่นตอนปลายประเภทของความพิการกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างมีความพิการด้านความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มี ความพิการอื่นแทรกซ้อน เป็นนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดนนทบุรี ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 12 คนโดยผู้วิจัยศึกษากับกลุ่มประชากรทั้งหมด

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา ในครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพัฒนา (Research and development) ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. สํารวจปัญหาและความต้องการ

ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาและเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษาจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนจำนวน 3 คน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 12 คน โรงเรียนโสตศึกษา ที่ได้ทำควมร่วมมือกับสถานประกอบการต่างๆ ส่งนักเรียนเข้าฝึกอาชีพในงานด้านการบริการร้านอาหาร พร้อมทั้งได้เข้าไปสังเกตการสอนในชั้นเรียนเพื่อศึกษาสภาพปัญหาเบื้องต้นในการเรียนการสอน เรื่องงานบริการร้านอาหาร พบว่าปัจจุบันทางโรงเรียนโสตศึกษา ยังขาดสื่อเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับงานบริการร้านอาหาร ครูผู้สอนจึงสร้างสื่อขึ้นใช้เองโดยการนำเนื้อหาทำเป็น Power Point เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่นักเรียนจะต้องไปฝึกปฏิบัติงานในร้านอาหารจริง และเป็น การเรียนพร้อมกัน ทั้งห้อง ซึ่งนักเรียนไม่สามารถนำกลับไปศึกษาทบทวนด้วยตัวเองได้ รวมทั้งผู้สอนยังขาดความรู้ที่เกี่ยวกับ

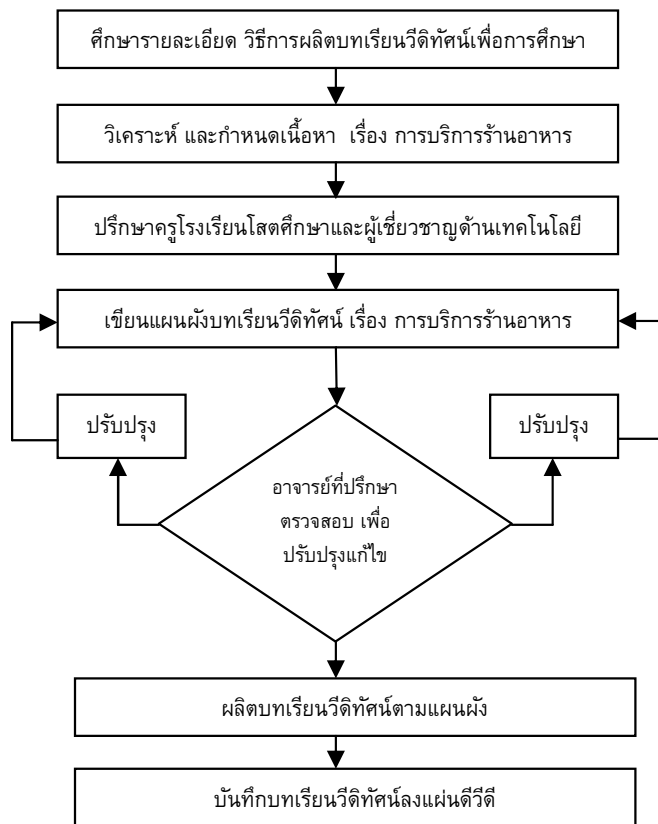
งานบริการร้านอาหารโดยตรง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาและความต้องการจึงได้พัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ที่จำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือด้านสื่อการสอน ด้านผู้สอน และด้านผู้เรียน

2. คุณลักษณะของบทเรียนวีดิทัศน์

บทเรียนวีดิทัศน์ จำนวน 3 ตอน ประกอบด้วย คำชี้แจงการใช้บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นบทเรียนวีดิทัศน์ ที่เน้นการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ในการฝึกปฏิบัติงานร้านอาหารได้จริงมีสื่อประสมทั้งภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ตัวหนังสือบรรยาย เน้นท่าทางภาษามือไทยประกอบในสื่อวีดิทัศน์ช่วยให้เข้าใจได้ง่ายไม่เน้นเสียงบรรยาย

3. ออกแบบพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร และสร้างแบบทดสอบ

การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากทฤษฎี แนวคิด งานวิจัย พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พุทธศักราช 2551 และหนังสืออ่านประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการหาประสิทธิภาพ รวมทั้งการศึกษาการพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ จากคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาพ 1 ขั้นตอนการพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร

หลังจากผู้วิจัยออกแบบส่วนต่างๆ ของบทเรียนเป็นอย่างดีแล้ว จึงนำข้อมูลที่ได้จากการออกแบบ

ไว้มาพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ประกอบการเรียนรู้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการผลิตบทเรียนวีดิทัศน์ เพื่อการศึกษาวิเคราะห์และกำหนดเนื้อหา โดยการวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหา เรื่องงานบริการร้านอาหาร ปรึกษากับครูผู้สอนโรงเรียนโสตศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีเพื่อเขียนแผนผังรายการวีดิทัศน์ ซึ่งแผนผังประกอบด้วยข้อบทเรียนวีดิทัศน์ ลักษณะภาพ เทคนิคต่างๆ นำเนื้อหา เรื่อง งานบริการร้านอาหาร มาเขียนเป็นบทเรียนวีดิทัศน์และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อแก้ไขปรับปรุงในรายละเอียดให้ถูกต้องและเหมาะสมก่อนนำมาผลิต ผลิตบทเรียนวีดิทัศน์ตามแผนผังรายการ และเนื้อหาโดยถ่ายทำบทเรียนวีดิทัศน์ตามแผนผังรายการ ตามสตอรี่บอร์ดและตัดต่อวีดิทัศน์ด้วยโปรแกรมตัดต่อ เป็นบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารจำนวน 3 ตอน ความยาว 15 นาที ผู้วิจัยได้พัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารตามขั้นตอน นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อแก้ไขปรับปรุงในรายละเอียดให้ถูกต้องและเหมาะสม และนำเสนอผู้เชี่ยวชาญพิจารณาคุณภาพ ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา จำนวน 5 คน และบันทึกบทเรียนวีดิทัศน์ลงแผ่นดีวีดี

4. การทดสอบประสิทธิภาพบทเรียนวีดิทัศน์

การทดสอบประสิทธิภาพผู้วิจัยดำเนินการ 3 ขั้นตอนดังนี้

4.1 ขั้นทดลองแบบเดี่ยว โดยนำบทเรียนวีดิทัศน์ไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองโรงเรียนโสตศึกษาทั้งหมดจำนวน 3 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อหาประสิทธิภาพและข้อบกพร่องของบทเรียน

4.2 การทดลองกลุ่มย่อย โดยนำบทเรียนวีดิทัศน์ที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว มาทดลองใช้กับกลุ่มทดลองโรงเรียนโสตศึกษาทั้งหมดจำนวน 5 คน และเป็นกลุ่มทดลองที่ไม่ซ้ำกับกลุ่มแรก การทดลองครั้งนี้เพื่อหาประสิทธิภาพและข้อบกพร่องของบทเรียนวีดิทัศน์ เป็นการตรวจสอบหาข้อบกพร่องด้านต่างๆ และปรับปรุงแก้ไข ครั้งที่ 3

4.3 ทดลองภาคสนาม โดยผู้วิจัยนำบทเรียนวีดิทัศน์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จากการทดลองแบบกลุ่มย่อยจำนวน 5 คน การทดลองครั้งนี้เป็นการหาประสิทธิภาพของบทเรียนวีดิทัศน์ตามเกณฑ์ 90/90 โดยผู้วิจัยได้นำบทเรียนวีดิทัศน์ไปใช้ในการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนนทบุรี จำนวน 12 คน หลังจากทำการศึกษาแล้ว เก็บรวบรวมข้อมูล นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพตามวิธีทางสถิติต่อไป

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร

บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษาประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 3 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ความหมายและความสำคัญของงานบริการ
- ตอนที่ 2 จิตบริการ (Service Mind) กับงานบริการ
- ตอนที่ 3 ความรู้พื้นฐานเรื่อง 5 ส.

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารโดยการหาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E1/E2) กำหนดเกณฑ์ 90/90

การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา ซึ่งผลได้แสดงในตารางที่ 1

ตาราง 1 แสดงผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา

N	ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁)			ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)		
	คะแนนเต็ม แบบฝึกหัด	คะแนนรวม แบบฝึกหัด	E ₁	คะแนนเต็ม หลังเรียน	คะแนนรวมหลัง เรียน	E ₂
12	24	261	90.63	24	260	90.28

จากตาราง 1 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 คน เรียนด้วยบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร แล้วทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ ระหว่างเรียน คะแนนเต็ม 24 คะแนน และทำแบบทดสอบหลังเรียน คะแนนเต็ม 24 คะแนน

สรุปประสิทธิภาพของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา มีประสิทธิภาพ $E_1/E_2 = 90.63/90.28$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) การเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) การเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา

จำนวน นักเรียน	ผลรวมคะแนน		ค่าดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)
	ทดสอบก่อนเรียน คะแนนเต็ม 24	ทดสอบหลังเรียน คะแนนเต็ม 24	
12	207	260	0.654

จากตาราง 2 จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนคะแนนเต็ม 24 คะแนนผลรวมคะแนนของการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 207 คะแนนผลรวมคะแนนของการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 260 คะแนนเมื่อคำนวณโดยใช้สูตรดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ได้เท่ากับ 0.654 หมายความว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องงานบริการร้านอาหารเพิ่มขึ้น

สรุปผลการวิจัย

การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนโสตศึกษา ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ได้บทเรียนวีดิทัศน์เรื่อง งานบริการร้านอาหารจำนวน 3 ตอน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E1 / E2 = 90.63/90.28$

2. คะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารคำนวณโดยใช้สูตรดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ได้เท่ากับ 0.654 หมายความว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนวีดิทัศน์ นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องงานบริการร้านอาหารเพิ่มขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนโสตศึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถนำไปสู่การอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ประสิทธิภาพของบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหาร มีประสิทธิภาพ $E1/E2 = 90.63/90.28$ เป็นไปตามเกณฑ์ $E1 / E2 = 90/90$ ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เป็นผลมาจากบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร ที่พัฒนาขึ้นเพื่อการทดลองครั้งนี้ได้ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างมีระบบ ได้รับการตรวจสอบแก้ไขปรับปรุงตามขั้นตอนการพัฒนาและนำไปใช้ ตลอดจนได้ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้งด้านเนื้อหา และด้านเทคโนโลยีการศึกษา ผลการประเมินมีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดีและดีมาก ตามลำดับ จึงสามารถนำไปทดลองหาประสิทธิภาพได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด และมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 บทเรียนวีดิทัศน์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีลักษณะสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จุดประสงค์การเรียนรู้และลักษณะเนื้อหางานบริการร้านอาหาร เป็นบทเรียนวีดิทัศน์ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน – หลังเรียน เนื้อหางานบริการร้านอาหารจำนวน 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ความหมายและความสำคัญของงานบริการ

ตอนที่ 2 จิตบริการ (Service Mind) กับงานบริการ

ตอนที่ 3 ความรู้พื้นฐานเรื่อง 5 ส.

ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้จากบทเรียนวีดิทัศน์ที่มีเนื้อหา มีภาพประกอบ ภาพเคลื่อนไหว ตลอดจนตัวอักษร และมีกิจกรรมให้ปฏิบัติระหว่างเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

จากงานวิจัยเรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนโสตศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้คือ การเรียนด้วยบทเรียนวีดิทัศน์ นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีโดยใช้ประสาทสัมผัสทางตา บทเรียนวีดิทัศน์ยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใฝ่เรียนรู้ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีส่งผลให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนมีความรู้เรื่องงานบริการร้านอาหารเพิ่มขึ้น

1.2 บทเรียนวีดิทัศน์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้เป็นบทเรียนเรื่อง งานบริการร้านอาหาร ซึ่งได้ผ่านขั้นตอนการหาคุณภาพประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ ผลการประเมินโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดี ผ่านขั้นตอนการหาประสิทธิภาพหลายครั้ง กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมก่อนแล้วจึงดำเนินการพัฒนา

ขึ้นเป็นบทเรียนวิดีโอทัศน์ เมื่อนำไปทดลองใช้ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนอย่างรวดเร็ว และบรรลุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิภาธร สารระพันธ์ (2558, บทคัดย่อ) ที่พัฒนาบทเรียนวิดีโอทัศน์ เรื่อง ภาษามือไทย สำหรับนักศึกษาผู้พิการหูหนวก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบทเรียนวิดีโอทัศน์ ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ $E1/E2 = 90/90$ และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า บทเรียนวิดีโอทัศน์ เรื่อง ภาษามือไทย สำหรับนักศึกษาผู้พิการหูหนวกมีประสิทธิภาพ 91.25/90.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของฤทัยพร ม่วงทศ (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบรายการโทรทัศน์ประเภทรายการข่าวสำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินและการสื่อความหมาย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินและการสื่อความหมายที่เข้าร่วมโครงการอบรมให้ความรู้ เรื่อง “การจัดตั้งศูนย์บริการคนพิการ” รุ่น 3 (ภาคกลาง) จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 10 คน ได้ศึกษาผลของการรับชมของผู้ชมผ่านรูปแบบรายการโทรทัศน์ประเภทรายการข่าวสำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินและการสื่อความหมาย ผลวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการด้านรูปแบบรายการโทรทัศน์ประเภทรายการข่าว

จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับบทเรียนวิดีโอทัศน์ที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ดังนี้คือ บทเรียนวิดีโอทัศน์ เป็นสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะบทเรียนวิดีโอทัศน์สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีลักษณะพิเศษกว่าวิดีโอทัศน์ทั่วไป สามารถช่วยจูงใจให้ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเกิดการเรียนรู้ มีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้อย่างรวดเร็ว ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ผลจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ได้เท่ากับ 0.654 หมายความว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนวิดีโอทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องงานบริการร้านอาหารเพิ่มขึ้น

ทั้งนี้เป็นผลมาจากแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างมีระบบ ได้รับการตรวจสอบแก้ไขปรับปรุงตามขั้นตอนการพัฒนาและนำไปใช้ ตลอดจนได้ผ่านการหาคุณภาพและแก้ไขปรับปรุงหลายครั้ง จนได้แบบทดสอบ จำนวน 24 ข้อ นักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนวิดีโอทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษาจึงมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้นจากผลการวิจัยการพัฒนาบทเรียนวิดีโอทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหาร สำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา ที่สรุปมาข้างต้น พบว่าบทเรียน วิดีทัศน์มีประสิทธิภาพ $E1/E2 = 90.63/90.28$ ซึ่งตามเกณฑ์ $E1/E2 = 90/90$ ที่กำหนดไว้และมีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) = 0.654 หมายความว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนวิดีโอทัศน์ เรื่องงานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโสตศึกษา มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องงานบริการร้านอาหารเพิ่มขึ้น เป็นผลมาจากการที่นักเรียนได้ผ่านกระบวนการเรียนการสอนที่ทำให้เข้าใจบทเรียนเรื่องงานบริการร้านอาหาร

อาหารที่ถูกต้อง ทำให้การเรียนรู้ผ่านบทเรียน วิดีทัศน์มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง งานบริการร้านอาหารสำหรับนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินให้เกิดประสิทธิภาพที่ดี ผู้สอนจะต้องสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้เหมาะสม รวมถึงวัสดุอุปกรณ์ เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องฉาย โปรเจคเตอร์ ฯลฯ ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้บกพร่องทางการได้ยิน นักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินจะเรียนรู้ได้ดีในห้องเรียนที่มีอากาศกำลังดีไม่ร้อนหรือหนาวเย็นเกินไป

2. ในช่วงแรก ผู้สอนจะต้องช่วยสนับสนุน ขั้นตอนการเรียนรู้ อธิบายคำศัพท์เฉพาะ ศัพท์ภาษาต่างประเทศด้วยภาษามือไทยประกอบด้วยและต้องช่วยอำนวยความสะดวกให้กับนักเรียน เนื่องจากนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่สามารถอ่านอักษรได้บางคำเท่านั้นจะเรียนรู้ได้ดีจากการมองภาพประกอบ มากกว่าตัวอักษร และจะต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากกว่าปกติเพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง โดยให้นักเรียนเรียนผ่านบทเรียนวีดิทัศน์ซ้ำหลายๆ ครั้ง

3. การนำบทเรียนเรื่อง งานบริการร้านอาหาร ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้งาน ไม่ควรจำกัดเวลาในการเรียนแต่ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสนใจและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง งานบริการร้านอาหารโดยการพัฒนาแอปพลิเคชันสำหรับใช้ในโทรศัพท์มือถือเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน โดยเน้นภาพประกอบ ท่าทางภาษามือไทย เนื่องจากนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยินจะสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าตัวอักษร

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ ด้านภาษาต่างประเทศ สำหรับใช้ในการเรียนรู้ของนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน ที่มีเนื้อหาจำเป็นต่อการดำรงชีพเพื่อเป็นเตรียมความพร้อมก่อนการก้าวเข้าสู่โลกแห่งการทำงานจริง

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์นี้ให้กับนักเรียนผู้บกพร่องด้านอื่นๆ นอกเหนือจากนักเรียนผู้บกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากผู้บกพร่องทุกประเภทล้วนขาดโอกาสด้านการศึกษา การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ที่ดี มีคุณภาพจะช่วยให้กลุ่มคนเหล่านี้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ

บรรณานุกรม

- นิภาธร สารระพันธ์. (2558). การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์เรื่องภาษามือไทย สำหรับนักศึกษาผู้พิการหูหนวก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ผคม ลิ้มปิพิพัฒน์. (2554). แบบประเมินคุณภาพสื่อมัลติมีเดียทางการศึกษาสำหรับคนพิการทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรภัทรา แต่งอ่อน. (2550). การพัฒนาตนเองของพนักงานบริการในธุรกิจร้านอาหารศึกษาเฉพาะกรณีบริษัทมัลติการอินเตอร์ฟู้ด จำกัด. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- พระราชบัญญัติ. (2556). พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2). กรุงเทพฯ: แจ๊สเพอ-พรีน จำกัด.
- พัฒนธร ธรปิ่นณะเศรษฐ์. (2552). ทักษะของเจ้าหน้าที่ประกันสังคมเขตอุตสาหกรรมภาคกลางต่อการเสริมสร้างจิตบริการ. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารและ นโยบายสวัสดิการสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มาลี เทพเมือง. (2551). บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยิน เรื่อง คณิตศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 1 กรณีศึกษาศูนย์การศึกษาพิเศษจังหวัดอุทัยธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ฤทัยพร ม่วงเทศ. (2556). การพัฒนารูปแบบรายการโทรทัศน์ประเภทรายการข่าวสำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินและการสื่อความหมาย. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชา เทคโนโลยีการเรียนรู้และสื่อสารมวลชล, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.
- สัมพันธ์ จันทร์ดี. (2554). กรอบการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชา นวัตกรรมการเรียนรู้และเทคโนโลยี, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- เสาวลักษณ์ โอฐเจริญชัย. (2553). ผลของการให้ข้อมูลโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ต่อความรู้และการปฏิบัติของพนักงานทำความสะอาดในการจัดการมูลฝอยติดเชื้อในโรงพยาบาลชุมชน. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพยาบาลด้านการควบคุมการติดเชื้อ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

การพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์
The Development of Fine Motor Usage Ability for Children
with Intellectual Disabilities by the Approach of
Creative Arts Activities.

ปรรัตน์ ศรีพิณิจ¹ จรรยา ชื่นเกษม²
Porrarat Sripinit¹ Janya Chuenkasem²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท, หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

²Corresponding author, E-mail: punpunshop49@gmail.com

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ สังกัดศูนย์/โปรแกรมการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและออกแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ประชากรเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับเล็กน้อย ไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนชุมชนวัดหนองรี จำนวน 7 คน โดยมีขั้นตอนการเลือกตัวอย่างด้วยวิธีเจาะจง ใช้ระยะเวลาในการทดลอง สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 2) แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ประสิทธิภาพของกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีค่าประสิทธิภาพ 80/82.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้
- 2) การพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ หลังการพัฒนาอยู่ในระดับดีมาก
- 3) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ มีความแตกต่างจากก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก/ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา/กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

Abstract

The purposes of this research were to develop an approach of creative art activities contributing the efficient criteria for intellectual disabled children at Wat Nongree Community School for developing comparing the ability of how to use and control their fine motor before and after applying the activity and comparing the ability. Subjects were students in the grade1-3, the second semester of academic year 2017 at Wat Nongree Community School. The simple random sampling was used to select the subjects. The experiment was carried the period of 5 weeks, 5 days per week and 50 minutes per day. The research instruments were used to plan for creative arts activities for children with intellectual disabilities and the Fine Motor Assessment for intellectual disabled children. The data was statistically analyzed by the mean, standard deviation and The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Rank Test.

The efficiency of the creative art activities for intellectual disabled children got the performance value of 80/82.81 which is higher than the identified norm of 80/80.

Also; the result after acquiring the development of fine motor usage ability for intellectual disabled children by the approach of creative art activities has shown up that the increased rate at very good level

Lastly; the difference of before and after using the approach of creative art activities got a statistically implied of .01

Keywords: Fine Motor Usage Ability/Children with Intellectual Disabilities/Creative Arts Activities.

บทนำ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 หมวด 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 กำหนดว่าการจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย และวรรคสองการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสองให้จัดตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553) และได้ระบุถึงสิทธิ และหน้าที่ทางการศึกษาของเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภทว่า เด็กเหล่านี้มีสิทธิที่จะ

ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ทำให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องเตรียมพร้อมในการรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่างๆ เข้ามาเรียนร่วมหรือเรียนรวม

โรงเรียนชุมชนวัดหนองรี มีนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ จำนวน 86 คน เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาจำนวน 33 คน ทุกคนมีใบรับรองทางการแพทย์ ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้ดูแลนักเรียนกลุ่มนี้ ปัญหาที่พบคือ นักเรียนสามารถช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวันได้ในระดับน้อย ด้านการเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมโดยมีการช่วยเหลือจากครู เด็กกลุ่มนี้มีปัญหาด้านการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก กล้ามเนื้อไม่แข็งแรง นิ้วมือไม่สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ ทำให้เด็กขาดโอกาสในการทำสิ่งต่างๆ และเกิดความยากลำบากในการดำรงชีวิต สำหรับการส่งเสริมพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กเป็นการพัฒนากล้ามเนื้อนิ้วมือที่มีความสำคัญกับเด็กมาก เพราะเด็กต้องใช้นิ้วมือในการทำกิจกรรมที่สำคัญ ได้แก่ การเขียนหนังสือ การจัดกระทำหยิบจับ การปั้น (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551: 101-103) ผ่านการควบคุมการประสานสัมพันธ์กันของมือ นิ้วมือ และตา (วรรณิ อยู่คง, 2547: 27; อ้างอิงจาก Audrey, 1998) โดยมีกิจกรรมทางศิลปะเข้าไปมีส่วนช่วย (Mayesky, 1998: 103-105) ในการเรียนการสอน กิจกรรมศิลปะสำหรับเด็ก ประกอบด้วย งานปั้น งานวาดภาพระบายสี งานพิมพ์ งานกระดาษ และงานประดิษฐ์เศษวัสดุต่างๆ งานที่เด็กทำล้วนแต่ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ (สิริพรรณ ตันติรัตน์ไพศาล, 2545: 31) ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทั่วไปเล่นไป ให้ผ่อนคลาย เหมือนกับการเล่นของเด็ก (ประภคฤติ พูลพัฒน์, 2547: 22)

ด้วยความสำคัญและเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 7 คน สนใจกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาได้พัฒนาทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก และช่วยให้เกิดการประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อกับตา ส่งผลให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนและการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยคาดว่า การใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์มาจัดเป็นประสบการณ์ตรงให้เด็กได้ปฏิบัติจริงและสามารถพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาให้มีทักษะในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อสร้างและออกแบบกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

สมมติฐานการวิจัย

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังได้รับการพัฒนาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กแตกต่างจากก่อนการได้รับการพัฒนา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายเป็น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2560 จำนวน 7 คน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เลือกโดยวิธีเจาะจง ของโรงเรียนชุมชนวัดหนองรี ตำบลหนองรี อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

2.2 แบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

3. การดำเนินการทดลอง

ศึกษาปัญหาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย และกำหนดกรอบแนวคิดในการพัฒนาความสามารถในการพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ จัดทำแผนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ จำนวน 10 แผน โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องของกิจกรรมและจุดมุ่งหมาย ทำแบบประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ได้นำเครื่องมือในการวัดความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กจากสมุดบันทึกพัฒนาการ การประเมินทักษะเพื่อสำรวจพัฒนาการสำหรับเด็กร่างกายพิการเนื่องจากสมองและเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับอายุพัฒนาการ 0-7 ปี (หน่วยศึกษานิเทศก์, 2535: 8-13) เลือกใช้เฉพาะแบบทดสอบที่เด็กที่มีบกพร่องทางสติปัญญาไม่สามารถปฏิบัติได้โดยวิธีการทดสอบและสังเกตขณะปฏิบัติกิจกรรม นำมาจัดเป็นรายการทดสอบและประเมิน ในการประเมินความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ใช้การประเมินระดับคุณภาพของเด็กปฐมวัยช่วงอายุระหว่าง 4-7 ปี เนื่องจากเด็กประเภทนี้มีพัฒนาการทางสมองช้า พัฒนาการทางร่างกายช้าเทียบเท่าเด็กอนุบาล (เกลิงเกียรติ อาจหาญ, 2552: 27)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ สถิติพื้นฐาน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ใช้วิธีของวิลคอกซอน

ผลการวิจัยและสรุป

1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าคะแนนระหว่างการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ คะแนนเต็ม 180 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 143.85 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80 และคะแนนหลังการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ คะแนนเต็ม 69 คะแนน มีค่าเฉลี่ย 57.14 คะแนน คิดเป็น ร้อยละ 82.81 แสดงว่ากิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ เท่ากับ 80/82.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (E1/E2 เท่ากับ 80/80)

2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาทั้ง 7 คน เมื่อได้รับการทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ผ่านรายหน่วยกิจกรรม คือ หน่วยที่ 1 กิจกรรมนวดปั้นขยำมือ คะแนนเต็ม 12 คะแนน นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 10.34 คิดเป็นร้อยละ 86.90 หมายถึง ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กด้านการปั้นอยู่ในระดับดีมาก หน่วยที่ 2 กิจกรรมฉีก ปะ ตัด คะแนนเต็ม 30 คะแนน นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 22.43 คิดเป็นร้อยละ 74.76 หมายถึง ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กด้านการฉีก ปะ ตัด อยู่ในระดับดี หน่วยที่ 3 สนุกกับสีส้น คะแนนเต็ม 15 คะแนน นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 13.14 คิดเป็นร้อยละ 87.61 หมายถึง ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กด้านการวาดภาพ ระบายสี อยู่ในระดับดีมาก และหน่วยที่ 4 กิจกรรม ร้อย พับ คะแนนเต็ม 12 คะแนน นักเรียนมีค่าเฉลี่ย 11.14 คิดเป็นร้อยละ 92.85 หมายถึง ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กด้านการร้อย พับ อยู่ในระดับดีมาก สรุปได้ว่าความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ทั้ง 4 กิจกรรม อยู่ในระดับดีมาก

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังได้รับการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ Wilcoxon Signed Ranks Test พบว่า ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหลังได้รับการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ แตกต่างจากก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาโดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (E1/E2) จะเห็นได้ว่า E2 มากกว่า E1 เนื่องจากกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีความเหมาะสม มีการแบ่งงานเป็นขั้นตอนย่อย เรียงลำดับจากง่ายไปยากกับความสามารถและความต้องการของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จึงทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เกิดความกระตือรือร้นและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าวและเหตุผลอีกหนึ่งอย่างที่นำจะเป็นไปได้คือ กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีความหลากหลาย เช่น การระบายสี การปั้น การฉีก การปะ การพับ จากการสังเกตระหว่างการทำกิจกรรมเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีความสุขที่จะได้ทำกิจกรรมต่างๆ ตามที่ครูสาธิตหรือทำให้ดู มีใจจดจ่อตั้งใจและเชื่อฟังครูขณะสอน เมื่อทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ครบทุกกิจกรรมแล้ว มีการนำกิจกรรมกลับมาทำวนซ้ำอีกครั้ง เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเกิดทักษะในการทำ ทำให้คะแนนหลังการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีค่าสูงกว่าคะแนนระหว่างการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา สอดคล้องกับการวิจัยของ อัจฉรา พงศ์เลขา (2551: บทคัดย่อ) เรื่องการพัฒนา

กล้ามเนื้อเล็กและความคิดสร้างสรรค์โดยใช้ชุดฝึกทักษะการตัดปะกระดาษของเด็กชั้นอนุบาล 2 ของโรงเรียนนิพนชนูปถัมภ์ วิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการตัดปะกระดาษและแบบประเมินผลการพัฒนากล้ามเนื้อเล็กและความคิดสร้างสรรค์ ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.59/83.84 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หลังได้รับการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ซึ่งแบ่งเป็น 4 หน่วยกิจกรรม คือ การปั้น การฉีก ปะ การวาดภาพระบายสีและการร้อยพับ พบว่าหลังได้รับการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ อยู่ในระดับดีมาก เนื่องจากหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผลที่เกิดขึ้นทำให้เด็กมีความพร้อม และมีความคล่องแคล่วเกี่ยวกับการปฏิบัติกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ กิจกรรมการเขียนและในการช่วยเหลือตนเองในชีวิตประจำวันซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของมาเยสกี (Mayesky, 1998) ที่ให้ความสำคัญกับความสามารถของกล้ามเนื้อเล็กเมื่อต้องมีการวางแผน และจัดกิจกรรมที่พัฒนาทางด้านการใช้มือแก่เด็ก การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มโดยมีกิจกรรมทางศิลปะเข้าไปมีส่วนช่วยจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางด้านการเขียนได้ง่ายขึ้นนอกจากนี้การบังคับมือ และนิ้วมือในการวาดภาพระบายสี การปั้นก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านการเขียนได้ดียิ่งขึ้น

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการฝึกด้วยกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ พบว่าความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก่อนและหลังการพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รวิพร ชาติ่าน (2557: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์การฉีก ตัด ปะเศษวัสดุ พบว่าความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กหลังการทดลองอยู่ในระดับดี ซึ่งสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับแนวคิดของ เกลิงเกียรติ อัจหาญ (2558 : 27) ที่ได้เปรียบเทียบผลพัฒนาความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กในการขีดเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับฝึกได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนปัญญาวุฒิกุลหลังปฏิบัติกิจกรรมสูงกว่าก่อนปฏิบัติกิจกรรมศิลปะบำบัด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต้องจัดให้ครบทุกขั้นตอน การปั้น การฉีก การปะ การพับ การตัดและทำต่อเนื่องในการพัฒนาตามแผนการจัดกิจกรรมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนด

1.2 ผู้จัดกิจกรรมสามารถปรับเวลาและขั้นตอนในการจัดกิจกรรมได้ตามความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนอื่นๆ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ควรมีการเพิ่มขนาดของกลุ่มเป้าหมายและมีความหลากหลายในการใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ในการพัฒนาเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

บรรณานุกรม

- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เบิร์น-เบส บุ๊คส์.
- ณัฐฐณีษา ชันใจ. (2554). *การศึกษาสมรรถภาพการทำงานของมือของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับปานกลาง ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดเชียงราย จากการใช้โปรแกรมบำบัดฟื้นฟู การเคลื่อนไหว*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- เถลิงเกียรติ ออาจหาญ. (2552). *รายงานผลการจัดกิจกรรมศิลปะบำบัดเพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กในการขีดเขียน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระดับฝึกได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนปัญญาวิมลกร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร*. กระทรวงศึกษาธิการ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การวิจัยสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประภฤติ พูลพัฒน์. (2547). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาอ่อน*. กรุงเทพฯ: โครงการศูนย์หนังสือ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- รวีพร ผาด่าน. (2557). *ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม ศิลปะสร้างสรรค์การฝึก ตัด ปะเศษวัสดุ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณีย์ อยู่คง. (2547). *ความสามารถของกล้ามเนื้อมัดเล็กของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการกิจกรรมการปั้น*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สิริพรรณ ตันตริรัตน์ไพศาล. (2545). *ศิลปะสำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2553). *การวัดและประเมินผลแนวใหม่: เด็กปฐมวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. 2545 และ(ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553*.
- หน่วยศึกษานิเทศ. (2535). *สมุดบันทึกพัฒนาการ: การประเมินทักษะเพื่อสำรวจ*. กรุงเทพฯ
- อัจฉรา พงศ์เลขา. (2551). *การศึกษาเพื่อพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็ก และความคิดสร้างสรรค์โดยใช้ ชุดฝึกทักษะการตัดปะกระดาษของเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนนิบงชนูปถัมภ์*. ผลงานทางวิชาการ. ยะลา: โรงเรียนนิบงชนูปถัมภ์
- Mayesky. Mary. (1998). *Creative Activities for Young Children*. New York: Delmar.

การศึกษาความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยในโรงเรียนเรียน
รวมจากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอดร่วมกับ
การใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด

A Study of the Ability in English Sentence Writing among
Grade 3 Students with Mild Intellectual Disabilities in an
Inclusive School through the Six Steps Method with
Jigsaw Flashcards

สุพิชชา อุดลยศักดิ์¹ ศิริพันธ์ ศรีวินยงค์² ไพฑูรย์ โพธิสาร³

¹นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศึกษาศาสตร์ (การศึกษาพิเศษ)
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹Corresponding author, E-mail: su.praevy@gmail.com

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์ศูนย์พัฒนาศึกษาพิเศษคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ข้าราชการบำนาญ สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม หลังจากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอด (Six Steps Method) ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด (Jigsaw Flashcards) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย (IQ 50-70) ไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านท่าสนุก จังหวัดพังงา จำนวน 5 คน เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอดร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด และแบบทดสอบวัดความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IQR) และสถิติทดสอบ The Sign Test for Median : One Sample และ The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Ranks Test ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอดร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด อยู่ในระดับดี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 9.25 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน; $t = 5, P - \text{value} = 1.000$) และเพิ่มขึ้น ($T = 0, P < .05$)

คำสำคัญ: ความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย/การเขียนประโยคภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the English sentence writing ability of students in grade 3 with mild intellectual disabilities in an inclusive school through the use of the Six Steps Method with Jigsaw Flashcards. The samples of this research were selected by purposive sampling resulting in 5 students in grade 3 with mild intellectual disabilities (IQ 50-70), who do not have multiple disabilities, in the first semester of the 2018 academic year (B.E.2561), at Bann Ta Sanook School, Phang-nga. The instruments used in this study were jigsaw flashcards, 19 lesson plans of using the Six Steps Method with Jigsaw Flashcards and an English Sentence Writing ability test, with a reliability of 0.81. The data were analyzed by using Median, Interquartile Range, The Sign Test for Median: One Sample, and The Wilcoxon Matched – Pairs Signed – Rank Test.

The findings of the research were as follows: The ability level of Grade 3 students in English Sentence Writing, among students with mild intellectual disabilities in an inclusive school through the use of the Six Steps Method with Jigsaw Flashcards was at a good level. (Mdn = 9.25 from total score 10; $t = 5$, $P - \text{value} = 1.000$) and increased significantly. ($T = 0$, $P < .05$)

Keywords: Mild Intellectual Disabilities/English Sentence Writing

บทนำ

การจัดการศึกษาในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ที่ได้กำหนดให้ทักษะการสื่อสาร (Communication) เป็นหนึ่งในทักษะสำคัญที่เด็กและเยาวชนควรมี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ เพราะไม่ว่าจะเป็นคนเชื้อชาติไหน สัญชาติใดต่างก็ต้องเข้าใจภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากล

การเขียนถือได้ว่าเป็นทักษะขั้นสูงที่มีความสำคัญ เพราะเป็นทักษะที่ใช้ภาษาสื่อความหมายแทนคำพูดที่สามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานปรากฏได้นาน สามารถเก็บไว้เป็นลายลักษณ์อักษรได้ การเขียนที่ดีนั้นต้องอาศัยพื้นฐานความรู้จากการฟัง การพูด และการอ่าน เพราะจากพื้นฐานดังกล่าวจะทำให้มีความรู้มีข้อมูล และมีประสบการณ์เพียงพอที่จะให้เกิดความคิด ความสามารถในการ เรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดออกมาสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ชนิดา ภูมิสถิต, 2543: ออนไลน์) ดังนั้นการเขียนเป็นทักษะจำเป็นที่ต้องฝึกฝนเพื่อใช้ในการถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ออกมาให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน รวมถึงการเรียนการสอนเกือบทุกวิชาต้องอาศัยการเขียนเพื่อบันทึกการเขียนจึงเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่างๆ (ธิดารัตน์ พานพวง, 2554: 1) ซึ่งการเขียนที่ดีและช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่ายนั้น จะต้องมีการนำคำชนิด

ต่างๆ ในภาษามาเรียบเรียงให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในภาษานั้นๆ อย่างเป็นระบบ

แต่การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน มักพบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเขียนประโยคภาษาอังกฤษคือ นักเรียนไม่สามารถเขียนวันวรรคคำในประโยคภาษาอังกฤษ ทุกคำในประโยคจะเขียนติดกันทุกตัวอักษรจนไม่สามารถอ่านได้เป็นคำ ซึ่งอาจเกิดจากนักเรียนจะเคยชินการเขียนทุกคำติดกันเป็นประโยคยาวๆ ในภาษาไทย (มณีรัตน์ ชุ่มขุนทด, 2552: ออนไลน์) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำมาก และนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัญหาการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และกลไกการเขียนรวมทั้งไม่สามารถรวบรวมความคิดเป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ (กุลธิดา คนเสี้ยว, 2557 อ้างอิงจาก สุตศิริ ศิริคุณ, 2543)

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยเป็นนักเรียนกลุ่มหนึ่งที่มีมักจะประสบปัญหาทางการเรียน เช่น การอ่าน การเขียน คณิตศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาส่วนใหญ่จะมีปัญหาในการเขียน เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้มีข้อจำกัดทางภาษา แต่ปัญหาสำคัญที่สุด คือ เด็กไม่ทราบว่า จะเขียนอะไรและไม่ทราบว่า จะเขียนอย่างไร (ผดุง อารยะวิญญู, 2542: 55) นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีปัญหาในการเขียนตัวอักษร การเขียนคำศัพท์และการเขียนแสดงความรู้สึก รวมถึงเขียนยุ่ง ลายมืออ่านไม่ออก ปัญหาในการเขียนตัวอักษรหรือคำให้เหมือนกับตัวอย่างที่ให้มา ปัญหาในการสะกดคำ ปัญหาในการเชื่อมโยงและจัดโครงสร้างเมื่อเขียน (Samantha Gluck, 2014: Online) ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ส่งผลกระทบต่อตรงต่อการเรียนในทุกวิชา และยังสามารถพัฒนาไปถึงด้านความรู้สึกรวมถึงเด็ก เมื่อเด็กเขียนไม่ได้ ไม่เข้าใจในสิ่งที่เขียนก็จะทำให้เด็กไม่อยากเรียน หลีกเลี่ยงกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียน และในท้ายที่สุดจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และผลคะแนนของเด็ก

สืบเนื่องจากการรองรับในที่ประชุมระดับโลก เมื่อปีค.ศ. 1994 (พ.ศ. 2537) เรื่องการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่ซาลามันกา ประเทศสเปน โดยมีการออกแถลงการณ์ซาลามันกา เรื่องหลักการนโยบายและการปฏิบัติเกี่ยวกับการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษ (Salamanca Statement on Principle, Policy and Practice in Special Needs Education) สารสำคัญของแถลงการณ์ ได้แก่ การสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนรวมอย่างจริงจัง (สุจินดา ผ่องอักษร, ออนไลน์) นอกจากนี้ มาตรา 10 วรรค 2 ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ที่ระบุไว้ว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542: 4) กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการวิเคราะห์ จัดทำหลักสูตร อบรมครู ให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ เตรียมความพร้อมให้โรงเรียนต้นแบบการจัดการเรียนรวม เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนในชั้นเดียวกับผู้เรียนปกติ รวมถึงทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยก ซึ่งจะให้ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

กลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอดเป็นหนึ่งในกลวิธีการสอนเขียนที่เป็นลำดับขั้นตอน ช่วยให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยเข้าใจวิธีการเขียนประโยค และความหมายของประโยคนั้นๆ

มากขึ้น โดยเริ่มจากการเข้าใจคำศัพท์จากรูปภาพก่อน หลังจากนั้นก็เชื่อมโยงไปสู่โครงสร้างการเขียนประโยค เข้าใจและสามารถเขียนประโยคที่เชื่อมโยงกับรูปภาพได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคีสลิก (Keklik, 2013: 607) ที่กล่าวว่า ซิกส์สเต็ปเม็ททอดพัฒนามาจากงานวิจัยที่เป็นงานเขียน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ค่อยๆ เกิดขึ้น ในแต่ละขั้นตอนจะทำให้เข้าใจคำศัพท์ได้มากขึ้น รวมถึงยังขยายวงคำศัพท์ที่มีให้กว้างมากขึ้นหรืออาจกล่าวได้อีกอย่างว่ากิจกรรมการเรียนการสอนด้วยซิกส์สเต็ปเม็ททอดช่วยให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ใหม่ที่สอนและสามารถจำความหมายหรือเรื่องที่สอนได้ในระยะยาวซึ่งจะส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น (Marzano, 2006: 28) จากที่กล่าวมาข้างต้น กลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอดประกอบไปด้วย ขั้นตอนการสอนทั้งหมด 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การเรียนรู้จากการคาดเดา (Guess Study) 2) การกล่าวซ้ำ (Restate) 3) การแสดง (Show) 4) การอภิปราย (Discuss) 5) การปรับปรุงและให้ผลสะท้อนกลับ (Refine and Reflect) และ 6) การฝึกฝน (Exercise Stage) ซึ่งเมื่อได้ทำการศึกษาแล้วพบว่า ขั้นตอนการสอนนั้นสามารถปรับรวมกันได้ จึงปรับขั้นตอนเป็น 5 ขั้นตอน แต่ยังคงชื่อเดิมไว้ เพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าของผู้คิดค้นของกลวิธีการสอน

จิกซอร์ว์ แฟลชการ์ด (Jigsaw Flashcards) เป็นอุปกรณ์ช่วยในการสื่อสารอย่างง่าย (Low Tech Augmentative Communication System) ที่ไม่ต้องการเทคนิคหรือเทคโนโลยีพิเศษ เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายและไม่ซับซ้อน ซึ่งจัดอยู่ในประเภทเดียวกับรูปภาพ กระดานแสดงอักษร บัตรสื่อสาร เป็นต้น (ศรียา นิยมธรรม และคณะ, 2548: 75) การสอนโดยใช้จิกซอร์ว์ แฟลชการ์ดเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความมั่นใจในการเรียนรู้ รวมถึงยังมีส่วนช่วยอย่างมากในการเรียนรู้ คำศัพท์หรือประโยคใหม่ๆ เพราะการใช้เกมเข้ามาช่วยในการสอน จะเพิ่มความสนุก ความน่าสนใจและจูงใจให้นักเรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม ช่วยลดความกดดันและความรู้สึกที่ไม่อยากเรียน นอกจากนี้ การที่นักเรียนได้ลงมือทำด้วยตนเอง เช่น การต่อรูปภาพกับคำศัพท์ การต่อประโยค เป็นต้น ส่งผลอย่างมากต่อด้านความจำของนักเรียน การเรียนรู้และลงมือทำด้วยตนเองจะทำให้นักเรียนจำคำศัพท์และรูปประโยคเหล่านั้นได้ในระยะยาว เข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องตามความหมายและโครงสร้างของประโยค สอดคล้องกับเอกสารประกอบการสอนของกุลยา ก่อสุวรรณ (2560: 235) ที่อธิบายไว้ว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนในการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากการปรับเนื้อหาและวิธีการสอนแล้ว ครูจำเป็นต้องใช้สื่อการสอนให้เหมาะสมกับความเข้าใจของนักเรียนแต่ละคนด้วย

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว จึงได้นำกลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอดร่วมกับการใช้จิกซอร์ว์ แฟลชการ์ด มาใช้ในการพัฒนาความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทักษะความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ และส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม สามารถพัฒนาการเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ตามศักยภาพของตนเองต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความ

บทพร้องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์ สตีปเม็ทพ็อต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม ระหว่างก่อนและหลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์ สตีปเม็ทพ็อต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์ สตีปเม็ทพ็อต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ดอยู่ในระดับดี

2. ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์ สตีปเม็ทพ็อต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด เพิ่มขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

การสอนเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ด้วยกลวิธีการสอนซิกส์ สตีปเม็ทพ็อตร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด	
ขั้นตอนการสอน	เนื้อหา
<p>ขั้นที่ 1 การเรียนรู้จากการคาดเดา (Guess Study) ครูและนักเรียนเล่นเกมจิ๊กซอว์ภาพคำศัพท์ที่ต้องการจะสอนเขียนประโยค</p> <p>ขั้นที่ 2 การกล่าวซ้ำ (Restate) ครูเขียนคำศัพท์ที่จดไว้ทั้งหมด พร้อมทั้งใช้รูปภาพจิ๊กซอว์เข้ามาช่วย หลังจากนั้น ตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนทบทวนคำศัพท์ทีละคำอีกครั้ง</p> <p>ขั้นที่ 3 การแสดง (Show) ครูติดบัตรภาพจิ๊กซอว์ 3 ภาพตามโครงสร้างประโยคที่ต้องการจะสอนบนกระดาน พร้อมตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ</p> <p>ขั้นที่ 4 การฝึกฝน (Exercise Stage) 4.1 ครูสาธิตวิธีการเขียนประโยคโดยใช้บัตรภาพจิ๊กซอว์และบัตรภาพคำศัพท์เข้ามาช่วยทีละขั้นตอน 4.2 ครูสาธิตวิธีการเขียนประโยคโดยใช้บัตรภาพจิ๊กซอว์และบัตรคำศัพท์ แล้วให้นักเรียนทำตามทีละขั้น 4.3 นักเรียนฝึกเขียนประโยคโดยใช้บัตรภาพจิ๊กซอว์และบัตรคำศัพท์ตามขั้นตอนต่างๆ ด้วยตนเอง 4.4 ครูแจกใบงานให้นักเรียนฝึกเขียนประโยคด้วยตนเอง</p> <p>ขั้นที่ 5 การปรับปรุงและให้ผลสะท้อนกลับ (Refine and Reflect) นักเรียนนำเสนอประโยคที่ตนเองแต่ง หลังจากนั้น นักเรียนและครูร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง ในกรณีที่มีข้อผิดพลาด นักเรียนต้องแก้ไขประโยคให้ถูกต้อง</p> <p>(Marzano. 2006; Keklik. 2013)</p>	<p>1. หมวดครอบครัว (My family) father, mother, brother, sister</p> <p>2. หมวดอาหารและเครื่องดื่ม (Food and Drink) banana, apple, cake, pizza, ice cream, milk, coke, orange juice</p> <p>3. หมวดอุปกรณ์ (Instruments) guitar, computer, drum, TV, book</p> <p>4. หมวดกีฬา (Sport) football, basketball, volleyball</p> <p>5. คำกริยา (Verb) run, smile. sleep, swim play, eat, drink, watch, read</p> <p>6. คำสรรพนาม (Pronoun) I, he, she</p> <p>(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2552)</p>

ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย (IQ 50-70) ไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนที่จัดการศึกษาแบบเรียนรวม จังหวัดพังงา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย (IQ 50-70) ไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบ้านท่าสนุก จังหวัดพังงา จำนวน 5 คน เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling) มีขั้นตอนดังนี้

1.1 สัมภาษณ์ครูผู้มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการเรียนรวม เพื่อขอทราบข้อมูลและรายชื่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย (IQ 50-70) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีใบรับรองแพทย์ ได้จำนวน 5 คน

1.2 สัมภาษณ์ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อขอทราบข้อมูลปัญหาด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมอื่นๆ ในชั้นเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย (IQ 50-70) เช่น พฤติกรรมขณะเรียน ให้ความร่วมมือมากน้อยเพียงใด ทำงานกลุ่มกับเพื่อนได้หรือไม่ พฤติกรรมขณะอยู่ร่วมกับเพื่อน เล่นกับเพื่อน เป็นต้น

1.3 พิจารณาผลงานของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย (IQ 50-70) โดยพิจารณาที่สมุด ใบงาน แบบฝึกหัดและแฟ้มสะสมผลงานของนักเรียน เพื่อใช้ประกอบการสัมภาษณ์ของครูประจำชั้นว่า นักเรียนกลุ่มนี้มีปัญหาด้านการเขียนประโยคภาษาอังกฤษอย่างไร

1.4 นำข้อมูลของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย (IQ 50-70) มาสรุปเพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนทั้งหมด 5 คน รายละเอียดดังนี้

ตาราง 1 ข้อมูลของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

คนที่	เพศ	ระดับชั้น	อายุ (ปี)	ระดับสติปัญญา (iq)	ระดับ/ลักษณะของภาวะความบกพร่องทางสติปัญญา
1	ชาย	ป.3	9	68	บกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย
2	ชาย	ป.3	9	68	บกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย
3	หญิง	ป.3	9	69	บกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย
4	ชาย	ป.3	10	68	บกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย
5	ชาย	ป.3	10	63	บกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย

หมายเหตุ : ระดับสติปัญญาของของนักเรียนทุกคนได้รับการตรวจวัดโดยจิตแพทย์

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 จิกซอร์ แฟลชการ์ดเป็นภาพจิกซอร์ที่เกี่ยวข้องกับคำกริยาที่สื่อถึงความหมายในการสอนเขียนประโยค 2 ส่วนและประโยค 3 ส่วนที่กำหนด

3.2 แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนประโยคภาษาอังกฤษ จำนวน 19 แผนซึ่งเป็นการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอตร่วมกับการใช้จิกซอร์ แฟลชการ์ดมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน โดยเริ่มจากขั้นที่ 1 การเรียนรู้จากการคาดเดา เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนขั้นที่ 2 ขั้นกล่าวซ้ำโดยเน้นเฉพาะคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประโยคที่จะเขียนในขั้นถัดไป ขั้นที่ 3 ขั้นการแสดงเพื่อให้นักเรียนเห็นถึงโครงสร้างประโยคพร้อมทั้งเชื่อมโยงให้เข้าใจความหมาย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน นักเรียนฝึกเขียนประโยคโดยใช้บัตรภาพจิกซอร์และบัตรคำศัพท์เข้ามาช่วย และขั้นที่ 5 การปรับปรุงและให้ผลสะท้อนกลับ เป็นการตรวจสอบความถูกต้อง และแก้ไขส่วนที่ผิด มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัยจำนวน 10 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.50 – 0.73 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.23 – 0.77 มีค่าความเชื่อมั่น KR – 20 เท่ากับ 0.81

4. วิธีการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest – Posttest Design มีวิธีการทดลอง เป็นขั้นตอน ดังนี้

4.1 นำแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนสอน (Pretest)

4.2 ดำเนินการทดลอง จากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอตร่วมกับการใช้จิกซอร์ แฟลชการ์ด โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้น จำนวน 19 แผน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ภายในห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 วันจันทร์ วันอังคารและวันพุธ เวลา 10.30 – 11.30 น. วันละ 60 นาที ระหว่างวันที่ 4 มิถุนายน 2561 – 23 กรกฎาคม 2561

4.3 เมื่อดำเนินการทดลองครบ 8 สัปดาห์แล้ว นำแบบทดสอบความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างหลังสอน (Posttest) ซึ่งแบบทดสอบเป็นชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนสอน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range: IQR) แล้วทดสอบค่ามัธยฐานกับเกณฑ์การประเมินระดับ โดยใช้

The Signed Test of Median: One Sample ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แฟลชการ์ดอยู่ในระดับดี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 9.25 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน; $t = 5$, $P - \text{value} = 1.000$) แสดงผลตามตาราง 2

ตาราง 2 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ของความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม จากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอตร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แฟลชการ์ด

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 10 คะแนน)	ค่ามัธยฐานที่กำหนด ไว้ระดับดี	เครื่องหมาย		t	P-value
			+	-		
1	9.25	7-10	+		5	1.000
2	9.75		+			
3	9.25		+			
4	7.5		+			
5	7.5		+			
Mdn	9.25	≥ 7	5	0		$H_0 : M \geq 7$
IQR	2					$H_a : M < 7$

2. ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอตร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แฟลชการ์ด เพิ่มขึ้น ($T = 0$, $p < .05$) แสดงผลตามตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม จากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอน ซิกส์สตีปเม็ททอดร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด

คนที่	คะแนนก่อนเรียน		ผลต่างของ คะแนน D = Y-X	ลำดับที่ของ ความแตกต่าง	เครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน	หลังสอน			+	-	
	(X)	(Y)					
1	1.75	9.25	7.5	5	+5		0*
2	5	9.75	4.75	3	+3		
3	2.75	9.25	6.5	4	+4		
4	5.25	7.5	2.25	1	+1		
5	3.25	7.5	4.25	2	+2		
รวม					T+ = 15	T- = 0	H ₀ : M _y ≤ M _x H _a : M _y > M _x

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย จากการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอด ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด อยู่ในระดับดีซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย ในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอด ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด อยู่ในระดับดี ปัจจัยที่ส่งผลดังกล่าวอาจเนื่องมาจากกลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอด เป็นวิธีการที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (การสร้างความรู้จากการช่วยกันแก้ปัญหา) ซึ่งนักเรียนมีหน้าที่สร้างกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนครูมีหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ คอยชี้แนะกระตุ้นให้นักเรียนคิดและมีส่วนร่วมในชั้นเรียน (Keklik, 2013: 607) นอกจากนี้ กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอด ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ดมีความสำคัญในเรื่องของการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่จะนำมาใช้ในการเขียนประโยค เมื่อนักเรียนจำคำศัพท์ได้ จำตัวอักษรได้ สะกดคำได้แล้ว นักเรียนก็จะสามารถเขียนประโยคได้ (สุจินต์ สว่างศรี, 2552: 95-96) และการเสริมแรงที่จะช่วยให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จ เพราะการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนร่วมกับการใช้รูปภาพจากแพลชการ์ดเข้ามาเป็นสื่อ นั้น มีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ใช้การคาดเดา ความรู้ต่างๆ และประสบการณ์ที่มีมาใช้เชื่อมโยงและสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเอง ในแต่ละขั้นตอนนั้น ผู้เรียนจะต้องลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งจะไปสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของจอห์น ดิวอี้ (บุพผา เรื่องรอง, 2561: ออนไลน์) ที่กล่าวว่า การจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติจริงด้วยตนเอง (Learning by doing) จะทำให้ผู้เรียนใฝ่รู้ ใฝ่เรียน กระตือรือร้นและมี

ความสุขที่จะเรียน รวมถึงถ้าหากปฏิบัติตามกลวิธีซิกส์สตีปเม็ททอตเป็นลำดับขั้นตอนทุกขั้นตอน จะยิ่งทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้น

การสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอตร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด มีทั้งหมด 5 ขั้นตอน โดยเริ่มจากขั้นที่ 1 การเรียนรู้จากการคาดเดา เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน โดยการนำเกมจิ๊กซอว์ภาพ คำศัพท์ที่ต้องการจะสอนเขียนประโยค เข้ามาช่วยเชื่อมโยงความรู้และกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้คาดเดาถึงเนื้อหาที่จะเรียนได้ แล้วมีการจำกัดวงคำศัพท์ ในขั้นกล่าวซ้ำโดยเน้นเฉพาะคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประโยคที่จะเขียนในขั้นถัดไป เมื่อได้เฉพาะคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประโยคแล้ว ครูก็ข้ามไปสอนในชั้นการแสดง โดยในขั้นนี้ เริ่มจากครูดัดบัตรภาพจิ๊กซอว์ 3 ภาพตามโครงสร้างประโยคที่ต้องการจะสอนบนกระดาน พร้อมทั้งถามนักเรียนว่าแต่ละภาพคือภาพอะไร หลังจากนั้น ครูดัดบัตรคำศัพท์ 3 คำได้รูปภาพจิ๊กซอว์ที่สื่อความหมายตรงกับภาพ เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจให้นักเรียน ต่อไปในขั้นฝึกฝน ครูสาธิตวิธีการเขียนประโยคโดยใช้บัตรภาพจิ๊กซอว์และบัตรคำศัพท์เข้ามาช่วยทีละขั้นตอน โดยเริ่มจากแสดงรูปภาพประโยคแล้วแสดงบัตรจิ๊กซอว์คำศัพท์ หลังจากนั้น ครูหยิบบัตรคำศัพท์มาต่อทีละคำตามรูป และอ่านออกเสียงให้นักเรียนอ่านตาม เมื่อต่อเสร็จ ครูอ่านทั้งประโยคอีกครั้ง เพื่อให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามเชื่อมโยงกับรูปภาพเพื่อให้นักเรียนเข้าใจ แล้วครูก็ให้นักเรียนฝึกเขียนประโยค โดยทำตามทีละขั้นตอนที่กล่าวมาข้างต้นด้วยตนเอง ครูมีหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะเมื่อนักเรียนมีปัญหา เมื่อฝึกจนเสร็จ ครูแจกใบงานให้นักเรียนทำ ถัดไปในขั้นที่ 5 การปรับปรุงและให้ผลสะท้อนกลับ ขั้นนี้เป็นขั้นสุดท้าย ถือได้ว่าเป็นขั้นสรุปผลรวมทั้งหมด นักเรียนนำเสนอประโยคในใบงาน เพื่อให้นักเรียนคนอื่นๆ และครูช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขส่วนที่ผิด ในกรณีที่เกิดความผิดพลาด ซึ่งถือได้ว่าเป็นการทบทวนความรู้ทั้งหมด

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด มีส่วนช่วยในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เพราะการสอนเขียนและการจำควรทำควบคู่กันไป จะทำให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ต่างๆ ได้ยาวนานขึ้นและสามารถนำคำเหล่านั้น มาใช้ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง

2. การเปรียบเทียบความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อย หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด เพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่าความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเล็กน้อยในโรงเรียนเรียนรวม หลังการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์แพลชการ์ด เพิ่มขึ้นอาจเนื่องมาจากกลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอต เป็นกลวิธีที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้าง เข้าใจความหมาย และสามารถจดจำเรื่องที่เรียนได้ในระยะยาว ซึ่งส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ซูอิง (Suing, 2012: 48-53) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลกระทบจากกระบวนการสอนคำศัพท์ 6 ขั้นตอน ของมาร์ซาโน เรื่องความรู้ ความคล่องแคล่วและความซับซ้อนของประโยคแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน พบว่า ค่านัยสำคัญทางสถิติเรื่องความรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นทั้ง 2 กลุ่ม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอด 9 สัปดาห์เพิ่มขึ้นอยู่ที่ระดับเปอร์เซ็นต์ที่ 32 - 33 นอกจากนี้ การใช้จิ๊กซอว์แพลชการ์ด

เข้ามาเป็นสื่อในการเรียนการสอน เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่สุดสำหรับจูงใจนักเรียนในการเรียนและสร้างความรู้แบบถาวร เพราะการใช้แฟลชการ์ดฝึกซ้ำๆ จะทำให้เกิดความมั่นใจ (Cohen, 2017: Online) สอดคล้องกับผดุง อารยะวิญญู (2542: 131-133) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ควรเน้นให้เด็กท่องจำคำหรือข้อความ โดยให้พูดให้ได้ยินเสียงชัดเจน ทบทวนสิ่งที่เรียนบ่อยๆ จำแนกเรื่องที่เรียนเป็นหมวดหมู่ และใช้ภาพประกอบอธิบายเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น และงานวิจัยของ (Sitompul, 2013: 57) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสอนคำศัพท์โดยใช้แฟลชการ์ดกับรายการคำศัพท์กับนักเรียนจำนวน 2 กลุ่มเพื่อเปรียบเทียบกัน พบว่า ความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเพิ่มขึ้น โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแฟลชการ์ด บอกว่า พวกเขาสามารถจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น และยังมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

ความสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย หลังการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์แฟลชการ์ด พัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น โดยสามารถเปรียบเทียบผลการพัฒนาการเรียนรู้เป็นรายบุคคลได้ดังนี้

นักเรียนคนที่ 1 ขาดความมั่นใจในการทำงาน ไม่สามารถแยกแยะหน้าที่ของคำ (ประธาน กริยา กรรม) ในประโยคได้ ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง นักเรียนทำคะแนนก่อนเรียนได้ 1.75 คะแนน แต่หลังการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แฟลชการ์ด นักเรียนสามารถแยกแยะหน้าที่ของคำได้ เขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเองแต่ยังคงเขียนติดกันทั้งประโยคอยู่ มีความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น และสามารถทำคะแนนหลังเรียนได้ 9.25 คะแนน

นักเรียนคนที่ 2 ขาดความมั่นใจในการทำงาน แยกแยะหน้าที่ของคำ ในประโยคได้แต่ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง นักเรียนทำคะแนนก่อนเรียนได้ 5 คะแนน หลังการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แฟลชการ์ด นักเรียนสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง แต่ยังมีเขียนติดกันทั้งประโยคอยู่บ้าง มีความมั่นใจในการทำงานและตอบคำถามมากขึ้น สามารถทำคะแนนหลังเรียนได้ 9.75 คะแนน

นักเรียนคนที่ 3 สับสนในทิศทางการเขียน เช่น เขียน s สลับด้านเหมือนสองกระจก y สลับด้านเหมือนสองกระจก เป็นต้น แยกแยะหน้าที่ของคำ ในประโยคได้แต่ไม่สม่ำเสมอ ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง นักเรียนทำคะแนนก่อนเรียนได้ 2.75 คะแนน แต่หลังการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอต ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แฟลชการ์ด นักเรียนสามารถเขียนพยัญชนะได้ถูกทิศทาง แยกแยะหน้าที่ของคำในประโยคได้ เขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง สามารถทำคะแนนหลังเรียนได้ 9.25 คะแนน

นักเรียนคนที่ 4 แยกแยะหน้าที่ของคำในประโยคได้ แต่ไม่สม่ำเสมอ รวมถึงไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเองนักเรียนทำคะแนนก่อนเรียนได้ 5.25 คะแนน แต่หลังการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สเต็ปเม็ททอตร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แฟลชการ์ด นักเรียนสามารถแยกแยะหน้าที่ของคำ ในประโยคได้เขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง สามารถทำคะแนนหลังเรียนได้ 7.5 คะแนน

นักเรียนคนที่ 5 ขาดความสม่ำเสมอในการเขียนตัวพยัญชนะตัวเล็กกับตัวใหญ่ไม่สามารถแยกแยะหน้าที่ของคำ ในประโยคได้ไม่สามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง นักเรียนทำคะแนนก่อนเรียนได้ 3.25 คะแนน แต่หลังการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอธ ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด นักเรียนสามารถเขียนตัวพยัญชนะตัวเล็กกับตัวใหญ่ได้ แยกแยะหน้าที่ของคำ (ประธาน กริยา กรรม) ในประโยคได้ และสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเองสามารถทำคะแนนหลังเรียนได้ 7.5 คะแนน

จากการอภิปรายข้างต้น พบว่า หลังจากการสอนด้วยกลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอธ ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด นักเรียนทั้ง 5 คนมีคะแนนการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ หลังเรียนเพิ่มขึ้นเขียนพยัญชนะได้ถูกต้องทิศทาง เข้าใจความแตกต่างระหว่างการเขียนพยัญชนะตัวเล็กกับตัวใหญ่ แยกแยะหน้าที่ของคำ (ประธาน กริยา กรรม) มีความมั่นใจที่จะเขียนประโยคและสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษ 2 ส่วนและ 3 ส่วนได้ด้วยตนเอง แต่ทั้งนี้พบว่า ในส่วนของการเว้นวรรคระหว่างคำในประโยคนั้น ยังต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น โดยนักเรียนคนที่ 1 และนักเรียนคนที่ 2 ยังเขียนติดกันทั้งประโยคอยู่บ้าง

ข้อเสนอแนะ

ก่อนจะเริ่มสอนแต่ละครั้ง ผู้สอนควรเตรียมอุปกรณ์ จิ๊กซอว์บัตรภาพ และจิ๊กซอว์คำศัพท์ให้พร้อมเพื่อความสะดวกในการสอนควรใช้กิจกรรมที่หลากหลายเชื่อมโยงกับเนื้อหาในการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อเป็นการดึงดูดและกระตุ้นความสนใจของนักเรียนสังเกตสิ่งที่นักเรียนชอบหรือสนใจ และไม่ชอบหรือไม่สนใจเป็นรายบุคคล เพื่อใช้สิ่งนั้นมาช่วยในการวางเงื่อนไขการเสริมแรง กระตุ้นให้นักเรียนกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรม

ควรนำการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอธ ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด ไปทดลองสอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อยในชั้นอื่นๆ เช่น ประถมศึกษาปีที่ 4-6 เป็นต้น

ควรนำการสอนที่ใช้กลวิธีการสอนซิกส์สตีปเม็ททอธ ร่วมกับการใช้จิ๊กซอว์ แพลชการ์ด ไปทดลองสอนการเขียนประโยคที่มีโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น ประโยคที่ประกอบด้วยประธาน กริยา กรรม และส่วนขยาย เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กุลธิดา คนเสี้ยม. (2557). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนซิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพรหมเพชร. *วารสารสุทธิปริทัศน์* 28, 87; 236-251.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2560). *การสอนและการช่วยเหลือบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชนิดา ภูมิสถิตย์. (2543). *ทักษะการเขียน*. สืบค้นเมื่อ 15 มิถุนายน 2560, จาก https://www.baanjomyut.com/library_2/writing_skills/index.html
- ธิดารัตน์ พานพวง. (2554). *การศึกษาความสามารถในการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนแบบ*

- ชิปปา (Cippa Model) ร่วมกับสื่อบทเรียนนิทานภาพ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. บุษพา เรืองรอง. (2561). *การเรียนรู้โดยการลงมือทำ (Learning by doing)*. สืบค้นเมื่อ 3 สิงหาคม 2561, จาก <http://taamkru.com/th/การเรียนรู้โดยการลงมือทำ/>
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- มณีรัตน์ ชุ่มขุนทด. (2552). *การศึกษาผลการแก้ปัญหาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกพัฒนาลายมือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดมทรธรรม์ สำนักงานเขตพระนคร กรุงเทพมหานคร*. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 2560, จาก <https://sites.google.com/site/teacherworks2010/1-kar-suksa-phl-kar-kae-payha-kar-kheiy-n-phasaxangks-doy-chi-baeb-fuk-phathna-laymux-nakreiy-n-chan-prathm-suksa-pi-thi-3-rongreiy-n-wad-mhrm-ph-sanakngan-khet-phrankhr-krungthepm-hankhr>
- ศรียา นิยมธรรม และคณะ. (2548). *เทคโนโลยีสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 1*. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.
- สุจินดา ผ่องอักษร. (2555). *นโยบายและยุทธศาสตร์การจัดการเรียนร่วม/เรียนรวม*. สืบค้นเมื่อ 8 ธันวาคม 2560 จาก http://www.thaischool.in.th/site/download-file.php?doc_id=10107
- สุจินต์ สว่างศรี. (2552). *แนวทางการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- Cohen, A. (2017). *The Top 3 Reasons Why Flashcards Are So Effective*. Retrieved October 21, 2017 from <https://www.brainscape.com/blog/2011/04/reasons-why-flashcards-are-so-effective/>
- Gluck, Samantha. (2014). *Types of Intellectual Disabilities: List and Examples*. Retrieved August 2, 2017 from <https://www.healthyplace.com/neurodevelopmental-disorders/intellectual-disability/types-of-intellectual-disabilities-list-and-examples>

- Keklik, Saadettin. (2013). *Proposing a New Method for Vocabulary Teaching: Six Steps Method*. Retrieved April 15, 2016 from [http://krepublishers.com/02-Journals/T-Anth/Anth-16-0-000-13-Web/Anth-16-3-000-2013-Abst-PDF/T-ANTH-16-3-605-13-999-Keklik-S/T-ANTH-16-3-605-13-999-Keklik-S-Tx\[19\].pmd.pdf](http://krepublishers.com/02-Journals/T-Anth/Anth-16-0-000-13-Web/Anth-16-3-000-2013-Abst-PDF/T-ANTH-16-3-605-13-999-Keklik-S/T-ANTH-16-3-605-13-999-Keklik-S-Tx[19].pmd.pdf)
- Marzano, Robert J. (2006). A Six-Step Process for Teaching Vocabulary. Retrieved May 17, 2016 from https://www.swsc.org/cms/lib/MN01000693/Centricity/Domain/91/Marzano_6_Step_Vocabulary.pdf
- Sitompul, Elsa Yusrika. (2013). *Teaching Vocabulary Using Flashcards and Word List*. Retrieved January 7, 2017 from <http://ejournal.upi.edu/index.php/L-E/article/view/325/214>
- Suing, Janet S. (2012). The Effects of Marzano's Six Step Vocabulary Process, on Fourth Grade Students' Vocabulary Knowledge, Fluency, and Sentence Complexity. Retrieved January 7, 2017 from <https://search.proquest.com/docview/1267740420?accountid=44800>

ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย โดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ ระบบหน้าจอสัมผัส

Language Understanding Ability of Preschool Children with Hearing Impairment by using Storyline Multimedia Lesson on Touch-Screen Devices

ชนัญญัก ศรีวันทา¹ มลิวัลย์ ธรรมแสง²
Chaninpak Sriwanta¹ Maliwan Tammasaeng²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

¹Corresponding author, E-mail address: deeryjung@gmail.com

¹อาจารย์ ดร., ประธานหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย โดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย ก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส และ 3) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุ 4-5 ปี มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 6 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 27 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส และ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสถิติที่ใช้เปรียบเทียบ คือ สถิตินอนพาราเมตริก Wilcoxon Signed-Rank Test ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย จากการสอนโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสอยู่ในระดับดี 2) ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย หลังเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p\text{-value} = .026$) และ 3) บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 มีค่าเท่ากับ 97.62/95.56 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการเข้าใจภาษา/เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย/บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรีไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส

Abstract

The purposes of this study were 1) to study the language understanding abilities of preschool students with hearing impairment by using Storyline Multimedia Lesson on touch-screen devices, 2) to compare the language understanding skills of the participants via pretest and posttest scores after teaching and learning by the use of Storyline Multimedia Lesson as stimuli on touch-screen devices, and 3) to study the capabilities of the tested multimedia lesson and the devices. Research samples, selected during the second school semester by using Purposive Sampling method and based on the researcher's criteria, were 6 preschool students 4-5 years of age with hearing loss more than 90 dB from first grade preschool of Setsatian School for the Deaf under the Royal Patronage of His Royal Highness Crown Prince MahaVajiralongkorn. The experiment tools included 1) Storyline Multimedia Lesson constituted seven multimedia stories and one set touch-screen devices, and 2) pretest and posttest forms of language ability. In the first place, pretest was conducted in order to keep the data. Then teaching was carried out for the period of 6 weeks with the total of 27 teaching times, 5 times of 20 minute-session per week. Basic statistical analyses were employed such as average, percentage, standard deviation, and nonparametric test like Wilcoxon Signed-Rank Test. Results indicated that 1) teaching with the use of Storyline Multimedia Lesson on touch-screen devices could enhance language understanding ability of the tested children, 2) Posttest and pretest scores of language understanding ability were statistically different in favour of posttest scores at P level of 0.05 (P value = 0.026). And, 3) the efficiency of Storyline Multimedia Lesson on touch-screen devices between pretest and posttest data were 97.62/95.56 whereas the standard scales were 80/80.

Key Word: Language understanding ability/Preschool children with hearing impairment/Storyline Multimedia Lesson on touch-screen devices

ที่มาและความสำคัญ

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญของมนุษย์เพื่อให้เข้าใจกัน (กันยา ลุมพิกานนท์, 2550: 5) และเกิดกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตทั้งในระดับบุคคลและสังคม (วรวรรณ ศรียาภย์, 2556 :1) โดยเฉพาะในช่วงปฐมวัยภาษาเป็นพื้นฐานสำคัญของเด็กสำหรับการเรียนรู้ การพัฒนาสติปัญญาในการแก้ไขปัญหาต่างๆ การเข้าสังคม และการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น (รวีวรรณ รุ่งไพรวลัย, 2554. 286) พัฒนาการทางภาษาของเด็กเริ่มตั้งแต่วัยแรกเกิด แม้จะยังพูดเป็นคำไม่ได้ แต่การได้ยินเสียงต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อม ซึ่งรวมถึงเสียงคำพูดของ

คนใกล้ชิด สมองทำหน้าที่เชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ที่รับรู้จากประสาทสัมผัสทุกด้านร่วมกัน ความเข้าใจภาษาพูด และภาษาท่าทางจึงเกิดขึ้น เสียงต่างๆ ที่ได้ยินจึงค่อยๆ เริ่มมีความหมายสำหรับเด็ก และเก็บไว้ในหน่วยความจำเพื่อนำมาใช้ในโอกาสต่อไป นอกจากนี้ เด็กยังพัฒนาองค์ประกอบอื่นๆ ของภาษาไปพร้อมกันด้วย ได้แก่ ไวยากรณ์ และทักษะการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในโอกาสต่างๆ (นิชรา เรื่องตารกานนท์, 2554: 80-81)

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีข้อจำกัดในการรับฟังเสียง ซึ่งเป็นประสาทสัมผัสส่วนหนึ่งในการรับรู้ภาษาของเด็ก ส่งผลให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาสังเกตได้ว่าการใช้ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินค่อนข้างจำกัดและไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การแสดงออกถึงความเข้าใจทางภาษาพบว่ามีปัญหามาก กล่าวคือ เด็กจะรู้คำศัพท์ในวงจำกัด ไม่สามารถนำคำศัพท์นั้นไปขยายให้เกิดประโยคที่หลากหลายได้ หรือไม่เข้าใจคำศัพท์เดียวกันแต่อยู่ต่างสถานการณ์ได้ รวมทั้งการเขียนสลับที่ของข้อความในประโยค จากสภาพการสูญเสียการได้ยินที่มีผลต่อความสามารถในการเข้าใจภาษาทั้งการพูด การฟัง การอ่าน การเขียน ส่งผลให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (เกยูร วงศ์ก้อม, 2553: 28-29) โดยเฉพาะเด็กที่หูหนวกมาแต่กำเนิดหรือในระยะยาววัยก่อนจะพูดได้นั้นส่งผลให้มีความล่าช้าของพัฒนาการทางภาษาในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน หรือการเขียน รวมถึงความเข้าใจภาษา ไม่สามารถเรียนรู้ และแสดงออกทางภาษาได้ตามปกติ (Andrews, Leigh, & Weiner, 2004) ในช่วงปฐมวัย เด็กจะรู้จักคำนามง่ายๆ เข้าใจคำเฉพาะในสถานการณ์ที่ถูกสอน ไม่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ และใช้ไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาโดยอาศัยโสตประสาทเป็นเรื่องยากสำหรับเด็ก ดังนั้นต้องอาศัยประสาทส่วนที่เหลือ คือ สายตาและการสัมผัส แม้ว่าสายตาไม่อาจช่วยการเรียนรู้ภาษาได้ดีเท่าโสตประสาท แต่ก็ยังเป็นประสาทสัมผัสที่ดีที่สุดสำหรับเด็กหูหนวก (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม, 2551: 94-101)

ในการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กระดับปฐมวัย ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 การฟังนิทานหรือเรื่องราวต่างๆ เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้เรียนรู้ภาษา พัฒนาการคิดรวบยอด การคิดเชิงเหตุผล การตัดสินใจและแก้ปัญหา การมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ผู้สอนสามารถกำหนดรายละเอียดให้สอดคล้องกับวัย ความต้องการ ความสนใจของเด็ก โดยคำนึงถึงประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก สารที่เด็กควรเรียนรู้ประกอบด้วย เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2561: 27-29, 35-38)

การเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์หรือการสร้างเรื่อง เป็นการเรียนการสอนที่มีลักษณะบูรณาการเนื้อหาหลักสูตรและทักษะการเรียนจากหลายสาขาวิชาเข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์เรื่องขึ้นด้วยตนเอง ผู้สอนทำหน้าที่วางเส้นทางเดินเรื่องให้ โดยการดำเนินเรื่องแบ่งเป็นตอนๆ แต่ละตอนประกอบด้วยกิจกรรมย่อยที่เชื่อมโยงกันด้วยคำถามหลัก ลักษณะของคำถามที่เชื่อมโยงเรื่องราวให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง มี 4 คำถาม ได้แก่ ที่ไหน ใคร ทำอะไร/อย่างไร และมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ผู้สอนใช้คำถามหลักเหล่านี้เปิดประเด็นให้ผู้เรียนคิดร้อยเรียงเรื่องราวด้วยตนเอง รวมถึงสร้างสรรค์ชิ้นงานประกอบกันไป โดยมีความเชื่อและหลักการที่ว่า การเรียนรู้ที่ดีควรมีลักษณะบูรณาการ ผ่านทางประสบการณ์ตรงหรือการกระทำหรือการมีส่วนร่วมของผู้เรียน การเรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวไปสู่วิถีชีวิตจริง โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (ทิตนา เขมมณี, 2559: 257-261) ผู้เรียนจะเรียนรู้จากความรู้เดิมส่วนหนึ่ง และประสบการณ์ที่ผู้เรียน

เป็นผู้สร้างความรู้ใหม่โดยผ่านการปฏิบัติด้วยตนเองอีกส่วนหนึ่ง (Bell, & Fifield, 1998)

จากที่กล่าวมาข้างต้น การส่งเสริมทักษะด้านภาษาของเด็กปฐมวัยผ่านเรื่องราว ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 และการสอนแบบสตอรี่ไลน์มีความสอดคล้องกันซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยให้เพิ่มขึ้น แต่สำหรับเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น การเรียนรู้ภาษาโดยอาศัยการฟัง ไม่ใช่ช่องทางในการเรียนรู้หลักของเด็ก ดังนั้นการใช้ประสาทสัมผัสส่วนอื่นๆ โดยเฉพาะการรับรู้ทางสายตาซึ่งเป็นประสาทสัมผัสที่ดีที่สุดสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้ดีขึ้นเช่นกัน

มัลติมีเดียหรือสื่อประสม เป็นการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ผสมผสานรูปแบบการนำเสนอข้อมูลข่าวสารเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลายต่อกลุ่มเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็นการมองเห็น ข้อความ ภาพ การได้ยินเสียง หรือแม้กระทั่งความสามารถในการโต้ตอบกับสื่อ ทำให้มัลติมีเดียถูกนำมาประยุกต์ใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนอย่างแพร่หลาย ทั้งในลักษณะสื่อประกอบการบรรยายของผู้สอนในชั้นเรียน และสื่อสำหรับผู้เรียนนำไปใช้เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในการสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น อธิบายสิ่งที่ซับซ้อนให้ง่ายขึ้น ขยายสิ่งที่เป็นามธรรมให้เป็นรูปธรรมขึ้น ทบทวนซ้ำได้ตามความต้องการ การโต้ตอบกับบทเรียน มีโอกาสเลือกและได้รับการเสริมแรงจากการได้ข้อมูลป้อนกลับทันที (ณัฐกร สงคราม, 2557: 11-13)

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) มีโครงการวิจัยนำร่องการประยุกต์และการบูรณาการคอมพิวเตอร์ระบบหน้าจอสัมผัส เพื่อการเรียนการสอน โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พบว่าอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสช่วยส่งเสริมการเรียนการสอน ที่ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กได้เป็นอย่างดี ทำให้เด็กรู้จักการวางแผน มีการตั้งสมมติฐาน ผึกให้เด็กได้คิด มีความคิดสร้างสรรค์ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2558: 501-508) จากการศึกษาของ เว้าเตอส์ และเดิร์กส์ (Wauters, & Dirks, 2017) เรื่องการอ่านแบบมีปฏิสัมพันธ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสกับหนังสือทั่วไปสรุปว่าการอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสนั้นสามารถใช้งานได้ง่าย สะดวกในการพกพา สามารถเปลี่ยนหน้าหนังสือ และขยายขนาดหน้าหนังสือได้อัตโนมัติ ทำให้ไม่จำเป็นต้องกระตุ้นความสนใจของเด็กมากนัก

จากความสำคัญของการสอนแบบสตอรี่ไลน์ สื่อมัลติมีเดียและอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส มาพัฒนาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย เป็นการปูพื้นฐานทางด้านภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารและเตรียมพร้อมสำหรับการเรียนในระดับที่สูงขึ้น

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัยก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส
3. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส

เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย

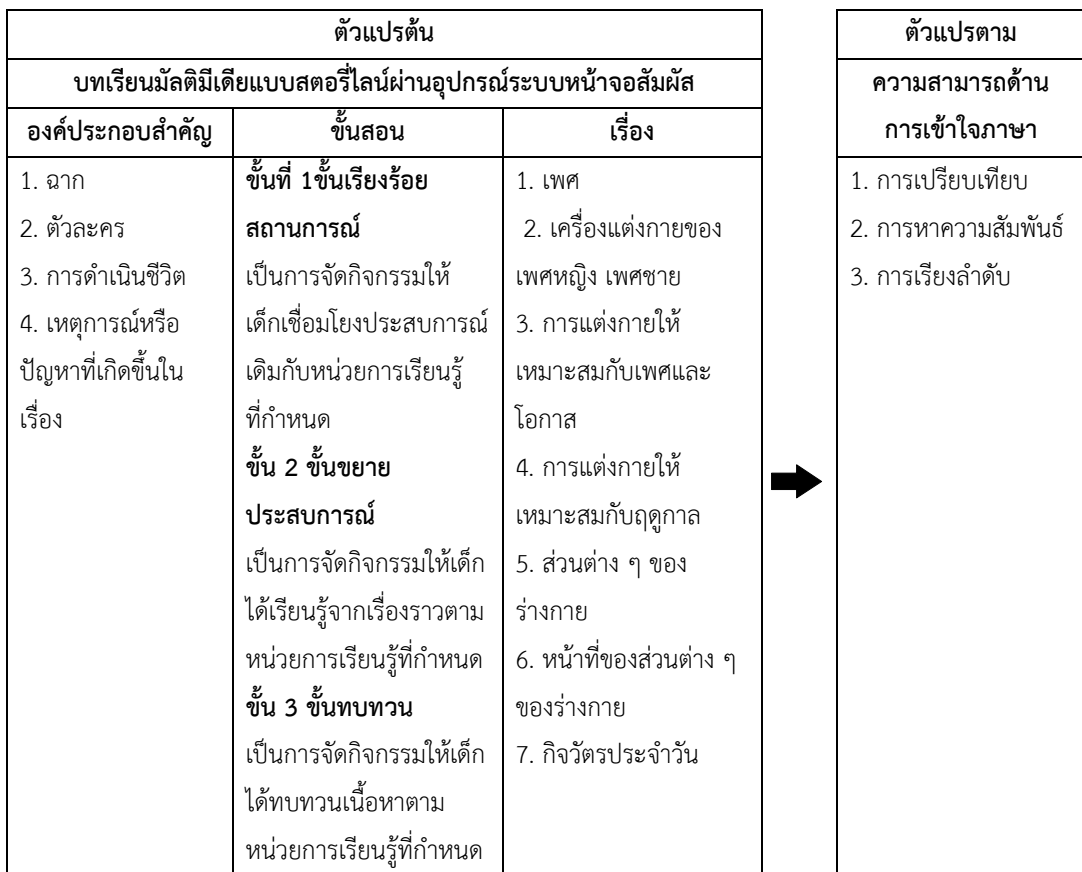
สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย โดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสอยู่ในระดับดี
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย ที่เรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสมีความสามารถด้านการเข้าใจภาษาหลังเรียนแตกต่างจากก่อนเรียน
3. ประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียววัดก่อน-หลังการทดลอง (The One Group Pretest-Posttest Design)

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

ต้นแปรต้น คือ บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส
ต้นแปรตาม คือ ความสามารถด้านการเข้าใจภาษา

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุ 4-5 ปี มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 6 คนเลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส จำนวน 7 เรื่อง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 27 ครั้ง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษาจำนวน 15 ข้อ วัดความสามารถด้านการเปรียบเทียบ จำนวน 5 ข้อ วัดความสามารถด้านการหาความสัมพันธ์ จำนวน 15 ข้อวัดความสามารถด้านการเรียงลำดับ จำนวน 5 ข้อ สำหรับการทดสอบก่อนและหลังเรียน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย แผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัย การสอนแบบสตอรี่ไลน์ การสร้างสื่อมัลติมีเดีย พัฒนาการด้านภาษาของเด็กปฐมวัย และการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษา
2. สร้างเครื่องมือ คือ บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส จำนวน 7 เรื่อง และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษา จำนวน 15 ข้อ
3. นำเครื่องมือเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาซึ่งผลของค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษาได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 0.5 ขึ้นไป และมีการปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
4. นำเครื่องมือไปทดลองใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย ที่ไม่ใช่ประชากรที่เลือกโดยวิธีเจาะจงไว้เพื่อหาข้อบกพร่องของเครื่องมือแล้วทำการปรับปรุง
5. นำแบบเครื่องมือที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย ซึ่งเป็นประชากรที่เลือกโดยวิธีเจาะจงไว้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ เพื่อขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือในการดำเนินการทดลองกับประชากร ซึ่งเป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุ 4-5 ปี มีระดับการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

2. นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษาไปทดสอบกลุ่มเป้าหมายของการทดลอง (Pretest)

3. ดำเนินการทดลองโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 27 ครั้ง ในการทดลองเด็กเรียนรู้จากบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส โดยไม่ใช้ภาษามือแต่จะใช้ภาษามือในการสื่อสารคำสั่งพื้นฐานในชั้นเรียนเท่านั้น

4. เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้วให้กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษา เช่นเดียวกับก่อนการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เกณฑ์การประเมินใช้ระบบร้อยละโดยเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย ซึ่งกำหนดไว้ 3 ระดับคือ ดี พอใช้ และควรส่งเสริม

ร้อยละ 70 ขึ้นไป	หมายถึง	มีความสามารถระดับดี
ร้อยละ 50 - 69	หมายถึง	มีความสามารถระดับพอใช้
ต่ำกว่าร้อยละ 50	หมายถึง	มีความสามารถระดับควรส่งเสริม

2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัยก่อนและหลังเรียนโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้ Wilcoxon Signed-Rank Test

3. การหาประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยวิเคราะห์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ($E1/E2=80/80$)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย โดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสดังตารางที่ 1

ความสามารถด้าน การเข้าใจภาษา	การทดสอบก่อนเรียน				การทดสอบหลังเรียน			
	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ร้อยละ	ระดับ	ค่าเฉลี่ย	ส่วน	ร้อยละ	ระดับ
	เบี่ยงเบน มาตรฐาน				เบี่ยงเบน มาตรฐาน			
ด้านการเปรียบเทียบ	1.66	0.52	33.2	ควรส่งเสริม	5	0	100	ดี
ด้านการหาความสัมพันธ์	1.83	0.41	36.6	ควรส่งเสริม	4.66	0.52	93.2	ดี
ด้านการเรียงลำดับ	1.16	0.75	23.2	ควรส่งเสริม	4.66	0.52	93.2	ดี
รวม	4.66	1.51	31.11	ควรส่งเสริม	14.33	1.03	95.53	ดี

ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับ ปฐมวัย โดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสในภาพรวมหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 14.33 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.03 คิดเป็นร้อยละ 95.53 อยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านการเปรียบเทียบมีค่าเฉลี่ย 5 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0 คิดเป็นร้อยละ 100 อยู่ในระดับดี ด้านการหาความสัมพันธ์มีค่าเฉลี่ย 4.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52 คิดเป็นร้อยละ 93.2 อยู่ในระดับดี และด้านการเรียงลำดับมีค่าเฉลี่ย 4.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52 คิดเป็นร้อยละ 93.2 อยู่ในระดับดี ซึ่งคะแนนในภาพรวมและคะแนนรายด้านสูงกว่าก่อนเรียน

2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับ ปฐมวัย โรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระราชูปถัมภ์ โดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสในภาพรวมดังตารางที่ 2

ความสามารถด้าน การเข้าใจภาษา	ก่อนเรียน- หลังเรียน	จำนวน นักเรียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	Test statistics	P-value
ด้านการเปรียบเทียบ	ก่อนเรียน	6	1.66	0.52	2.271	.023
	หลังเรียน	6	5	0		
ด้านการหาความสัมพันธ์	ก่อนเรียน	6	1.83	0.41	2.333	.020
	หลังเรียน	6	4.66	0.52		
ด้านการเรียงลำดับ	ก่อนเรียน	6	1.16	0.75	2.251	.024
	หลังเรียน	6	4.66	0.52		
รวม	ก่อนเรียน	6	4.66	1.51	2.232	.026
	หลังเรียน	6	14.33	1.03		

* $p < .05$ ($T_{.05, 6}$) = 0

ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ Wilcoxon Signed-Rank Test พบว่าความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับปฐมวัย หลังเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสในภาพรวมแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (p-value = .026) เมื่อพิจารณาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาเป็นรายด้าน พบว่า ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาทั้ง 3 ด้าน หลังเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส คือ ด้านการเปรียบเทียบ (p-value = .023) ด้านการหาความสัมพันธ์ (p-value = .020) และด้านการเรียงลำดับ (p-value = .024) แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การหาประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย วิเคราะห์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2 = 80/80) ดังตารางที่ 3

นักเรียน คนที่	คะแนนการทดสอบย่อยท้ายบทเรียน								แบบทดสอบ หลังเรียน			
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	รวม	ร้อยละ	คะแนน	ร้อยละ	
	คะแนน								คะแนน			
1	5	5	5	5	5	5	5	35	100.0	15	100.0	
2	5	5	5	5	5	5	5	35	100.0	15	100.0	
3	5	5	5	5	5	5	5	35	100.0	14	93.33	
4	5	5	5	5	4	4	4	32	91.43	13	86.67	
5	5	5	5	5	5	5	5	35	100.0	15	100.0	
6	5	5	5	5	4	4	5	33	94.29	14	93.33	
รวม	30	30	30	30	28	28	29	205	97.62	86	95.56	
ค่าเฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	5.00	4.67	4.67	4.83	34.17	97.62	14.33	95.56	
ร้อยละ	100	100	100	100	93.33	93.33	96.67	97.62	-	95.56	-	
ค่าประสิทธิภาพ								E₁	-	E₂	-	

ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสพบว่าพัฒนาการด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย จากการทดสอบย่อยท้ายบทเรียนในระหว่างเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสมีค่าเฉลี่ย 34.17 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 97.62 และพัฒนาการด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเข้าใจภาษาหลังเรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสมีค่าเฉลี่ย 14.33 คะแนนคิดเป็นร้อยละ 95.56 แสดงว่าบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E1/E2=80/80) มีค่าเท่ากับ 97.62/95.56 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยหลังการเรียนโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสอยู่ในระดับดี ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยหลังเรียนโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยมีค่าเท่ากับ 97.62/95.56 ซึ่งประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ($E1/E2=80/80$)

อภิปรายผล

จากการศึกษาความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยโดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัส อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านการเข้าใจภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัยในภาพรวมรวมและจำแนกรายด้าน ได้แก่ ด้านการเปรียบเทียบ ด้านการหาความสัมพันธ์ และด้านการเรียงลำดับอยู่ในระดับดี อันเนื่องมาจากการสร้างบทเรียนเป็นไปตามระเบียบวิธีการสร้างเครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพครบทุกขั้นตอน นอกจากนั้นการนำเอาวิธีการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้โดยใช้อุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสสอดคล้องกับโครงการวิจัยนาร่องการประยุกต์และการบูรณาการคอมพิวเตอร์ระบบหน้าจอสัมผัสเพื่อการเรียนการสอนซึ่งพบว่า อุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนที่ช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กได้เป็นอย่างดี ทำให้เด็กรู้จักการวางแผน มีการตั้งสมมติฐาน ฝึกให้เด็กได้คิด มีความคิดสร้างสรรค์ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. 2558: 501-508) และสรวิทย์ ศิริพิลา (2558: 91-94) ในการศึกษาผลการใช้แท็บเล็ตในชั้นเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของครูและนักเรียนพบว่า การใช้แท็บเล็ตในชั้นเรียนส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานของครู ในด้านความรู้สึกที่มีต่อการเตรียมการสอน ความรู้สึกที่มีต่อการแสวงหาความรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนของครูให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น และการใช้แท็บเล็ตในชั้นเรียนส่งผลให้นักเรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และมีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก

2. จากการเปรียบเทียบระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่าคะแนนการทดสอบหลังเรียนในภาพรวมและจำแนกรายด้าน ได้แก่ ด้านการเปรียบเทียบ ด้านการหาความสัมพันธ์ และด้านการเรียงลำดับสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของสุดาเรศ แจ่มเดชะศักดิ์ (2543: 75) เรื่องการพัฒนาโปรแกรมสิ่งแวดล้อมศึกษาสำหรับเด็กวัยอนุบาลโดยใช้แนวการสอนแบบผูกเป็นเรื่องราวพบว่า หลังการทดลองนักเรียนมีคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและคะแนนพฤติกรรมมารดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้โปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแนวการสอนแบบผูกเป็นเรื่องราวช่วยให้เด็กได้พัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและมีพฤติกรรมมารดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมสูงขึ้นมาก และธีรารัตน์ ศรีวีรัตน์ (2551: 82) ศึกษาเรื่องผลของการจัดประสบการณ์โดยใช้วิธีสตอรี่ไลน์ที่มีต่อความสามารถในการสื่อ

กับงานวิจัยของ อลงกต เกิดพันธุ์ (2557: 61-70) ที่ทดลองใช้สื่อมัลติมีเดียวิชาคอมพิวเตอร์ เรื่องอินเทอร์เน็ตเบื้องต้นกับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลนครปฐมพบว่า สื่อมัลติมีเดียที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดและความพึงพอใจของนักเรียนต่อสื่อมัลติมีเดียอยู่ในระดับดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ควรจัดทำบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ให้ครบตามหน่วยการเรียนรู้เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย
2. ควรนำบทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ไปใช้ในการจัดประสบการณ์กับสาระการเรียนรู้ในระดับอื่นๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการนำการจัดประสบการณ์โดยใช้บทเรียนมัลติมีเดียแบบสตอรี่ไลน์ผ่านอุปกรณ์ระบบหน้าจอสัมผัสไปปรับใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ระดับปฐมวัยกลุ่มอื่นๆ เพื่อเป็นพื้นฐานในการส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีความต่อเนื่องที่จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถด้านภาษาต่อไป

บรรณานุกรม

- กันยา ลุมพิกานนท์. (2550). *เอกสารประกอบการสอนภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. ฉะเชิงเทรา: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- เกยูร วงศ์ก้อม. (2553). *ความรู้เกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: พลก๊อปปี้ เซอร์วิสแอนด์ซัพพลาย.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. (2561). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 (สำหรับเด็กอายุ 3 ปี)*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2558). *80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. พิมพ์ครั้งที่ 6. นนทบุรี: พิบาลานซ์ดีไซด์แอนด์ปริ้นติ้ง.
- ณัฐกร สงคราม. (2557). *การออกแบบและพัฒนา มัลติมีเดียเพื่อการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา แคมมณี. (2559). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรรัตน์ ศรีวิรัตน์. (2551). *ผลของการจัดประสบการณ์โดยใช้วีดิทัศน์ที่มีต่อความสามารถในการสื่อความหมายของเด็กอนุบาล*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิชรา เรื่องดารกานนท์. (2554). *ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาด้วยการอ่าน*. ชมรมพัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก (บก.). ตำรา พัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก สำหรับเวชปฏิบัติทั่วไป

- (หน้า 79-91). กรุงเทพฯ: ปิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์.
- ภสิทธ เมตตพันธุ์. (2558). *การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้นอกห้องเรียนด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์โดยใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสริมบนอุปกรณ์เคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมทักษะการสังเกตและทักษะการจำแนกประเภทของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รวีวรรณ รุ่งไพโรจน์. (2554). *พัฒนาการทางภาษาลำซำ. ชมรมพัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก (บก.)*. ตำรา พัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก สำหรับเวชปฏิบัติทั่วไป (หน้า 285-298). กรุงเทพฯ: ปิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์.
- วรวรรณ ศรียาภย์. (2556). *ภาษาศาสตร์ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: สัมปชัญญะ.
- ศรัณยู ทิพย์โสธร. (2558). *การศึกษาความสามารถการจำคำศัพท์ภาษาไทยผ่านภาษามือของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม. (2551). *พัฒนาการทางภาษา*. กรุงเทพฯ: แวนแก้ว
- สุดาเรศ แจ่มเดชะศักดิ์. (2543). *การพัฒนาโปรแกรมสิ่งแวดล้อมศึกษาสำหรับเด็กวัยอนุบาล โดยใช้แนวการสอนแบบผูกเป็นเรื่องราว*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรวิทย์ ศิริพิลา. (2558). *ผลการใช้แท็บเล็ตในชั้นเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของครูและนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อลงกต เกิดพันธุ์. (2557). *การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียวิชาคอมพิวเตอร์เรื่องอินเทอร์เน็ตเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลนครปฐม*. การค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Andrews, Jean F., Leigh, Irene, & Weiner, Mary Thelma. (2004). *Deaf people: evolving perspectives from psychology*. Boston: Pearson.
- Bell, S., & Field, K. (1998). *An Introduction to the Storyline Method*. Glasgow: Jodanhill College.
- Wauters, Loes, & Dirks, Evelien. (2017). Interactive Reading with Young Deaf and Hard-of-Hearing Children in eBooks Versus Print Books. *Journal of Deaf Studies and Deaf Education* 22, 2: 243-252.

การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ : กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

A Study on Social Skills of the Mainstreaming Education Model for Students with Special Needs: Case Study Sakkayawiroth Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Secondary)

สุภัทสรสา จตุโชติอดม¹ ศุภพิชญ์ วิเชียรฉันท² อภิญญา แยกกระจ่าง³

^{1,2,3}อาจารย์ประจำศูนย์ศรัทธาวิโรฒ (ศูนย์ต้นแบบพัฒนาศักยภาพเด็กที่มีความต้องการพิเศษ) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹Corresponding author, E-mail: supatsara123@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) และ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำแนกตามเพศและระดับชั้น

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2559 จำนวน 45 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามทักษะทางสังคม ประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ตอนที่ 2 แบบสอบถามทักษะทางสังคม ได้แก่ ด้านการแสดงออกทางอารมณ์ ด้านการควบคุมทางอารมณ์ ด้านการสื่อสาร และด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย พบว่า 1) ทักษะทางสังคม ด้านการแสดงออกทางอารมณ์ ด้านการควบคุมทางอารมณ์ ด้านการสื่อสาร และด้านการเข้าร่วมกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง และ 2) วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะทางสังคม เมื่อจำแนกตามเพศและจำแนกตามระดับชั้น พบว่า นักเรียนเพศหญิงและเพศชาย มีทักษะทางสังคม ไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทักษะทางสังคมด้านการควบคุมอารมณ์ และด้านการสื่อสาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ทักษะทางสังคม/นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ/จัดการศึกษาแบบเรียนร่วม

Abstract

The main purposes of this study were 1) to investigate social skill of mainstreaming education model for student with special needs: case study Sakkayawit Srinakharinwit University Prasarnmit Demonstration School (Secondary) and 2) To compare social skill of mainstreaming education model for student with special needs: case study Sakkayawit Srinakharinwit University Prasarnmit Demonstration School (Secondary) in different genders and grade levels.

The participants purpose of this study were mainstreaming education model for student with special needs: case study Sakkayawit Srinakharinwit University Prasarnmit Demonstration School (Secondary). These were 45 students with special needs secondary 1-6. The instrument, a three-part social skill questionnaire, composes of Part 1: personal Data; Part 2: Social skill i.e., emotional expression, emotional self-regulation, communication, and activity participation; and part 3: conclusion and Recommendation.

The research results were as found 1) the social skills consist of: emotional expression, emotional self-regulation, communication and activity participation had an average performance level. 2) It was found that male and female were not different in social skill the .05. The difference in emotional self-regulation and communication were statically significant at the .05.

Keywords: Social skills/ Students with special needs/ Mainstreaming education

บทนำ

การศึกษาแบบเรียนร่วมเป็นการจัดการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่งที่เอื้อให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถเข้าถึงเรื่องการศึกษาได้ตามสิทธิที่ได้รับจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถอยู่ร่วมกันระหว่างนักเรียนทั่วไปและนักเรียนที่มีพื้นฐานและความแตกต่างทางสภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (ภูฟ้า เสวกพันธ์, 2555: 1) ซึ่งแนวคิดในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมเน้นส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ มีความเข้าใจ มีความเชื่อมั่น ยอมรับตนเอง สามารถช่วยเหลือตนเอง รับผิดชอบตัวเองและสังคม สร้างโอกาสประสบความสำเร็จ ทำให้มั่นใจ ถึงแม้จะมีความบกพร่อง จึงเป็นการนำนักเรียนเข้าสู่สภาวะปกติ ได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่างๆ เหมือนนักเรียนทั่วไป (Lerner, Hobling, Ujean, & Sophia, 1981 และภูฟ้า เสวกพันธ์, 2555: 3-4) และการจัดการเรียนร่วมจะช่วยพัฒนานักเรียนด้านทักษะ พฤติกรรมทางสังคมให้สู่สภาวะปกติที่สมบูรณ์ และได้รับสิทธิต่างๆ เท่าเทียมกับคนปกติ นอกจากนี้รูปแบบการเรียน การใช้หลักสูตร การจัดระเบียบทางการบริหาร ยุทธศาสตร์การสอน การใช้ทรัพยากร ควรมีการให้ความสนับสนุนและบริการเพื่อสอดคล้องกับความต้องการพิเศษของนักเรียนที่เรียนร่วมด้วย จะได้บรรลุตามเป้าหมายของรูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษ ดังนั้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัย

ศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ได้เปิดรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าศึกษาในรูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมเต็มเวลา โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้รับการส่งเสริมทักษะทางสังคม การปรับตัวอยู่ร่วมกับเพื่อนนักเรียนปกติ และสร้างความภาคภูมิใจในตนเองแก่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษารูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ และเป็นข้อมูลที่ใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษา ทำความเข้าใจ และสื่อสารกับอาจารย์ นักเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาที่มีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำแนกตามเพศ และระดับชั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายของการวิจัย

นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ในโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2559 จำนวน 45 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ และระดับชั้น

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางสังคม ประกอบด้วย ด้านการแสดงทางอารมณ์ ด้านการควบคุมทางอารมณ์ ด้านการสื่อสาร และด้านการเข้าร่วมกิจกรรม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศึกษาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับชั้น มีลักษณะเป็นแบบตรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทักษะทางสังคม ได้แก่ ด้านการแสดงออกทางอารมณ์ ด้านการควบคุมทางอารมณ์ ด้านการสื่อสาร และด้านการเข้าร่วมกิจกรรม ใช้รูปแบบมาตราวัดของ ลิเคิร์ท (Likert Scale) จำนวน 49 ข้อ แต่ละข้อกำหนดให้ผู้ตอบเลือกตอบว่าเห็นด้วยกับข้อความนั้นเพียงใด โดยหลักเกณฑ์ในการใช้คะแนนแต่ละระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด

ขั้นตอนในการดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามทักษะทางสังคม

2. สร้างแบบสอบถามการศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศักยวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศักยวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ใช้รูปแบบมาตราวัดของลิเคิร์ท มีค่าตอบให้เลือก 5 ระดับ

3. นำแบบสอบถามการศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศักยวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ : กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศักยวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณา ความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษา โดยใช้เกณฑ์พิจารณาถึงความเห็น ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543: 48)

คะแนน +1 สำหรับข้อคำถามที่มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

คะแนน 0 สำหรับข้อคำถามที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

คะแนน - 1 สำหรับข้อคำถามที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์

และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ คือ ปรับจำนวนข้อของคำถามเชิงบวกให้มากขึ้น เรียงรายการของข้อคำถามโดยไม่มีหัวเรื่องระบุ

4. นำแบบสอบถามการศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศักยวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศักยวิโรฒ

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแต่ละข้อแล้วมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ที่ต้องการสอบถาม จากผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67 - 1.00 จึงนำมาใช้ในการทดสอบ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543: 248-249)

5. จัดพิมพ์แบบสอบถามการศึกษารูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล

6. นำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) โดยสถิติที่ใช้ในการรายงานผลการวิจัยและทดสอบสมมุติฐาน มีดังนี้ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ t-test for Dependent Samples

อภิปรายผล

การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนโครงการศูนย์ศรัทธาวิโรฒ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ พบว่า ด้านการแสดงออกทางอารมณ์ ด้านการควบคุม ทางอารมณ์ ด้านการสื่อสาร และด้านการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง สามารถอภิปรายได้ ดังนี้

ด้านการแสดงออกทางอารมณ์ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องมาจากการจัดการเรียนร่วมไม่ได้มุ่งเน้นให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษต้องมีความโดดเด่นในทางวิชาการเป็นหลัก แต่มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถปรับตัวในการอยู่ร่วมกับเพื่อน โดยการเริ่มจากความเข้าใจในตนเอง เข้าใจบริบท เข้าใจบทบาทและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริงด้วยเหตุและผล โดยมีครูการศึกษาพิเศษอธิบาย ชี้แนะ เพื่อสร้างความเข้าใจและประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองในทุกๆ ด้าน เป็นรายกรณี ซึ่งเป็นกระบวนการส่งเสริมให้ผู้ปกครองลดความคาดหวัง ความตึงเครียดทางวิชาการ แต่หันมาให้ความสำคัญเกี่ยวกับความต้องการเฉพาะหรือมุ่งเน้นส่งเสริมจุดเด่นในตัวนักเรียน เน้นส่งเสริมความสุขด้านทักษะทางสังคมเป็นหลัก และการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ โดยไม่มีการแบ่งแยกนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ดังผลการวิจัยของระริน สุรวุฒินันท์ (2542) ได้ทำการศึกษาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารเห็นด้วยกับการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติว่าจะช่วยทำให้เด็กออทิสติกมีการปรับตัวกับสังคมได้ดี และสอดคล้องกับหลักการเรียนร่วมที่ถือว่า นักเรียนทุกคนควรเรียนด้วยกัน โดยไม่คำนึงถึงอุปสรรคต่างๆ หรือความแตกต่างทางโรงเรียนต้องยอมรับและตอบสนองความต้องการที่แตกต่างกันของนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี้, 2543: 5; Lerner et al., 1981) และธนธร เจริญราช (2546) ได้

ศึกษาทักษะทางสังคมและความเครียดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมศิลปะ พบว่า ทักษะทางสังคมและความเครียดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดกิจกรรมศิลปะ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนรับรู้อารมณ์ตนเองได้อย่างเข้าใจและแสดงออกทางอารมณ์ได้อย่างมีความสุข และผลการวิจัยของ กันตรัตน์ ไพรินทร์ (2545) ได้ศึกษาความสามารถในการรู้จักคิด และการแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กออทิสติก โดยให้กิจกรรมศิลปะ พบว่า การรู้จักคิดการแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กออทิสติกหลังการใช้กิจกรรมศิลปะเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ ด้านการแสดงออกทางอารมณ์ พบว่า ฉันมีความสุข เมื่อมีคนชม อยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษหรือบุคคลทั่วไปล้วนมีความสุขเมื่อมีแรงเสริมด้วยคำพูดให้กำลังใจหรือการเสริมแรงบวก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อภิษฎา ดวงจันทร์ (2544) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเศวตฉัตร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและการชี้แนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ศศิธร สังข์อู่ (2547) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคตัวแบบ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียน พบว่า กลุ่มทดลอง 1 และ 2 มีพฤติกรรมความร่วมมือทั้งในระหว่างการทดลองและระยะหลังทดลองเพิ่มขึ้นจากระยะก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจะพบว่า การให้แรงเสริมทางบวกเป็นพลังเพื่อผลักดันให้สามารถเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดี มีความสุข และยังเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมออกมา ดังที่ นุชลี อุภทัย (2556) กล่าวว่า การสร้างแรงจูงใจสามารถสร้างได้ 2 แห่ง ทั้งการจูงใจภายนอก และการจูงใจภายใน การที่นักเรียนจะกระทำให้ดีขึ้นนั้นเกิดจากความต้องการ ความปรารถนา ความท้าทาย ความกลัว หรือความอยากรู้ อยากเห็น และความคาดหวังสิ่งตอบแทน แต่เป้าหมายเดียวคือ ความสุข ฉะนั้น อิทธิพลของการเสริมแรงจึงมีความจำเป็นและสำคัญสำหรับการจัดการศึกษาในนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างยิ่ง จึงส่งผลให้นักเรียนหัวเราะเสียงดัง เมื่อมีความสุขอยู่ในระดับมาก

ด้านการควบคุมทางอารมณ์ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องมาจากการจัดการเรียนร่วมในบริบทของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สร้างให้นักเรียนอยู่ร่วมกันอย่างเป็นกัลยามิตร เรียนรู้ ปรับตัว และการยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล การเคารพสิทธิที่พึงมี พึ่งได้ตามหลักของสิทธิมนุษยชน คือคนทุกคนมีศักดิ์ศรีของความเป็นคนเท่าเทียมกัน มีสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลที่ได้รับการรับรอง ทั้งความคิดและการกระทำที่ไม่มีการล่วงละเมิด โดยได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และคนทุกคนมีศักดิ์ศรีของคุณสมบัติ จิตใจ สิทธิเฉพาะตัวที่พึงสงวนและรักษาไว้ไม่ให้บุคคลอื่นมาล่วงละเมิดได้ การถูกละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นคนจึงเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการคุ้มครองและได้รับความยุติธรรม (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปี, 2560; มูลนิธิเพื่อความเข้าใจเด็ก, 2561) โรงเรียนจึงเป็นสถานที่แรกหรือจุดเริ่มต้นของการฝึก การสอน และการสร้างให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนรู้ข้อตกลง ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม ที่อาศัยอยู่ พร้อมปรับตัวให้สามารถอยู่ร่วมกับเพื่อน และสังคมได้อย่างสันติสุข ดังปรัชญาของการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วมที่เน้น 3

ประการ คือ 1) คนทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา โดยไม่แบ่งแยกความบกพร่องหรือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม 2) คนทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยู่ร่วมกันในสังคม การจัดเตรียมให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอยู่ร่วมกับนักเรียนปกติย่อมก่อให้เกิดคุณค่าและสร้างสรรค์สังคม นักเรียนจะเรียนรู้และเข้าใจกัน ยอมรับซึ่งกันและกัน ส่งผลให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่จะไม่เกิดการแบ่งแยกความแตกต่างในสังคม และ 3) การเรียนการสอนต้องสนองต่อความแตกต่างแต่ละบุคคล ดังนั้นจึงต้องพัฒนาความพร้อม ความรู้ ความสามารถของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษให้พัฒนาครบทุกด้านตามความสามารถของแต่ละบุคคล (ภูฟ้า เสวกพันธ์, 2555) และเมื่อนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการยอมรับ ความเข้าใจ การได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ส่งผลให้นักเรียนมีความสุข รับรู้อารมณ์ตัวเอง อารมณ์เพื่อน และปรับอารมณ์ให้เป็นที่ยอมรับในสังคมได้อย่างมั่นคง

ด้านการสื่อสาร พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนรู้ข้อตกลง กฎ ระเบียบของห้องเรียน ของโรงเรียนแล้ว ยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนรู้วิธีการสื่อสารแบบธรรมชาติ ตามบริบท บทบาทในขณะนั้น ได้สื่อสารกับบุคคลหลายสถานะ ได้ฝึกใช้ภาษาสำหรับการสื่อสารที่หลากหลาย ทั้งเพื่อน เพศเดียวกัน หรือต่างเพศ ส่งผลให้นักเรียนได้ฝึกภาษาจากสถานการณ์จริง เข้าใจภาษาที่เป็นนามธรรมมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพิศตรา ปสังคโส (2552) ได้ศึกษาการฝึกทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันของเด็กออทิสติก โดยใช้ป้ายกระดานสื่อสาร พบว่า เด็กออทิสติกที่ผ่านการฝึกด้วยป้ายกระดานสื่อสารโดยเฉลี่ยมีความสามารถทางการสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวันทางด้านการใช้ภาษาท่าทางและด้านการใช้ภาษาพูดอยู่ในระดับดีมาก โดยเด็กออทิสติก จำนวน 4 คน มีทักษะการสื่อสารอยู่ในระดับดีมาก อีก 2 คนอยู่ในระดับดี สอดคล้องกับสุนทร บุญจันทร์ (2555) ได้ศึกษาทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีภาวะออทิสซึมจากการสอนโดยใช้บทสนทนาทางสังคม พบว่า หลังการสอนโดยใช้บทสนทนาทางสังคมร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ อยู่ในระดับดี และทักษะด้านการสื่อสาร สูงขึ้น นักเรียนมีการปรับตัว ปรับโครงสร้างของภาษาและปรับน้ำเสียงให้มีความใกล้เคียงกับปกติ เพื่อเพิ่มความมั่นใจ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือสังคม พร้อมกับเปิดรับภาษาใหม่ๆ เข้ามาปรับใช้กับสถานการณ์ใหม่ที่คล้ายกันได้ ดังนั้นสังคมจึงเป็นแหล่งเรียนรู้สำหรับการฝึกภาษา ดังวิจัยของอิสริย์ เชื้อนสุวรรณ (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาแนวปฏิบัติในการฝึกการสื่อสารบุคคลออทิสติกโดยใช้รูปภาพ พบว่า บุคคลออทิสติกทั้งหมดมีความสามารถทางการสื่อสารโดยผ่านตามเกณฑ์การประเมินการฝึกการใช้ภาพเพื่อแลกเปลี่ยนสื่อสารขั้นที่ 1 เพิ่มขึ้นจำนวน 6-7 ราย คิดเป็นร้อยละ 85.71 ซึ่งสอดคล้องผลการวิจัยของ สุจิตรา สุขเกษม (2557) ได้ศึกษาผลของการใช้สมุดสื่อสารภาพแบบพกพาที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารของเด็กบกพร่องทางสติปัญญา พบว่า หลังจากรับการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้สมุดสื่อสารภาพแบบพกพา โดยภาพรวมเด็กมีความสามารถในการสื่อสาร สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพราะฉะนั้นแหล่งเรียนภาษาที่ดีสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษนั้นเกิดจากการได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนวัยเดียวกัน สื่อสารภาษาในบริบทเดียวกัน ได้เรียนรู้สื่อที่หลากหลาย ได้เรียนรู้บทบาทที่แตกต่างกันและเป็นผู้ส่งสาร-รับสาร ดังผลวิจัยของอุ๋นเรือนคล้ายทรัพย์ (2547) ได้ศึกษาความเข้าใจภาษาของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียน โดยใช้การสื่อสารทางเลือก พบว่า เด็กออทิสติกก่อนวัยเรียนจำนวน 5 คนหลังจากรับการสอนโดยใช้การสื่อสารทางเลือก มีระดับความสามารถอยู่ในระดับดีมาก และความเข้าใจภาษาหลังทดลองแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ ดร.ณวรรณ แก้วหนูนวล (2558) ได้ศึกษาการพัฒนาการสื่อสารของนักเรียนออทิสติก โดยใช้สื่อประสม พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการสื่อสาร การพูด สามารถพูดประโยคเป็นเรื่องราวสั้นๆ ได้ใจความตรงกับสถานการณ์ในรูปภาพได้ด้วยตนเองดีขึ้น ซึ่งการนำนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับนักเรียนปกติจึงเป็นรูปแบบของการพัฒนานักเรียนได้อย่างครบองค์รวม ดังนั้นจากการวิจัยยังพบในข้อคำถามเกี่ยวกับการสื่อสารว่า ฉันเป็นฝ่ายพูดทักทายคนอื่นก่อนเสมอ ฉันบอกความต้องการของตนเองให้คนอื่นเข้าใจได้ และฉันพูดให้กำลังใจกับเพื่อนได้ อยู่ในระดับมาก

ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษยังไม่สามารถนำพาตนเองไปสู่การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้เต็มที่ เพราะในบางกิจกรรมต้องอาศัยความอดทน ความคล่องตัว ความเร็ว ความยืดหยุ่น ความพร้อมทั้งร่างกาย สรีระ จังหวะที่แตกต่าง โดยเฉพาะกิจกรรมที่ต้องอาศัยความพร้อมเพรียงกันไปตามจังหวะต่างๆ การใช้ไหวพริบในการทำกิจกรรม แก้ปัญหาเฉพาะหน้าทันทีที่เกิดขึ้น ซึ่งนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษส่วนมากยังต้องได้รับการพัฒนาทักษะด้านนี้อย่างต่อเนื่อง ดังผลการวิจัยของ อัจฉิมา ศิริพิบูลย์ผล (2552) ได้ศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยออทิสติกที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบร่วมมือ พบว่า มีทักษะทางสังคมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และผลการวิจัยของ กัลยาณี อินตะสิน (2550) ที่ได้ศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในระดับปฐมวัยจากการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่น เกม พบว่า เด็กมีพฤติกรรมและทักษะทางสังคมอยู่ในระดับดี จะเห็นว่ากิจกรรมที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีทักษะทางสังคมที่ดีได้นั้นจะต้องไม่ใช่กิจกรรมปัจเจกบุคคล การที่โรงเรียนมีกิจกรรมที่หลากหลายจะสามารถส่งเสริมให้นักเรียนได้เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับความถนัดและความพร้อมที่สุดในตัวนักเรียนกับบทบาทที่ตรงกับสมรรถนะจะก่อให้เกิดความภาคภูมิใจและมีจิตสาธารณะขึ้นโดยบริบท ตรงกับผลการวิจัยของ เรณู เบ้าวรรณ (2558) ได้ศึกษาวิจัยปฏิบัติการการพัฒนาทักษะทางสังคมและจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้องเรียนอัจฉริยะด้วยการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า นักเรียนมีทักษะทางสังคมและจิตสาธารณะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งการจัดกิจกรรมเรียนร่วมจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนสามารถปรับตัว เรียนรู้วิธีการนำพาตนเองเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมได้อย่างเป็นธรรมชาติ ดังแนวคิดของการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมที่กล่าวไว้ว่า เป็นการนำพานักเรียนให้เข้าสู่สภาวะปกติมากที่สุด เป็นวิธีการที่ช่วยพัฒนาทักษะ และพฤติกรรมทางสังคมได้มากที่สุด เด็กจะได้รับสิทธิต่างๆ เท่าเทียมกับคนปกติ ได้รับการยอมรับโดยไม่มีกรณีพิเศษ ซึ่งเกิดจากสมาชิกและบุคคลในสังคมเดียวกัน จะช่วยให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถค้นพบความสามารถของแต่ละคนให้เด่นชัดขึ้นได้ (ภูฟ้า เสวกพันธ์, 2555: 6-9)

การเปรียบเทียบเพศกับทักษะทางสังคม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน นั่นคือ เพศต่างกันมีทักษะทางสังคมไม่แตกต่างกันทั้งภาพรวมและรายด้าน เนื่องจากนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทั้งเพศชายและเพศหญิงมีพัฒนาการทางด้านสังคมเป็นไปอาการหรือประเภทของความต้องการพิเศษ การศึกษาในครั้งนี้เน้นศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา ดังนั้นพัฒนาการทางด้านสังคมของนักเรียน โดยพื้นฐานจะมีลักษณะคล้ายกับนักเรียนปกติหรือลักษณะของวัยรุ่นทั่วไป ถ้าได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดและถูกหลัก ได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกาย เกี่ยวกับการเจริญเติบโต การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เป็นการยอมรับลักษณะทางกายภาพ การใช้อวัยวะของร่างกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้านอารมณ์-จิตใจ ด้านสติปัญญา และด้านสังคมเป็นทักษะที่นักเรียนในวัยนี้ให้ความสำคัญมาก เป็นการสร้างความสัมพันธ์ใหม่กับเพื่อนในเพศ

เดียวกันและต่างเพศ ปรับเปลี่ยนแสดงบทบาทที่เหมาะสมกับตัวตน การเตรียมความพร้อมสำหรับการมีชีวิตคู่ การแยกความเป็นอิสระจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง การรับผิดชอบ และการสร้างค่านิยมเป็นบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิตต่อไป ซึ่งทั้ง 4 ด้านนี้จะมีผลต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพของนักเรียนในวัยรุ่นจะสนใจในตนเอง อยากรู้อยากเห็นสิ่งแปลกใหม่ที่เกิดขึ้นทั้งในตัวเองและเพื่อนเพศเดียวกันหรือเพื่อนต่างเพศ จุดเปลี่ยนสำคัญคือ ถ้านักเรียนในวัยรุ่นสามารถค้นหาความเป็นตัวตน รู้ว่าตัวตนต้องการอะไร มีความสามารถเพียงใด เหมาะสมกับเรื่องใด ก็จะไม่มีปัญหาในการปรับตัว มีความคิดเป็นตัวของตัวเอง ไม่ตามอย่างเพื่อน มีจุดประสงค์ของชีวิตที่แน่นอน เข้าใจบทบาทของตนเอง นั่นคือ การค้นพบเอกลักษณ์ของตนเอง ที่ไม่ได้ผ่านการเลียนแบบเพื่อน ไม่ได้ถูกบังคับจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง นักเรียนจะประสบผลสำเร็จในการก้าวผ่านไปสู่วัยผู้ใหญ่ได้อย่างที่ตั้งใจไว้ได้อย่างมั่นคง (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556: 86-89; นุชลี อุภักย์, 2556: 31; จินตนา ณ สงขลา, 2555: 60)

การเปรียบเทียบระดับขั้นของการศึกษากับทักษะทางสังคม พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทักษะทางสังคมด้านการควบคุมอารมณ์สูงกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเอง เป็นผลมาจากพัฒนาการทางอารมณ์เป็นไปตามวัย คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจะอยู่ช่วงอายุประมาณ 12 ถึง 15 ปี เป็นวัยแรกรุ่น มีพฤติกรรมค่อนข้างเป็นลักษณะทางเด็กและเตรียมตัวเปลี่ยนจากวัยเด็กเข้าสู่วัยรุ่น ตื่นตาตื่นใจกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น มีความอยากรู้อยากเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งทางร่างกาย อารมณ์-จิตใจ ความคิด ยังต้องอาศัยผู้ปกครองเป็นหลักในการตัดสินใจ เป็นแรงผลักดันให้กล้าเผชิญปัญหาด้วยตนเอง เด็กพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเอง เพื่อน ในขณะที่เดียวกันยังต้องค้นหาเอกลักษณ์ตนเอง ความสนใจ รสนิยม ความถนัด ความสามารถที่แท้จริง ความชอบความไม่ชอบแม้ว่าเด็กจะค้นหาตัวเองแต่ก็ยังไม่สามารถเข้าใจตัวเองเพราะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงและสับสนในบางครั้งอาจไม่สามารถควบคุมอารมณ์ ความคิด ความต้องการด้วยเหตุผล จึงแสดงออกด้วยอาการ เบื่อหน่าย เหนง อิจฉา กังวล โกรธ อาฆาต ดื้อดึง ต่อต้านอำนาจ เด็กแต่ละคนเริ่มแสดงบุคลิกทางอารมณ์ประจำตัวออกมาให้ผู้อื่นทราบได้บ้างแล้ว เช่น อารมณ์ร้อน อารมณ์ ขี้วิตกกังวล อารมณ์อ่อนไหวง่าย เจ้าอารมณ์ ขี้อิจฉา ทำลายข้าวของ ชกต่อย ซึ่งเด็กสามารถรับรู้ลักษณะเด่นด้วยเกี่ยวกับตนเองและจะยิ่งทวีขึ้นเมื่อไม่สามารถรับมือหรือปรับตัวได้ ฉะนั้นการเปลี่ยนแปลงของความเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งภายในและภายนอก มีผลกระทบกระเทือนต่อแบบแผนอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย สับสน อ่อนไหว มีความเข้มของอารมณ์สูง (ไพบูลย์ เทวรักษ์, 2537) ซึ่งนักเรียนในวัยรุ่นนี้จึงมีความพยายามเอาชนะวัยเด็กลดการพึ่งพาพ่อแม่หรือผู้ปกครองและหันมาปรึกษาเพื่อนหรือคนที่ไว้ใจแทน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทักษะทางสังคมด้านการสื่อสารสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นยังต้องค้นหาตัวตน ความชอบ จุดเด่น เพื่อนำเสนอให้กับเพื่อนหรือสังคมยอมรับ ส่งผลให้มีการปรับตัว การสื่อสารที่เกี่ยวกับคำถามและหาคำตอบของเรื่องตนเองเป็นหลัก จึงมีความแตกต่างกับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความมั่นคงทางอารมณ์และมีอาชีพในอนาคต ยังได้เรียนรู้สังคมที่กว้างขึ้นในลักษณะสังคมกึ่งอาชีพ มีการหาประสบการณ์ด้านอาชีพที่สนใจ มีการทดลองปฏิบัติงาน เป็นวัยของการอยากรู้เกี่ยวกับอาชีพในอนาคต การได้รับความชื่นชมในความถนัดจะเป็นแรงเสริมให้นักเรียนพัฒนาตนเอง ซึ่งสังคมของอาชีพจะเน้นในเรื่องของการสื่อสารอย่างถูกต้อง

ตรงประเด็น นักเรียนเริ่มเรียนรู้เทคนิคการสื่อสาร สามารถประเมินอารมณ์ของคู่สนทนา ปรับวิธีการสื่อสารและแก้ปัญหาเกี่ยวกับเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ ดังนั้นด้วยวัย วุฒิภาวะ ประสบการณ์ การมีเป้าหมายของชีวิตที่อยู่บนพื้นฐานของเหตุและผลจึงส่งผลให้ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีการสื่อสารที่ดีกว่าชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สันติพงษ์ เจริญศรี (2543) ได้ศึกษามูลเหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาพื้นฐานอาชีพอุตสาหกรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) พบว่า 1) มูลเหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาพื้นฐานอาชีพอุตสาหกรรม ในด้านความถนัดทางการเรียน ในระดับมาก ด้านความสนใจ บุคคลที่เกี่ยวข้อง และการศึกษาต่อ อยู่ในระดับน้อย 2) นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ผู้ปกครองมีอาชีพและระดับการศึกษาต่างกัน มีมูลเหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาพื้นฐานอาชีพอุตสาหกรรมต่างกัน ดังนั้นการที่โรงเรียนมีระบบการจัดการบริหารการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความถนัด ความสนใจในแต่ละสาขาวิชาเอกที่มีความหลากหลาย จึงส่งผลให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะทางสังคมของนักเรียนโดยแยกเป็นประเภทของความต้องการพิเศษ
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบกิจกรรมที่สร้างทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนที่เรียนร่วมกับนักเรียนที่เรียนห้องเฉพาะ (คู่ขนาน)

บรรณานุกรม

- กันตรัตน์ ไพรินทร์. (2545). *การศึกษาความสามารถในการรู้คิด และการแสดงออกทางอารมณ์ของเด็ก ออทิสติก โดยให้กิจกรรมศิลปะ*. กศ.ม. (ศิลปศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กัลยาณี อินตะสิน. (2550). *การศึกษาทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกในระดับปฐมวัย จากการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบการเล่นเกม*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จินตนา ณ สงขลา. (2555). *จิตวิทยาสำหรับครู (psychology for teachers)*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล กรุ๊ป.
- ดร.ณรรณ แก้วหนูนวล. (2558). *การพัฒนาการสื่อสารของนักเรียนออทิสติก โดยใช้สื่อประสม. เทคโนโลยีการศึกษาและมีเดียคอนเวอร์เจนซ์*. 2(2), 21.
- ธนธร เจริญราช. (2546). *การศึกษาทักษะทางสังคมและความเครียดของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการจัดกิจกรรมศิลปะ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- นุชลี อุปภัย. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์. (2537). *จิตวิทยาศึกษาพฤติกรรมภายนอกและภายใน*. กรุงเทพฯ : เอส.ดี.เพรส.
- ภูฟ้า เสวกพันธ์. (2555). *การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มูลนิธิเพื่อความเข้าใจเด็ก. (2561). *สิทธิมนุษยชน (Human Rights)*. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2561, จาก <http://www.focusthailand.org>.
- เรณู เบ้าวรรณ. (2558). *วิจัยปฏิบัติการ: การพัฒนาทักษะทางสังคมและจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้องเรียนอัจฉริยะด้วยการเรียนแบบร่วมมือ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ระริน สุรวุฒนันท์. (2542). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับปี 2560. (2560). หมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย. สืบค้นเมื่อ 7 มีนาคม 2561, จาก <http://www.livinginthailand.com/cdc-2560-04.html>.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- ศศิธร สังข์อู่. (2547). *ผลของการใช้เทคนิคตัวแบบ การชี้แนะ และการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียน*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สันติพงษ์ เจริญศรี. (2543). *มูลเหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาพื้นฐานอาชีพอุตสาหกรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)*. วิชาเอกอุตสาหกรรมศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุจิตรา สุขเกษม. (2557). *ผลของการใช้สมุดสื่อสารภาพแบบพกพาที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารของเด็กบกพร่องทางสติปัญญา*. กรุงเทพฯ: กลุ่มงานการศึกษาพิเศษ สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
- สุนทรี บุญจันทร์. (2555). *การศึกษาทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีภาวะออทิสซึม จากการสอนโดยใช้บทสนทนาทางสังคม (Social Scripts)*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพัตรา ปัสังคโส. (2552). *การฝึกทักษะการสื่อสารในชีวิตประจำวันของเด็กออทิสติกโดยใช้ป้ายกระดานสื่อสาร*. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 3(1), 51.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานรัฐมนตรี. (2543). *รายงานการศึกษาสถานภาพการใช้บริการการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาสในต่างประเทศ: สหรัฐอเมริกา*

- สหราชอาณาจักรบราซิล ฟิลิปปินส์ และออสเตรเลีย. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของคุรุสภา.
อภิษฎา ดวงจันทร์. (2544). *ศึกษาการเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการเสริมแรงทางบวกที่มีต่อความเฉลียวฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน วัดเศวตฉัตร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจจิมา ศิริพิบูลย์ผล. (2552). *ทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยออทิสติกที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นแบบร่วมมือ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อิสริย์ เชื้อนสุวรรณ. (2556). *การพัฒนาแนวปฏิบัติในการฝึกการสื่อสารบุคคลออทิสติกโดยใช้รูปภาพ*. *พยาบาลสาร*. 40(ฉบับพิเศษ), 119.
- อุ้นเรื่อน คล้ายทรัพย์. (2547). *การศึกษาความเข้าใจภาษาของเด็กออทิสติกก่อนวัยเรียน โดยใช้การสื่อสารทางเลือก*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Lerner, D.J., Hobling, C.J., Ujean, B.B., & Sophia, D.T. (1981). *Inclusive Education: Cade Study*. Forum Village. Georgia: Gouloft.

ผลของการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อเสริมสร้างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษาระบบเรียนรวม

Effect of the Blended Learning for Enhancing Attitudes and among Achievement of Future Teachers towards Inclusive Education

ศศินันท์ ศิริธาดากุลพัฒน์¹

Sasinan Sirithadakunlaphat¹

¹อาจารย์ ดร., สาขาสมอง จิตใจและการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹Corresponding author, Email: sasinan@go.buu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานที่มีต่อการเสริมสร้างเจตคติและศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษาระบบเรียนรวมในรายวิชาการศึกษาพิเศษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่3ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 46 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เป็นนิสิตที่ไม่เคยลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest –Posttest Design โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับวิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน ใช้เวลาในการทดลอง 16 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 50 นาทีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ บทเรียนเรื่องการเรียนรวมที่พัฒนาตามวิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานวิธีแบบสอบถามเจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการจัดการศึกษาระบบเรียนรวม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเรียนรวมระหว่างก่อนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติ Pair-sample t test

ผลการวิจัยพบว่า

- 1)เจตคติต่อการจัดการเรียนรวมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01
- 2)ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเสริมสร้างเจตคติ/การเรียนรวม/การเรียนการสอนแบบผสมผสาน/ครูในอนาคต

Abstract

The objective of this research was to assess the effect of blended learning on promoting attitudes and academic achievement in the content of inclusive education in special education course among future teachers.

The samples selected by using purposive sampling consisted of 46 third-year students who studied in special education course in the academic year 2017 at the Faculty of Education, Burapha University and had never studied this subject before. The experiment research was a one-group pretest-posttest design. The course was taught by using the blended learning approach which had sixteen sessions/weeks and each session lasted for one hour and fifty minutes. The research instrument consisted of the lesson relating to inclusive education designed according to a blended learning method and the questionnaire on attitudes towards inclusive education, and the achievement test (pretest and posttest) on inclusive education. Data was analyzed by using frequency, percentage, mean, standard deviation and paired-sample t test.

The findings were as follows:

- 1) Students' attitudes towards inclusive education after an experiment treatment were higher than those before an experiment treatment (p-value.01).
- 2) Student achievement in posttest due to inclusive education was higher than that in pretest (p-value.01).

Keywords: Attitude enhancement/Inclusive education/Blended Learning /Future teacher

บทนำ

การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended learning) เป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้เป็นสำคัญและสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (วิจารณ์ พานิช, 2555) การจัดการเรียนการสอนผสมผสานเป็นการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นโดยการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความแตกต่างกันระหว่างบุคคลของผู้เรียนแต่ละบุคคลทั้งรูปแบบการเรียน รูปแบบการคิด ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนที่มีการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมในอีเลิร์นนิ่ง (E-learning) เว็บไซต์ต่างๆ ผสมผสานการเรียนรู้ในห้องเรียนปกติที่เป็นแบบเผชิญหน้าระหว่างผู้เรียนและผู้สอน (Bonk & Graham, 2004) การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน โดยการเรียนรู้ผ่านอีเลิร์นนิ่ง (E-learning) ทำให้ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ได้ทุกแห่งทั้งในและนอกชั้นเรียนไม่จำกัดเวลา ทั้งประกอบกับปัจจุบันสถานการณ์โลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว มีการนำเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนสิ่งต่างๆ และในส่วนของอุดมศึกษา ซึ่งเป็นภาคการผลิตบุคลากรที่ต้องเผชิญกับความท้าทายและเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งวัยแรงงาน วัยเด็กและประชากรเด็กเข้ามหาวิทยาลัยมีจำนวน

น้อยลง ซึ่งสวนทางกับจำนวนผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น อีกทั้งยังมีการแข่งขันในระดับนานาชาติ ตลอดจนการเพิ่มจำนวนมหาวิทยาลัยต่างชาติที่มีศักยภาพสูงตั้งนั้น สถาบันอุดมศึกษา ควรมีทิศทางในการปรับตัวให้รองรับพลวัตที่เปลี่ยนแปลงไป เช่น การศึกษาอาชีพในโลกอนาคต การปรับรูปแบบการเรียนรู้จาก 1.0 ที่เรียนรู้จากอาจารย์อย่างเดียว ให้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง (2.0) และสร้างองค์ความรู้ (3.0) นำไปสู่การอุดมศึกษาไทยในยุค 4.0 ที่มีหัวใจสำคัญ คือการสร้างนวัตกรรมและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ให้มีคุณภาพสูงขึ้น เน้นการเพิ่มมูลค่าทรัพยากรและผลิตภัณฑ์ เพื่อลดการนำเข้า รวมทั้งเป็นสังคมของการแบ่งปันและปรับตัวสู่สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ยุคโลกาภิวัตน์ (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2561)

การเรียนรู้แบบผสมผสานวิธี เป็นแนวการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มีสาระสำคัญอยู่หลายหมวดหลายมาตราได้แก่ หมวด 4 มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ตาม มาตราที่ 24 (6) สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดา มารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนา ผู้เรียนตามศักยภาพ นอกจากนี้ยังมีสาระสำคัญคือ หมวด 9 ซึ่งเป็นหมวดเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา ให้มีการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านการผลิต และผู้ใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการผลิต รวมทั้งผู้ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

จากการวิจัยของ ศิริธาดาคุลพัฒน์ และ มาร์ติน (Sirithadakunlaphat & Martin, 2015: 39-48) ที่ได้ศึกษาเจตคติของของครูในอนาคตที่มีต่อการจัดการศึกษาเรียนรวมพบว่าในเรื่องสภาพแวดล้อมด้านการศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 85 และเห็นด้วยอย่างยิ่งว่านักเรียนที่มีความต้องการพิเศษควรเข้าเรียนในโรงเรียนพิเศษเฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 61 เห็นด้วยกับการจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนในห้องเรียนปกติ คือหมายถึงกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าประโยชน์สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่จะได้รับนั้นน้อยกว่าประโยชน์ในทางสังคม ร้อยละ 91 เห็นด้วยว่าการจัดให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้ามาในห้องเรียนปกตินั้นทำให้เป็นปัญหากับเพื่อนร่วมชั้นเรียนของเขา กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วเขาจะมีโอกาสได้สอนหรือทำงานกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 5.5 คิดว่าได้ทำปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 49.5 คิดว่าเล็กน้อย คิดเป็นร้อยละ 34.5 คิดว่าไม่ได้ทำ คิดเป็นร้อยละ 10.5 จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนยังมีเจตคติที่เป็นไปเชิงลบ ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาแบบเรียนรวมที่คาดเคลื่อน ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างเจตคติในเชิงบวกต่อการเรียนรวมให้กับนิสิตที่เรียนรายวิชาซีพครู แม้ว่าในอนาคตหากต้องการจะเป็นครู ต้องได้สอนได้พบเจอนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ที่กำหนดแนวคิดการจัดการศึกษา (Conceptual design) ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ ยึดหลักสำคัญในการจัดการศึกษา ประกอบด้วยหลักการจัดการศึกษาเพื่อวงชน (Education for All) หลักการจัดการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมและทั่วถึง (Inclusive education) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency economy) และหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนของสังคม (All for Education) อีกทั้งยึดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs 2030) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561: 74-77) ผู้วิจัยจึงตระหนักและเห็นความสำคัญที่จะต้องเสริมสร้างเจตคติ

ในเชิงบวกเกี่ยวกับการศึกษาแบบเรียนรวมเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 และการดำเนินงานตามสมรรถนะครูต่อไป

ดังนั้นครูเป็นผู้มีบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ โดยในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ในยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาศักยภาพคนทุกช่วงวัยและสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ ได้ระบุไว้ในข้อ 3.6 ระบบการผลิตครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ได้มาตรฐานระดับสากล ในข้อ 3.3 ระบุว่า สถานศึกษาทุกระดับการศึกษาสามารถจัดกิจกรรม/กระบวนการเรียนรู้ตามหลักสูตรอย่างมีคุณภาพ และสถาบันการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 เพิ่มขึ้น ในข้อ 3.4 ระบุว่า แหล่งเรียนรู้ สื่อตำราเรียน นวัตกรรม และสื่อการเรียนรู้มีคุณภาพและมาตรฐาน และประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ในยุทธศาสตร์ที่ 4: การสร้างโอกาส ความเสมอภาค และความเท่าเทียมทางการศึกษา ในข้อย่อย 4.1 ระบุว่าผู้เรียนทุกคนได้รับโอกาสและความเสมอภาคในการเข้าถึงการศึกษาที่มี และในข้อย่อยที่ 4.2 ระบุว่า การเพิ่มโอกาสทางการศึกษาผ่านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาสำหรับคนทุกช่วงวัย มีตัวชี้วัดที่สำคัญ เช่น มีระบบเครือข่ายเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาที่ทันสมัยสนองตอบความต้องการของผู้เรียนและผู้ให้บริการอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ และสถานศึกษาทุกแห่งมีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงและมีคุณภาพ เป็นต้น เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตซึ่งมีทั้งบัณฑิตที่จะไปเป็นครูในอนาคตอีกด้วย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561: 156-168)

การออกแบบการเรียนการสอนเพื่อสร้างเจตคติทางบวกให้กับผู้เรียนมีหลายวิธี เช่น การสอนตรง การอบรม การบูรณาการเชิงเนื้อหาผ่านสื่อการเรียนการสอนสมัยใหม่ (อารีย์ ธรรมโครง, 2559) ผู้วิจัยสนใจออกแบบการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่หลากหลายอีกหนึ่งวิธีคือ การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended learning) คือ การประยุกต์ใช้การจัดการเรียนการสอนโดยการผสมผสานระหว่างการเรียนแบบออนไลน์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (E-learning) และการเรียนแบบในห้องเรียนปกติซึ่งทำให้ผู้สอน ผู้เรียนและเพื่อนร่วมชั้นเรียนได้เผชิญหน้า ได้พบปะและทำกิจกรรมร่วมกันในชั้นเรียนอีกด้วย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพทางการเรียนให้สูงขึ้น (Bernath, 2012) ซึ่งสอดคล้องกับฮอร์นและสเติกเกอร์ (Horn & Staker, 2011) ที่กล่าวถึงคุณลักษณะในการจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานหรือ Blended learning สำหรับผู้เรียน ลักษณะการเรียนแบบผสมผสานที่เต็มรูปแบบโดยมีการเรียนแบบออนไลน์ทั้งผู้เรียนและผู้สอนจากหลักสูตรเป็นผู้กำหนด และใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ ซึ่งมีบทบาทค่อนข้างสูงต่อกระบวนการขับเคลื่อนการใช้รูปแบบนี้

การปรับกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเดิมที่มีการบรรยายเนื้อหาเพียงอย่างเดียวทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจ เพื่อให้การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับยุคไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งรัฐบาลได้ส่งเสริมสนับสนุนการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีทุกภาคส่วน ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ดีและสอดคล้องกับสถานการณ์โลกที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในยุคดิจิทัล (Digital) นี้ ผู้วิจัยจึงมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ (Information and Communication Technology : ICT) ผู้เรียนสามารถเรียนผ่านอิเล็กทรอนิกส์ บทเรียนออนไลน์หรือ E-learning ได้ตลอด

เวลา และเป็นการปรับจุดอ่อนของการเรียนในระบบอิเล็กทรอนิกส์เพียงอย่างเดียวที่ทำให้ผู้เรียนขาดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เพื่อร่วมชั้นและผู้สอน ผู้วิจัยจึงได้นำวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบผสมผสานมาใช้กับการเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษ ซึ่งเป็นหมวดวิชาที่ครูเลือก ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาผู้เรียนสามารถเรียนจากบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์หรือ E-learning ได้ตลอดเวลา โดยให้ผู้เรียนศึกษามาก่อนล่วงหน้าจาก E-learning เอกสารประกอบการสอน และมาพบปะกันและทำกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้ออกแบบไว้ในชั้นเรียนปกติมีการชมวิดีโอทัศน์ การทำกิจกรรมกลุ่มจากใบงาน มีการนำเสนอแสดงความคิดเห็น การสาธิตการสอนโดยผู้เรียนได้หัวข้อตามที่ผู้วิจัยกำหนดแล้วเตรียมตัวทดลองสาธิตการสอนจำลองในชั้นเรียนปกติ เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมและประสบการณ์ที่จะเป็นครูในอนาคต และมีเจตคติในเชิงบวกเพราะเจตคติเชิงบวกจะเกิดขึ้นกับผู้เรียนได้นั้นประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ 1) ความรู้ความเชื่อ (Cognitive component) 2) ความรู้สึก (Affective component) เป็นความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ซึ่งเปรียบเทียบกับประสบการณ์ที่มีและการคิดอย่างเป็นระบบถึงผลที่จะสอดคล้องกันได้รับเมื่อกระทำพฤติกรรมนั้นๆ 3) แนวโน้มพฤติกรรม (Behavior component) เป็นการนำเอาความรู้ ความเชื่อ ความรู้สึกมาประสานให้สอดคล้องกันแล้วพิจารณาเป็นแนวโน้มที่บุคคลจะเกิดพฤติกรรมหรือปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ ที่ตนชอบ ไม่ชอบจะทำให้การตอบสนองหรือกระทำในทางใดทางหนึ่งโดยตรงกับความรู้ ความเชื่อนั้นๆ ดังนั้น วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานสามารถทำให้นิสิตครูในอนาคตเกิดเจตคติเชิงบวกที่สูงขึ้นเมื่อได้รับความรู้ ความเข้าใจเรื่องจัดการเรียนแบบเรียนรวมผ่านการออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมและประสบการณ์ที่จะเป็นครูในอนาคต สามารถจัดการเรียนการสอนบุคคลที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษ และนักเรียนปกติในชั้นเรียนรวมได้และมีมาตรฐานทั้งทางเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนรวม

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการเสริมสร้างเจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษาระบบเรียนรวม โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานก่อนและหลังเรียน

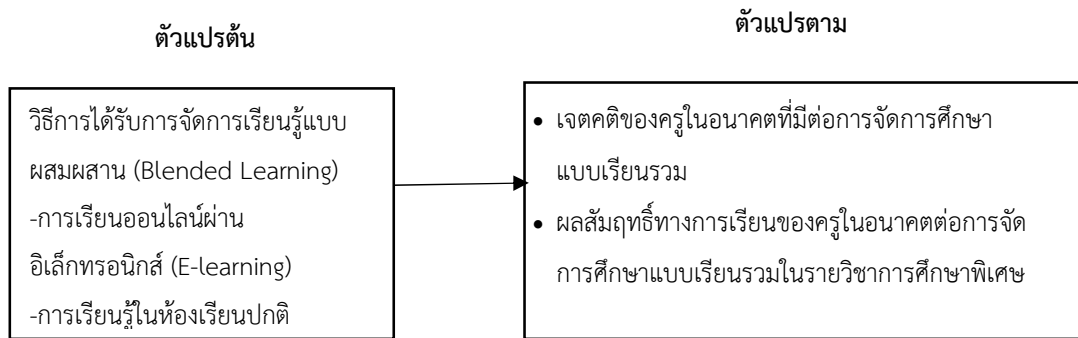
สมมติฐาน

1. เจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษาระบบเรียนรวมโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานหลังเรียนเจตคติอยู่ในระดับสูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ เกี่ยวกับการพัฒนาเจตคติในเชิงบวกเป็นไปตามการจัดการเรียนรู้ทั้งในห้องเรียนผสมผสานกับการเรียนรู้

นอกห้องเรียน โดยใช้แหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายวิธีให้ผู้เรียนศึกษาระหว่างการเรียนออนไลน์ผ่านอิเล็กทรอนิกส์ (E-learning) กับการเรียนรู้แบบเผชิญหน้าโดยผู้เรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กันในชั้นเรียนปกติ แล้วมีการจัดการเรียนรู้หลายวิธี ซึ่งผู้สอนมอบหมายงานศึกษาจากบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (E-learning) ด้วยตนเองมาก่อน (Self-directed learning) แล้วมาเรียนในห้องเรียนปกติ มีบรรยาย (Lecture) การศึกษาจากเอกสารประกอบการสอน วิดิทัศน์ การอภิปรายกลุ่ม (Group discussion) การสาธิตการสอน (Demonstration) ทำแบบฝึกหัด (Exercise) เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ เพื่อปรับเปลี่ยนเจตคติในเชิงบวกเกี่ยวกับการเรียนรวม ด้วยวิธีการสร้างเจตคติทางบวกให้กับผู้เรียนโดยยึดหลัก 3 องค์ประกอบของเจตคติ คือ 1) ความรู้ความเชื่อ (Cognitive component) การรับรู้ การเรียนรู้ที่ผ่านมา เพื่อให้เกิดเป็นประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม 2) ความรู้สึก (Affective component) เป็นความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ซึ่งเปรียบเทียบกับประสบการณ์ที่มีถึงผลที่จะได้รับเมื่อกระทำพฤติกรรมนั้นๆ 3) แนวโน้มพฤติกรรม (Behavior component) เป็นความพร้อมที่จะกระทำซึ่งเป็นผลมาจากความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก (อเนก สุวรรณบัณฑิต และ ภาสกร อดุลพัฒน์กิจ (2548: 130-131) และแสงเดือน ทวีสิน (2545: 69-70) โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบผสมผสานระหว่างการเรียนรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-learning) ด้วยตนเองและการเรียนแบบเผชิญหน้า (Face to Face) ในชั้นเรียนปกติรายวิชาการศึกษาพิเศษระดับปริญญาตรี โดยผู้วิจัยให้ผู้เรียนไปศึกษาจากบทเรียน E-learning ก่อนล่วงหน้าซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากนั้นมาเรียนในชั้นปกติตามตารางเรียนที่กำหนดให้ สัปดาห์ละ 1 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง 50 นาที ผู้วิจัยและผู้เรียนได้พบปะกัน มีปฏิสัมพันธ์และได้รับประสบการณ์ตรงซึ่งกันและกันในชั้นเรียนปกติ ผู้เรียนสามารถศึกษาจากเอกสารประกอบการสอนมีการทำกิจกรรมกลุ่มและเดี่ยว การอภิปรายจากใบงาน การชมวิดิทัศน์ มีการสาธิตการสอน การทำรายงานกลุ่ม ทำแบบฝึกหัด มีการแสดงความคิดเห็นและอภิปรายซักถามร่วมกันระหว่างผู้วิจัย ผู้เรียนและเพื่อนในชั้น

2. เจตคติ หมายถึงความคิด ความรู้สึกของครูในอนาคตที่มีต่อสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรวมซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ในการเรียนรายวิชาการศึกษาพิเศษก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน ส่งผลให้เกิดการกระตุ้นบุคคลแสดงพฤติกรรมหรือตอบสนองไปในทิศทาง

สนับสนุนหรือคัดค้านทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้

3. ครูในอนาคต หมายถึง นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สาขาการสอนคณิตศาสตร์ และสาขาการศึกษาปฐมวัย ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 และไม่เคยเรียนวิชาการศึกษาพิเศษมาก่อน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนในเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรวม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษ (Special Education) คณะศึกษาศาสตร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 สาขาการสอนคณิตศาสตร์ จำนวน 23 คน และ สาขาการศึกษาปฐมวัย จำนวน 23 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 46 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งเป็นนิสิตที่ไม่เคยลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษมาก่อน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ วิธีการได้รับการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ผ่านกระบวนการเรียนจาก E-learning และในชั้นเรียนปกติในรายวิชาการศึกษาพิเศษ

ตัวแปรตาม คือ เจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษาแบบเรียนรวม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตที่มีต่อการเรียนรวม

ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 16 สัปดาห์ๆ ละ 1 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง 50 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. บทเรียนที่พัฒนาเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนแบบผสมผสานในรายวิชาการศึกษาพิเศษ จากบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (E-learning) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการเทคโนโลยี 2 ท่านดำเนินการศึกษาพิเศษ 1 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และเชิงโครงสร้างคุณภาพของแบบการผสมผสาน โดยภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดี เอกสารประกอบการเรียนวิชาการศึกษาพิเศษ วิดีทัศน์ ใบงาน กิจกรรม การอภิปราย การสาธิต เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนรวม เป็นต้น

2. แบบสอบถามเจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ชั้นปีที่กำลังศึกษา การมีส่วนร่วมในการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ ประสบการณ์การพบเด็กหรือผู้ใหญ่ที่มีความพิการ การใกล้

ขีดหรือเกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในปัจจุบัน แนวโน้มที่จะได้ทำงานกับเด็กพิเศษในอนาคต ประสบการณ์การพบเห็นข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษก่อนที่จะศึกษาในครั้งนี้ ประสบการณ์ การเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษ

ตอนที่ 2 แบบวัดเจตคติของครูในอนาคตต่อการเรียนรวม จำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วย ข้อคำถาม ประเภททางบวก 35 ข้อ และข้อคำถามประเภททางลบ 5 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เป็น 5, 4, 3, 2, 1 แต่ละระดับ หมายความว่า เห็นด้วยอย่างยิ่งเห็นด้วยเห็นด้วยปานกลางไม่เห็น ด้วยไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

โดยใช้เกณฑ์น้ำหนักในการให้คะแนนตัวเลือกของข้อคำถามประเภทบวก (Favorable Statement) 5, 4, 3, 2, 1 และข้อคำถามประเภททางลบ (Unfavorable Statement) 1, 2, 3, 4, 5

เกณฑ์การแปลผล

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนนจากแบบแบบวัดเจตคติของครูในอนาคต ต่อการเรียนรวม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	แสดงว่า มีเจตคติต่อการเรียนรวมในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	แสดงว่า มีเจตคติต่อการเรียนรวมในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	แสดงว่า มีเจตคติต่อการเรียนรวมในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	แสดงว่า มีเจตคติต่อการเรียนรวมในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	แสดงว่า มีเจตคติต่อการเรียนรวมในระดับน้อยที่สุด

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

แนวทางการสร้างข้อคำถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อการเรียนรวมทั้งข้อความทางบวกและทางลบ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหา โดย เลือกข้อข้อที่มีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถามเจตคติ โดยใช้ความถี่ ร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลเจตคติของครูในอนาคตต่อการเรียนรวม โดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ค่าส่วนเบี่ยงเบนเฉลี่ย และใช้สถิติ Pair- sample t test
3. วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลรวมของ ความต่างคะแนน (ΣD) และใช้สถิติ pair- sample t test

ผลการวิจัย

1. ผลการเสริมสร้างเจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการเรียนรวมโดยใช้วิธีจัดการเรียนการสอน แบบผสมผสาน แบ่งเป็น 2 ตอน สามารถแสดงผลได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถามเจตคติ

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 46 คน ระดับการศึกษาปริญญาตรี ความถี่ 46 คิดเป็นร้อยละ 100 กำลังศึกษาชั้นปีที่ 3 ความถี่ 46 คิดเป็นร้อยละ 100 อายุ 20 ปี ความถี่ 7 คิดเป็นร้อยละ 15.2 อายุ 21 ปี ความถี่ 35 คิดเป็นร้อยละ 76.1 อายุ 22 ปี ความถี่ 3 คิดเป็นร้อยละ 6.5 อายุ 23 ปี ความถี่ 1 คิดเป็นร้อยละ 2.2 ซึ่งเป็นเพศชาย ความถี่ 11 คิดเป็นร้อยละ 23.9 และเพศหญิง ความถี่ 35 คิดเป็นร้อยละ 76.1 นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลทั่วไปด้านสภาพแวดล้อมของผู้ตอบแบบสอบถามเจตคติ เช่น การฝึกอบรมครู การศึกษาพิเศษ ส่วนใหญ่ ไม่เคย คิดเป็นร้อยละ 93.5 เคยพบเด็กหรือผู้ใหญ่ที่มีความต้องการพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 95.7 แนวโน้มที่จะได้ทำงานกับเด็กพิเศษในอนาคตปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 78.3 เคยพบเห็นข้อมูลเกี่ยวกับเด็กพิเศษก่อนที่จะศึกษาในครั้งนี้ เคย คิดเป็นร้อยละ 45.7 ไม่เคย คิดเป็นร้อยละ 54.3 และยังไม่เคยมีเรียนในรายวิชาการศึกษาพิเศษ ร้อยละ 100

ตอนที่ 2 เจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษาระบบเรียนรวม โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน ผลการวิจัยสรุปผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยแสดงผลได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 การเปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน

เจตคติต่อวิชาชีพครู		N	\bar{X}	SD	MD	t
ด้านความรู้ ความเข้าใจ การเรียนรวม	ก่อนเรียน	46	1.46	.20	0.17	104.63**
	หลังเรียน	46	4.50	.36	.29	
ด้านความจำเป็นและ ประโยชน์	ก่อนเรียน	46	1.48	.17	0.14	138.67**
	หลังเรียน	46	4.50	.19	.14	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า เจตคติก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน มีระดับเจตคติด้านความรู้ ความเข้าใจการเรียนรวม เฉลี่ยเท่ากับ 1.46 และ 4.50 ตามลำดับ และมีระดับเจตคติด้านความจำเป็นและประโยชน์ เฉลี่ยเท่ากับ 1.48 และ 4.50 ตามลำดับ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับเจตคติต่อการศึกษาระบบเรียนรวมหลังเรียน เฉลี่ยเท่ากับ 4.50 แปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก โดยมีเจตคติต่อหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

2. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตที่มีต่อการเรียนรวมโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน สามารถแสดงผลได้ดังตาราง 2

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}	S.D.	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนเรียน	46	32.83	5.34	53.22	2854.17	75.968**
หลังเรียน	46	86.04	3.70			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังและก่อนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 86.04 และ 32.83 ตามลำดับ แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเสริมสร้างเจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานหลังเรียนมีเจตคติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

อภิปรายผล

1. ผลการเสริมสร้างเจตคติของครูในอนาคตที่มีต่อการจัดการศึกษาแบบเรียนรวม โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า อยู่ในระดับสูงทั้งสองด้าน โดยด้านความรู้ ความเข้าใจการเรียนรวม และด้านความจำเป็นและประโยชน์และมีค่าเฉลี่ยเท่ากันอยู่ในระดับสูงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพศาล เอกะกุล (2553: 93) ได้ศึกษาการวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อวิชาชีพครูของครูมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลที่ส่งผลให้เกิดการพัฒนาเจตคติต่อวิชาชีพครูคือ การจัดสภาพแวดล้อมด้วยมาตรฐานวิชาชีพครู โดยดำเนินการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาชีพครู การจัดบริการของสถานศึกษา การจัดหาอาคารสถานที่ การจัดการเรียนการสอน มีผลให้ค่าเฉลี่ยเจตคติต่อวิชาชีพครูของกลุ่มที่ได้รับการจัดให้อยู่ในสภาพแวดล้อมเหล่านี้ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่มีเจตคติต่อวิชาชีพครูต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิรุณโพรย สำโรงทอง (2554: 85-88) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับจิรายุ ทองบาน (2558) ที่กล่าวว่าสอนสร้างทัศนคติ เพื่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืน เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถบ่มเพาะความเชื่อและทัศนคติ

ที่ดีมีความสำคัญมากไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเนื้อหาทางวิชาการ เพราะการเรียนรู้ไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงความรู้ แต่เป็นกระบวนการที่มีผลระยะยาวเกี่ยวข้องทั้งพฤติกรรมและเจตคติด้วยการสร้างเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเชื่อว่าจะทำให้บุคคลมีฉันทะซึ่งส่งผลให้พวกเขามีความสนใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมถึงแนวโน้มที่จะประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริงต่างๆต่อไปที่สำคัญคือว่าวิชานั้นๆ มีประโยชน์อย่างไร ต้องทำอะไรได้ในระดับความซับซ้อนเพียงใด โดยช่วยแนะแนวขั้นตอนการเรียนรู้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ปัญหาหรืออุปสรรคที่อาจเผชิญคืออะไรบ้าง สิ่งเหล่านี้คือการช่วยสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้เรียนว่าสิ่งที่เรียนอยู่นั้นมีความหมายกับพวกเขาอย่างไร ซึ่งกิจกรรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งจากบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์หรือ E-learning ด้วยตนเองแล้ว ผู้เรียนยังได้เรียนในชั้นเรียนปกติทั้งจากใบงาน กิจกรรม จากวิดีโอทัศน์ (VDO) การอภิปรายกลุ่ม ใบงานกิจกรรมเป็นกลุ่มและรายบุคคล ทำให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ตรงระหว่างผู้วิจัย และเพื่อนในชั้นเรียนด้วยการเรียนรู้ที่มีความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับพิรุณไพบย สำโรงทอง (2554: 28) ที่กล่าวว่า เจตคติเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการเรียนรู้ เพราะเป็นสิ่งที่สนับสนุนให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆหากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ ต่อครูและกระบวนการ วิชาที่เรียน ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนมีความขยันตั้งใจเรียนและประสบความสำเร็จทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับทองดี ศรีอันอยู่ (2557) ที่กล่าวว่าเจตคติเป็นเรื่องของความรู้ที่ผู้เรียนมีต่อปัจจัยแวดล้อมของการเรียนประกอบด้วย อารมณ์ ความรู้สึกในตัวบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดมาจากการเรียนรู้ เมื่อมีข้อมูลของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาผ่านผัสสะทางตา หู จมูก ลิ้นและการสัมผัสสมองจะประมวลให้แสดงออกเป็นพฤติกรรมตอบสนอง แนวคิดเรื่องการเรียนรู้ที่ครูใช้สอนนักเรียนกันอยู่ทั้ง กลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพฤติกรรม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง หรือทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญานิยม (Cognitive learning theory) ความรู้เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างที่มีลักษณะเฉพาะ (Particular structure) กับสิ่งแวดล้อมทางจิตวิทยา (Psychological environment) ของผู้เรียนแต่ละคนความรู้สึกต่างๆถูกกระทบด้วยข้อมูลต่างๆที่เข้ามาทำให้กลุ่มตัวอย่างมีเจตคติสูงขึ้นเกิดจากการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานวิธี โดยยึดหลัก 3 องค์ประกอบของเจตคติคือการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ 1) ความรู้ความเชื่อ (Cognitive component) การรับรู้ การเรียนรู้ที่ผ่านมา เพื่อให้เกิดเป็นประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยการบอกเล่าหรือแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น หนังสือ เอกสารประกอบการสอน สื่อโทรทัศน์ วิดีทัศน์ เป็นต้น 2) ความรู้สึก (Affective component) เป็นความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ซึ่งเปรียบเทียบกับประสบการณ์ที่มีถึงผลที่จะได้รับเมื่อกระทำพฤติกรรมนั้นๆ 3) แนวโน้มพฤติกรรม (Behavior component) เป็นความพร้อมที่จะกระทำซึ่งเป็นผลมาจากความคิดความรู้สึก ความเชื่อ และจะออกมาในรูปของการยอมรับ หรือปฏิเสธ (อเนก สุวรรณบัณฑิต และภาสกร อดุลพัฒนกิจ (2548: 130-131) และแสงเดือน ทวีสิน (2545: 69-70)

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่าการกระทำจากประสบการณ์ของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบผสมผสานที่ผู้วิจัยให้ผู้เรียนศึกษาจากบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ (E-learning) ก่อนล่วงหน้าซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น เรียนได้ตามเวลาที่ผู้เรียนสะดวก และตอบสนองตามความต้องการของผู้เรียนได้ แล้วมาพบกันในช่วงเรียนในชั้นเรียนปกติตามตารางเรียนที่กำหนดสัปดาห์ละ 1 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง 50 นาทีโดยผู้วิจัยกำหนดในใบงานและกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งจากวิดีโอทัศน์

(VDO) เอกสารประกอบการสอน กิจกรรมการอภิปรายกลุ่ม การทำรายงาน และ การสาธิตการสอนการทำแบบฝึกหัด เป็นต้นทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุดลย์ ภัษขำนาถ และคณะ (2556) ที่ศึกษาการพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานในรายวิชาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาครุ มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานในรายวิชาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษานี้มีประสิทธิภาพ 84.22/83.88 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานในรายวิชาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา ผลการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และความพึงพอใจของนักศึกษาต่อรูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานซึ่งความพึงพอใจในระดับมาก ดังนั้นผลของการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเพื่อเสริมสร้างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของครูในอนาคตที่มีต่อการศึกษารวมมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไปซึ่งสอดคล้องกับเกรแฮม (Graham, 2012) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ผสมผสาน เกิดผลในเชิงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทางการเรียนรู้มี 3 มิติดังนี้ คือ 1)เกิดการปรับปรุงพัฒนาในเชิงวิชาการ (Improved pedagogy) ซึ่งเป็นเหตุผลที่สำคัญของการเรียนรู้แบบผสมผสาน ที่ผ่านมาผู้สอนมุ่งเน้นการบรรยายที่ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนมากกว่าการนำเทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์ใช้ เนื่องจากปัจจุบันมีการจัดสภาพการเรียนรู้มีการฝึกอบรมให้ผู้สอน (Instructors) จะมุ่งเน้นใช้ยุทธศาสตร์การสอนให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นโดยการจัดการเรียนการสอนหลายรูปแบบทั้งแบบร่วมมือ การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและการเรียนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง 2) เพิ่มประสิทธิภาพในการเข้าถึงข้อมูลการเรียนรู้และมีความยืดหยุ่น (Increased Access and Flexibility) 3) ประสิทธิภาพในเชิงงบประมาณหรือการลงทุน (Cost Effectiveness) การจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพของการลงทุนในด้านการจัดการศึกษาเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับการเรียนอุดมศึกษาหรือในมหาวิทยาลัย ซึ่งการเรียนรู้ในรูปแบบผสมผสานดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดการสร้างระบบการเรียนที่ลุ่มลึกและกว้างไกลในหลากหลายรูปแบบและตอบสนองต่อผู้เรียนได้ดี

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรนำการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานไปใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชาต่างๆควรศึกษารายละเอียดของกิจกรรมที่จัดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายมากขึ้น
2. การออกแบบกิจกรรมบนเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ หรือ E-learning ควรมีสื่อประเภทเคลื่อนไหว เช่น วิดิทัศน์ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. การออกแบบกิจกรรมในห้องเรียนปกติผู้สอนและผู้เรียนควรมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ง่ายขึ้นได้แก่ การฟังบรรยาย (Lecture) การอ่านด้วยตนเอง (Reading) การฟังและการได้ยิน (Audiovisual) การได้เห็นตัวอย่าง (Demonstration) การได้แลกเปลี่ยนพูดคุยกัน (Discussion) การได้ทดลองปฏิบัติเอง (Practice doing) การได้สอนผู้อื่น (Teaching) จะทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดี โดยในงานวิจัยผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทดลองสอนเพื่อจำลองสถานการณ์การ

จัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรนำการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้วิชาต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดี
2. ผู้สอนควรมีการศึกษาออกแบบการพัฒนาบทเรียนเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์หรือ E-learning โดยใช้รูปแบบการสอนแบบผสมผสานในรายวิชาต่างๆ

บรรณานุกรม

- จิรายุ ทองบาน. (2558). *สอนสร้างทัศนคติ เพื่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืน*. สืบค้นเมื่อ 10 กันยายน 2561, จาก http://new-kmblog.blogspot.com/2015/09/blog-post_11.html
- ทองดี ศรีอัญญ์. (2557). *เจตคติต่อการเรียนรู้ (ตอนที่1)*. กรุงเทพฯ: ศึกษานิเทศก์สำนักงานคณะกรรมการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต3. สืบค้นเมื่อ 17 กันยายน 2561, จาก <http://spbkk1.sesao1.go.th/attitude.pdf>
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 (2542, 14 สิงหาคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. หน้า 8.
- พิรุณพราย สำโรงทอง. (2554). *การศึกษาค้นคว้าเพื่อการพัฒนาการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู*. ปริญญาโท กศ.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล เอกะกุล. (2553). *การวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อวิชาชีพครู ของนักศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู*. มหาสารคาม: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, สำนักงานปลัดกระทรวง. (2561). *การอุดมศึกษาไทยในยุค 4.0*. สืบค้นเมื่อ 4 ตุลาคม 2561, จาก www.moe.go.th/moe/th/news/detail.php?NewsID=50735&Key=news_Teerakiat
- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยเส็ง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2579 (2)*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- อดุลย์ ภัยชำนาญ, วิชัย นภาพงศ์ และ ผ่องศรี วาณิชย์ศุภวงศ์. (2556). *การพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานในรายวิชาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา ของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา*. *วารสารวิชาการ อัล-ฮิกมะฮฺ มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา*, 3(6), 11-22.

- อเนก สุวรรณบัณฑิต และ ภาสกร อุดลพัฒน์กิจ. (2548). *จิตวิทยาบริการ*. กรุงเทพฯ: อุดลพัฒน์กิจ.
- อารีย์ ธรรมโคตร. (2559). ทศนคติและพฤติกรรมของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้เชิงรุก โดยการบูรณาการเชิงเนื้อหาผ่านสื่อการเรียนการสอนสมัยใหม่. *วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์*, 12(1), 123-146.
- Bernath , R. (2012). *Effectives Approaches to Blended Learning for Independent Schools*. Retrieved September 10, 2018 from <http://www.testden.com/partner/blended%20learn.html>
- Bonk, J., & Graham, C.R. (2004). *Handbook of blended learning: Global perspectives*. San Francisco: Pfeiffer.
- Graham, C.R. (2012). *The Handbook of Blended Learning*. San Francisco, CA: Pfeiffer Publishing.
- Horn, B.M., & Staker, H. (2011). *The Rise of K-12 Blended Learning*. Boston: Innosight Institute.
- Sirithadakunlaphat, S., & Martin, A.P.L. (2015). A quantitative research about attitudes of pre-service teachers on inclusive education. In *Proceedings of The Sixth Pacific-Rim Conference on Education*, November 17-18, 2015 (pp.39-48). Bangsaen Heritage Hotel.

นโยบายและคุณลักษณะของการตีพิมพ์บทความ วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ ศูนย์พัฒนาศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นโยบายวารสาร

วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ เป็นวารสารที่พิมพ์เพื่อเผยแพร่บทความวิจัย บทความปริทัศน์ บทความวิจารณ์หนังสือ และบทความรับเชิญ ที่เกี่ยวข้องกับด้านการศึกษาพิเศษ โดยมีกำหนดตีพิมพ์ 2 ฉบับต่อปี (ฉบับที่ 1: มกราคม – มิถุนายน และ ฉบับที่ 2: กรกฎาคม – ธันวาคม) มีจำนวน 7-10 บทความต่อฉบับ โดยกองบรรณาธิการยินดีพิจารณาผลงานที่มีคุณภาพในด้านการศึกษาพิเศษ โดยเน้นด้านหลักสูตรและการสอน การวิจัยและประเมินผล การบริหารการพัฒนาการศึกษา เทคโนโลยีการศึกษา รวมทั้งผลงานอันเกิดจากการบูรณาการศาสตร์ทางการศึกษาพิเศษกับศาสตร์อื่นๆ จากคณาจารย์ นิสิต/นักศึกษา นักวิชาการ และบุคลากรที่ทำงานทางด้านการศึกษาพิเศษ

คุณลักษณะของบทความที่จะได้รับการพิจารณาตีพิมพ์

1. **บทความวิจัย** เป็นการนำเสนอสาระของงานวิจัยที่มีกระบวนการวิจัยครอบคลุมสาระสำคัญ อาทิ ชื่อเรื่อง (ภาษาไทยและอังกฤษ) ชื่อผู้วิจัย (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) บทคัดย่อ (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) ความเป็นมา วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย ผลการวิจัย และสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ลงท้ายด้วยเอกสารอ้างอิง ความยาว 10-15 หน้า
2. **บทความปริทัศน์** เป็นการนำเสนอในรูปแบบของสรุปผลงานทางวิชาการ ตำรา งานศึกษาค้นคว้า เอกสาร ฯลฯ ซึ่งนำเสนอความรู้ใหม่เกี่ยวกับด้านการศึกษาพิเศษ ความยาว 10-12 หน้า และมีบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เอกสารอ้างอิงแหล่งที่มา
3. **บทพินิจหนังสือ** เป็นบทความเพื่อแนะนำหนังสือวิชาการที่มีความใหม่และเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาพิเศษ ซึ่งอาจเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ โดยกล่าวถึงเนื้อหาโดยสรุปของหนังสือ อ้างอิงแหล่งที่มา ผู้เขียน สำนักพิมพ์ และประโยชน์ในเชิงวิชาการ เป็นต้น ความยาว 2-3 หน้า พร้อมภาพปกหนังสือ
4. **บทความพิเศษ**

ระเบียบการตีพิมพ์

วารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษรับตีพิมพ์บทความวิจัย บทความปริทัศน์ บทพินิจหนังสือ และบทความพิเศษ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และต้องเป็นบทความที่ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่มาก่อน ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินการจัดพิมพ์ผลงานทางวิชาการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้อง และมีมาตรฐานในการจัดพิมพ์ จึงขอให้ผู้เสนอผลงานปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ กองบรรณาธิการในการจัดทำวารสารจะไม่รับพิจารณาต้นฉบับบทความวิจัย บทความปริทัศน์ที่ไม่ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดดังต่อไปนี้

1. บทความแต่ละบทความจะต้องมีชื่อเรื่อง ชื่อผู้เขียน (ครบทุกคน) วุฒิการศึกษาชั้นสูงสุดและตำแหน่งทางวิชาการ (ถ้ามี) ของผู้เขียนครบทุกคน ต้นฉบับต้องระบุชื่อ นามสกุลจริง สถานที่ทำงานหรือ

ที่อยู่ และเบอร์โทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้

2. ผู้นิพนธ์สามารถเขียนบทความเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษก็ได้ โดยต้องมีบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มีคำสำคัญ (Keywords) ระบุไว้ท้ายบทคัดย่อของแต่ละภาษา
3. ผู้เสนอผลงานต้องส่งต้นฉบับโดยพิมพ์หน้าเดียว ใช้กระดาษขนาด A4 (21 x 29.7 เซนติเมตร) โดยตั้งระยะห่างจากขอบกระดาษด้านซ้าย 1.5 นิ้ว ด้านขวา 1 นิ้ว ด้านบน 1.5 นิ้ว และด้านล่าง 1 นิ้ว
4. การพิมพ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ใช้ตัวอักษร TH Sarabun New ขนาดตัวอักษร 16
5. จำนวนหน้าและความยาวของบทความวิจัยไม่ควรเกิน 15 หน้า และบทความวิชาการไม่ควรเกิน 10 หน้า รวมตาราง รูป ภาพ และเอกสารอ้างอิง
6. การเขียนเอกสารอ้างอิงใช้แบบ American Psychological Association (APA)
7. การส่งต้นฉบับ ผู้เขียนจะต้องพิมพ์และส่งต้นฉบับในรูปแบบ Microsoft Word และบันทึกบทความลงในแผ่นซีดี และนำส่งพร้อมหนังสือหรือบันทึกข้อความแสดงความประสงค์ขอรับการตีพิมพ์ลงวารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษตามแบบฟอร์ม
8. กองบรรณาธิการขอใช้สิทธิ์ในการนำบทความที่ผ่านการพิจารณาคุณภาพและ ตีพิมพ์ในวารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ รวมทั้งการเผยแพร่ลงในเว็บไซต์ของวารสาร
9. ผู้นิพนธ์บทความต้องไม่คัดลอก หรือละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น หากเกิดการละเมิดลิขสิทธิ์ ไม่ว่าจะวิธีใด หรือการฟ้องร้องไม่ว่ากรณีใดๆ ที่อาจเกิดขึ้น กองบรรณาธิการวารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งสิ้น ให้เป็นสิทธิ์ของเจ้าของบทความที่จะดำเนินการ
10. บทความจะต้องยังไม่เคยส่งไปตีพิมพ์วารสารใดมาก่อน หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาตีพิมพ์จากวารสารอื่น และหากผลงานนั้นได้เคยนำเสนอในประชุมวิชาการใดมาก่อนให้ระบุในตอนท้ายของบทความว่าท่านได้นำเสนอในงานประชุมวิชาการใดมาบ้าง

การส่งต้นฉบับ และการเสนอขอรับการตีพิมพ์บทความลงวารสาร

ผู้สนใจจะนำบทความลงตีพิมพ์ในวารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ จะต้องส่งต้นฉบับ พร้อมแผ่น CD พร้อมหนังสือหรือบันทึกข้อความขอแสดงความประสงค์ขอรับการพิจารณาตีพิมพ์ลงวารสารฯ ตามแบบฟอร์มที่สามารถดาวน์โหลดได้จากเว็บไซต์ <http://ejournals.swu.ac.th/index.php/rise>

กระบวนการพิจารณา

บทความที่ได้รับการตีพิมพ์จะต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer-review) ในสาขาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 2 ท่าน ต่อ 1 บทความ แบบ Double blinded โดยจะใช้ระยะเวลาประมาณ 30 วัน

กรณีที่บทความต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้มีถูกต้องและมีคุณภาพตามหลักวิชาการ และตามมาตรฐานของวารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ กองบรรณาธิการจะส่งกลับไปยังผู้เขียน เพื่อดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้แล้วเสร็จ จึงจะสามารถตีพิมพ์ในวารสารได้

การเขียนบทความวิจัย ควรมีส่วนประกอบทั่วไปดังนี้

ชื่อเรื่อง (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) ชื่อผู้วิจัย (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) บทคัดย่อ (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมคำสำคัญ และ keywords) บทนำ/ความเป็นมาของปัญหาการวิจัย

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย สมมติฐาน (ถ้ามี) วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิจัยและสรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ และบรรณานุกรม

การเขียนบทความปริทัศน์ เป็นการนำเสนอความรู้ใหม่ในรูปแบบของบทสรุปงานศึกษาค้นคว้า เอกสาร ผลงานทางวิชาการ ซึ่งควรมีส่วนประกอบทั่วไปดังนี้

ชื่อเรื่อง (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) ชื่อผู้นิพนธ์ (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) บทคัดย่อ (ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ พร้อมคำสำคัญ และ keywords) บทนำ เนื้อหา บทสรุป และบรรณานุกรม

การเขียนเอกสารอ้างอิงและบรรณานุกรม

การเขียนเอกสารอ้างอิงในวารสารวิจัยและพัฒนาศึกษาพิเศษ กำหนดให้ใช้รูปแบบการอ้างอิงตาม American Psychological Association (APA) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การอ้างอิงแทรกในเนื้อหา

(สุชา จันทร์เฒ, 2541: 22)

(จินตนา แจ่มเมฆ และ อรอนงค์ นัยวิกุล. 2527: 112-114)

(ศิริวรรณ เสรีรัตน์, ปริญญ์ ลักษิตานนท์ และ ศุภกร เสรีรัตน์, 2533: 212)

เรนซูลลี (Renzulli, 2005: 217-245)

เบทส์ และ ไนฮาร์ท (Betts & Neihart, 2010)

(Hu, Wood, Smith, & Westbrook, 2004)

2. การพิมพ์บรรณานุกรม มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

2.1 หนังสือ

อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์. (2555). *การเสาะหา/คัดเลือกผู้มีความสามารถพิเศษ*.

กรุงเทพฯ: อินทร์ณน.

Gardner, H. (2011). *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences* (3rd ed.). New York: Basic Books.

Malthouse, R., & Roffey-Barentsen, J. (2013). *Reflective Practice in Education and Training* (2nd ed.). London: SAGE Publications.

2.2 หนังสือรวมบทความ ให้พิมพ์ดังนี้

Gagné, F. (2003). Transforming Gifts into Talents: The DMGT as a Developmental Theory. In N. Colangelo & G. A. Davis (Eds.), *Handbook of Gifted Education* (pp. 60–74). Boston: Allyn and Bacon.

2.3 บทความวารสารภาษาไทยและวารสารต่างประเทศ

อัญชลี สารรัตน์. (2557). การยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ด้วยรูปแบบการตอบสนองต่อการช่วยเหลือ (Response to intervention, RTI). *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. 8(1), 1-9.

Geary, D.C., & Brown, S.C. (1991). Cognitive Addition: Strategy Choice and Speed of Processing Differences in Gifted, Normal, and Mathematically Disabled Children. *Developmental Psychology*, 27 (3), 398-406.

2.4 แหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

Ziegler, Albert, & Stoeger, Heidrun. (2017). Systemic gifted education: A theoretical introduction. *Gifted Child Quarterly*, 6(13), 183-193. doi:10.1177/0016986217705713

อัตราค่าธรรมเนียมในการพิจารณาบทความ

ผู้นิพนธ์เสียค่าพิจารณาบทความ ทั้งประเภทบทความวิจัยและบทความวิชาการ จำนวน 3,000 บาท ต่อ 1 บทความ (สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความ จำนวน 2 ท่าน) ซึ่งกองบรรณาธิการจะไม่คืนเงินค่าพิจารณาบทความไม่ว่ากรณีใดๆ เนื่องจากใช้เป็นค่าตอบแทนการพิจารณาบทความของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

กองบรรณาธิการวารสารวิจัยและพัฒนาการศึกษาพิเศษ
ศูนย์พัฒนาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 ถนนสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร/โทรสาร 02 649 5000 ต่อ 15639
<http://ejournals.swu.ac.th/index.php/rise>